

ШЕРИЛИН КЕНИТЪН

Ману с дявола

ШЕРИЛИН КЕНИЪН ТАНЦ С ДЯВОЛА

Превод: Вера Паунова

chitanka.info

За Нощния ловец Зарек животът е вечна нощ. Прокуден в Аляска от векове, презиран от богинята, която го е създала, и вдъхващ страх дори на собствените си събрата, той е осъден на смърт заради инцидент по време на последната си мисия. Присъдата му може да бъде отменена единствено от нимфата на правосъдието Астрид. Но вероятността за това е нищожна. Астрид никога не е отсъждала „невинен“ за когото и да било, а единственият мъж, доближил се до това, да бъде оправдан от нея, я е предал и разбил сърцето ѝ.

Ала в една затрупана от снега къща съдница и обвиняем откриват, че любовта винаги дава още един шанс.

ПРОЛОГ

Ню Орлиънс, денят след Марди Гра

Зарек се облегна назад, докато хеликоптерът се издигаше във въздуха. Прибираше се у дома. Без съмнение там щеше да умре. Ако Артемида не го убиеше, беше сигурен, че Дионисий ще го стори. Заплахата на Дионисий отекна в ушите му. Заради щастieto на Съншайн той се бе опълчил срещу един бог, който със сигурност щеше да го накара да страда много по-ужасно, отколкото бе страдал в миналото си. Зарек все още не знаеше защо го бе направил, като се изключи фактът, че да дразни и вбесява всички, бе единственото нещо, което му доставяше искрено удоволствие.

Погледът му попадна върху раницата му. Преди да осъзнае какво прави, извади ръчно изработената купа и я задържа в ръцете си. Прокара пръсти по красивата сложна плетеница от фигури, които Съншайн бе сътворила. Навярно бе прекарала часове да майстори тази купа. Галела я бе с любящите си ръце...

Те си губят времето за някоя парцалена кукла и тя става много ценна, а ако им я вземат, те плачат...

Този откъс от „Малкият принц“ отекна в ума му. Съншайн бе изгубила голяма част от времето си за тази вещ, а накрая му бе подарила творбата си. Тя навярно изобщо нямаше представа колко много го бе трогнал обикновеният и подарък.

— Ти наистина си сантиментален — прошепна той, стиснал купата в ръце, а устните му се извиха отвратено. — Това не означава нищо за нея, а за едно безполезно парче глина ти се обрече на смърт.

Затвори очи и преглътна. Истина беше. Още веднъж щеше да умре за нищо.

И какво от това?

Нека да умре. Може би тогава ще намери някакъв покой.

Вбесен от собствената си глупост, Зарек разби купата на парчета с мисълта си. Извади MP3 плейъра си, избра „Hair of the Dog“ на „Назарет“ и надяна слушалките. Зачака Майк да махне защитата от

прозорците на хеликоптера, за да го залее смъртоносната слънчева светлина.

Нали в крайна сметка Дионисий бе платил на скуайъра да направи точно това.

1

Ахерон Партенопей беше мъж с много тайни и голяма сила. Като първия Нощен ловец, който предвождаше расата, преди повече от девет хиляди години той се бе наел да изпълнява ролята на буфер между тях и Артемида, богинята на лова, която ги беше създала.

Работа, която рядко му доставяше удоволствие, и позиция, която открай време ненавиждаше. Досуц като някое своенравно дете, Артемида страшно обичаше да го дразни, за да види колко далеч може да стигне, преди той да я постави на мястото и.

Между тях съществуваха сложни отношения, които се крепяха на крехко равновесие на силите. Единствено Ахерон притежаваше способността да я удържа спокойна и рационална.

Поне през по-голямата част от времето.

А тя притежаваше единствения източник на храна, от която той се нуждаеше, за да остане човек, способен на състрадание.

Без нея той щеше да се превърне в бездушен убиец, по-лош дори от демоните, които преследваха хората.

Без него тя не би имала нито сърце, нито съвест.

В нощта на Марди Гра Ахерон се бе спазарил с нея: две седмици, през които да бъде неин роб, срещу това, тя да освободи душата на Талон и да му позволи да напусне службата си на Нощен ловец, за да може да прекара безсмъртието си с жената, която обичаше. Талон беше освободен от задължението да преследва вампири и други демонски изчадия, които дебнеха в света, търсейки поредната си злочеста жертва.

И сега, затворен в храма на Артемида, Аш не можеше да използва по-голямата част от силите си и трябваше да разчита на прищевките ѝ, за да научава как върви преследването на Зарек.

Прекрасно си даваше сметка за това, колко предаден се чувства Зарек, и това го разяждаше отвътре. По-добре от всеки друг той знаеше какво е да бъдеш изоставен — съвсем сам, заобиколен от врагове и разполагащ единствено с инстинктите си, за да оцелееш.

Аш не бе в състояние да понесе мисълта, че един от хората му се чувства по този начин.

— Искам да се обадиш на Танатос — заяви той, седнал на мраморния под в краката на Артемида. Богинята се беше излегнала върху трона си с цвят на слонова кост, който открай време напомняше на Ахерон за разточително мека отоманка — същински етюд на тема хедонистична наслада.

Артемида определено обичаше удобствата.

Тя се излегна по гръб с ленива усмивка и от движението прозрачният и бял пеплос, който разкриваше много повече, отколкото скриваше, се повдигна, така че цялата долна половина на тялото и се разголи пред очите на Ахерон.

Без да прояви ни най-малък интерес, той вдигна очи към нейните.

Артемида плъзна жарък, сладен поглед по тялото му, което беше облечено само във впити черни кожени панталони, и със задоволство в яркозелените си очи се заигра с кичур от дългата му руса коса, закриваща раната от ухапване на врата му.

Тя беше добре нахранена и доволна да бъде с него.

Той не беше нито едното, нито другото.

— Все още си слаб, Ахерон — тихо каза богинята, — и изобщо не си в положение да изискваш каквото и да било от мен. Освен това двете ти седмици едва сега започват. Къде е подчинението, което ми обеща?

Аш се изправи бавно и се извиси над нея. Сложи ръце от двете и страни и се наведе, така че връхчетата на носовете им почти се допряха. Очите на Артемида се разшириха едва забележимо, толкова, колкото да издадат, че въпреки думите си, тя прекрасно знае кой от тях двамата е по-силен, макар и временно отслабен.

— Повикай хрътката си обратно, Арти. Сериозно ти говоря. Още преди много време ти казах, че не е нужно Танатос да дебне Ловците ми, и се уморих от игричката ти. Искам го затворен.

— Не — отсече тя почти сприхаво. — Зарек трябва да умре. Край на симфонията. В мига, в който по вечерните новини показаха снимка, на която той убива деймони, Зарек изложи всички Ловци на опасност. Не можем да си позволим човешките власти да научат за тях. Ако някога открият Зарек...

— И как точно ще го открият? Та той е затворен насред нищото, съгласно твоите жестоки нареждания.

— Не аз го изпратих там, а ти. Аз исках да бъде убит, но ти отказа. Единствено ти си отговорен за това, че той е заточен в Аляска, така че недей да обвиняваш мен.

Аш изкриви устни.

— Няма да допусна някой да бъде убит само защото ти и твоите братя и сестри сте решили да си поиграете с живота му.

Друга съдба искаше за Зарек. Ала до този момент никой от боговете, нито пък самият Зарек не му бяха помогнали за това.

Проклетата да беше свободната воля. До един ги беше вкарала в повече неприятности, отколкото им трябваха.

Артемида присви очи насреща му.

— Защо толкова те е грижа, Ахерон? Започвам да ревнувам от този Нощен ловец и любовта, която изпитваш към него.

Аш се отдръпна рязко. Тя превръщаше неговата загриженост за един от мъжете му в нещо мръсно. Но разбира се, в това страшно я биваше.

Към Зарек той изпитваше единствено братска привързаност. По-добре от всеки друг разбираше какво го тласка. Знаеше защо се нахвърля на всички с гняв и раздражение. Ала едно куче не можеше да бъде ритано, откакто се помни, без, рано или късно, да се озлоби.

Самият той бе толкова близо до това, че не можеше да вине Зарек, задето още преди векове беше побеснял.

Но дори и така не можеше да допусне Зарек да умре. Не и по този начин. Нито пък заради нещо, за което не беше виновен. Инцидентът в онази уличка в Ню Орлиънс, където Зарек бе нападнал човешките ченгета, беше режисиран от Дионисий с единствената цел Зарек да се разкрие пред хората и да накара Артемида да поиска главата му.

Ако Танатос или скуайърите убиеха Зарек, той щеше да се превърне в безтелесна сянка, обречен завинаги да броди по земята. Измъчван навеки от глад и болка. От безконечно страдание.

Аш потръпна при спомена.

Неспособен да понесе тази мисъл, той се отправи към вратата.

— Къде отиваш? — попита Артемида.

— Да откроя Темида и да спра започнатото от теб.

Артемида изникна пред него изведнъж и му препречи пътя към вратата.

— Никъде няма да ходиш.

— Тогава повикай хрътката си обратно.

— Не.

— Много добре. — Аш погледна към женския дракон, татуиран от рамото до китката на дясната му ръка. — Сими — заповяда той. — Приеми човешка форма.

Драконът се надигна от кожата му, превръщайки се в млада жена демон, не по-висока от метър, и остана да се рее от дясната му страна. В това ѝ възплъщение крилете ѝ бяха тъмносини и черни, въпреки че тя обикновено предпочиташе виненочервеното. По-тъмният цвят на крилете ѝ, съчетан с този на очите, издаваше колко малко се радва Сими, къде се намира.

Очите ѝ бяха бели, обрамчени от червен ореол, а дългата и руса коса се разстилаше във въздуха около нея. Имаше черни рога, които бяха по-скоро красиви, отколкото зловещи, както и дълги заострени уши. Свободно спускаща се червена рокля обгръщаше гъвкавото и мускулесто тяло, на което тя можеше да придаде какъвто размер си поиска — един сантиметър, метър и половина в човешка форма или пък двайсет и пет метра като дракон.

— Не! — отсече Артемида, опитвайки се да използва силите си, за да обуздае демона Шаронте. Само че това нямаше абсолютно никакъв ефект върху Сими, която можеше да бъде призована и контролирана единствено от Аш или неговата майка.

— Какво искаш, акри? — попита тя Аш.

— Да убиеш Танатос.

Сими потърка щастливо ръце и оголи зъби в мимолетна зла усмивка към Артемида.

— О, супер! Възможност здравата да изкарам от нерви червенокосата богиня!

Артемида погледна отчаяно към Аш.

— Прибери това нещо обратно в ръката си.

— Забрави, Артемида. Ти не си единствената, която има убиец под свой контрол. Лично аз мисля, че би било интересно да видим колко дълго ще издържи твоят Танатос срещу моята Сими.

Артемида пребледня.

— Няма да издържи дълго, акри — увери Сими Аш, използвайки атлантското обръщение за „повелител и господар“. Гласът ѝ беше тих, ала могъщ и надарен с мелодична напевност. — Танатос ще бъде метнат на скарата. — Тя се усмихна на Артемида. — А аз страшно обичам скара. Само ми кажи как го искаш, акри — приготвен по обикновената рецепта или добре препечен. Лично аз предпочитам добре препечената коричка. Особено добре хрупкат, ако ги панираш. Което ми напомни, че ще ми трябва галета.

Артемида преглътна шумно.

— Не можеш да насъскаш това нещо срещу него. Без теб то е неконтролируемо.

— Тя прави само каквото аз ѝ наредя.

— Това нещо представлява заплахата, със или без теб. Зевс забрани то да излиза в света на смъртните самж.

При тези думи Аш се изсмя подигравателно.

— Тя представлява по-малка заплахата от теб и освен това непрекъснато излиза сама.

— Не мога да повярвам, че го пускаш на свобода толкова безотговорно. Какво си мислиш?

Докато те спореха, Сими се рееше из стаята, съставяйки си списък в малък, подвързан с кожа бележник.

— Така, да видим. Трябва да си взема пикантния сос за скара. Непременно ръкохватки, защото ще бъде горещ, когато го опърля. Ще ми трябват и едно-две ябълкови дръвчета, които да направя на трески, та месото да е хубаво и да придобие дъх на ябълки. Така ще стане по-апетитно, че хич не обичам вкуса на деймони. Пфу!

— Сега пък какво прави? — попита Артемида, когато осъзна, че Сими си говори сама.

— Списък на нещата, които ще и трябват, за да убие Танатос.

— Звучи така, сякаш възнамерява да го изяде.

— Вероятно.

Артемида присви очи.

— Не може да го изяде. Забранявам.

От устните на Аш се откъсна зловец полусмях.

— Може да прави каквото си поиска. Лично аз я научих, че нищо не бива да се прахосва.

Сими поспря и вдигна глава от списъка си, за да изсумти по посока на Артемида.

— Сими я е грижа за опазването на околната среда. Яде всичко, освен копита. Тях не ги обичам, болят ме зъбите. — Тя погледна към Аш. — Танатос няма копита, нали?

— Не, Сими, няма.

Сими изписка щастливо.

— О! Тази вечер ще има хубаво похапване. Деймон на скара. Може ли да тръгвам вече, акри? Може ли? Може ли? Много моля!

Сими затанцува наоколо, като преливащо от щастие малко дете на празненство за рожден ден.

Аш прикова поглед в Артемида.

— Само от теб зависи, Арти. Ти решаваш дали ще умре, или ще живее.

— Не, акри! — изскимтя Сими след кратка слисана пауза. Звучеше така, сякаш изпитва болка. — Не я питай. Тя никога не ме оставя да се забавлявам. Тя е гадна богиня!

Аш знаеше колко много Артемида ненавижда, когато той спечелеше спор между тях двамата. Очите ѝ пламтяха с едва сдържана ярост.

— Какво искаш да направя?

— Каза, че Зарек е негоден да живее, че представлява заплаха за останалите. Единственото, за което те моля, е да оставиш Темида да отсъди. Ако нейният съдия реши, че Зарек поставя в опасност онези, които го заобикалят, лично ще изпратя Сими да сложи край на живота му.

Сими оголи зъби срещу Артемида, докато двете си разменяха усмивки, от които капеше отрова.

Най-сетне Артемида отново погледна към Аш.

— Много добре тогава. Само че нямам доверие на твоя демон. Ще накарам Танатос да не предприема нищо засега, но след като Зарек бъде признат за виновен, ще изпратя Танатос да го довърши.

— Сими — каза Аш на своята спътница демон. — Върни се при мен.

Тя изглеждаше отвратена от самата мисъл за това.

— „Върни се при мен, Сими“ — изимитира го тя, докато променяше физическата си форма. — Не изпържвай богинята. Не

изпържвай Танатос. — Тя издаде странен звук, подобен на конско изцвилване. — Аз не съм някакво си йо-йо, акри. Аз съм Сими. Страшно мразя, когато се настроя да ида да убия някого и вече предвкувам удоволствието, и ти изведнъж кажеш не. Не ми харесва. Скучно е. Вече изобщо не ме оставяш да се забавлявам.

— Сими — този път той натърти името й.

Демонът се нацупи и като долетя до лявата му страна, се върна под формата на стилизирана птица върху бицепса му.

Аш разтърка лекото парване, което го жегваше винаги когато Сими напускаше или се връщаше върху кожата му.

Артемида впи пълен със злоба поглед в новата форма на Сими. След това мина зад него и се облегна на гърба му, прокарвайки пръсти по образа на Сими.

— Един ден ще намеря начин да те отърва веднъж завинаги от звяра, почиващ върху ръката ти.

— О, да, ще го направиш и още как — каза той, събирайки силите си, за да понесе допира на Артемида, която се бе прилепила до гърба му, а дъхът и докосваше кожата му.

Това бе нещо, което Аш открай време едва изтърпяваше и което тя знаеше, че ненавижда.

Той я погледна през рамо.

— А един ден аз ще намеря начин да се отърва от звяра, почиващ върху гърба ми.

Астрид седеше сама в атриума и четеше любимата си книга, „Малкият принц“ на Антоан дьо Сент Екзюпери. Независимо за кой път я четеше, винаги откриваше нещо ново. А днес имаше нужда да открие нещо хубаво. Нещо, което да й напомни, че на света има красота. Радост. Щастие.

И повече от всичко искаше да открие надежда.

Лек ветрец се носеше откъм ухаещата на люляк река, промъкваше се между мраморните дорийски колони и появяваше над белия ракитен шезлонг, на който седеше тя. Трите и сестри бяха наминали за малко, но тя ги беше отпратила.

Дори те не бяха в състояние да я ободрят.

Уморена и обезверена, тя бе потърсила утеха в книгата си. В нея откриваше доброта... доброта, която липсваше у хората, които бе срещнала през живота си.

Нима нямаше никакво благородство? Никаква добрина?

Възможно ли бе човечеството най-сетне да ги е изличило?

Сестрите ѝ, колкото и да ги обичаше, бяха също толкова безмилостни, колкото и всички останали. Напълно безразлични към молбите и страданията на всеки, който не бе свързан с тях. Вече нищо не бе в състояние да ги затрогне.

Астрид не помнеше кога бе плакала за последен път. Кога се бе смяла.

Беше като вцепенена.

Безчувствеността беше проклятието на тези като нея. Сестра ѝ Ати много отдавна я бе предупредила, че избере ли да стане съдница, този ден неминуемо ще настъпи.

Млада, самонадеяна и глупава, Астрид безразсъдно бе пренебрегнала това предупреждение, убедена, че с нея никога не би могло да се случи нещо подобно. Никога не би могла да бъде безразлична към хората и тяхната болка.

Ала сега единствено книгите ѝ я свързваха с чувствата на другите. Макар да не можеше да ги „изпита“, недействителните и приглушени емоции на героите по някакъв начин и даряваха утеха.

И ако беше способна на това, тя би заридала.

Астрид чу някой да се приближава зад нея. Тъй като не искаше никой да види какво чете, да не би да решат да я попитат защо, и тя да бъде принудена да признае, че е изгубила състрадателността си, тя мушна книгата под възглавницата на стола. След това се обърна и видя майка си да прекосява грижливо поддържаната морава, където пасяха малка групичка петнисти сърни.

При това не беше сама.

Артемида и Ахерон бяха с нея.

Пусната свободно, дългата червена коса на майка ѝ се къдреше прелестно около лице, което не изглеждаше на повече от трийсет години. Темида носеше ушита по поръчка синя блуза с къси ръкави и панталон с цвят каки.

Никой не би я сметнал за гръцката богиня на правосъдието.

Артемида носеше класически гръцки пеплос, а Ахерон — обичайните си черни кожени панталони и черна тениска. Дългата руса коса падаше свободно около раменете му.

Астрид усети как по гръбнака и плъзва ледена тръпка — както винаги когато Ахерон беше наблизо. У него имаше нещо покоряващо и неустойимо.

И ужасяващо.

Никога не бе срещала друг като него. Той беше привлекателен по начин, който Астрид не бе в състояние да обясни. Сякаш самото му присъствие изпълваше всички с толкова неудържимо желание, че беше невероятно трудно да го гледаш, без да ти се прииска да разкъсаш дрехите му, да го събориш на земята и да го любиш в продължение на неизброими векове.

Ала имаше и още нещо, освен сексапила му. Нещо древно и първично. Нещо толкова могъщо, че даже боговете се бояха от него.

Този страх можеше да се види дори в очите на Артемида, докато тя вървеше до него.

Никой не знаеше какви бяха отношенията между двамата. Те никога не се докосваха един друг, рядко се поглеждаха. И все пак Ахерон често посещаваше Артемида в нейния храм.

Когато Астрид беше дете, той идваше да посещава и нея. Играеше с нея, учеше я как да контролира доста ограничените си сили. Беше ѝ донесъл безчет книги както от миналото, така и от бъдещето. Всъщност именно той ѝ бе дал „Малкият принц“.

Тези гостувания престанаха в деня, в който тя навлезе в пубертета и си даде сметка точно колко съблазнителен мъж беше Ахерон. Тогава той се отдръпна, издигайки осезаема стена помежду им.

— На какво дължа тази чест? — попита Астрид, когато тримата я наобиколиха.

— Имам работа за теб, миличка — каза майка ѝ и тя изкриви лице в болезнена гримаса.

— Нали се разбрахме, че мога да си взема малко почивка.

— О, хайде де, Астрид — намеси се Артемида. — Имам нужда от теб, малка братовчедке. — Тя хвърли злобен поглед на Ахерон. — Един Нощен ловец трябва да бъде приспан.

Ахерон наблюдаваше Астрид с напълно безизразно лице.

Тя въздъхна. Изобщо не искаше да го прави. Твърде много векове, прекарани в съдене на другите, я бяха довели до емоционален срив. Беше започнала да подозира, че вече не е в състояние да чувства ничия болка.

Дори собствената си.

Именно липсата на състрадание беше съсипала сестрите ѝ. А сега тя се боеше, че ще съсипе и нея.

— Има и други съдници.

Артемида изпусна отвратно дъха си.

— Нямам им доверие. Те са разни милозливи лигльовци, които като нищо ще го оправдаят, вместо да го признаят за виновен. Трябва ми прагматичен, безпристрастен съдия, който не може да бъде отклонен от това, да постъпи както е правилно и необходимо. Нуждая се от теб.

Косъмчетата по тила на Астрид настръхнаха и тя се обърна към Ахерон, който стоеше, скръстил ръце на гърдите си, приковал в нея нетрепващия поглед на необикновените си сребристи очи, в които сякаш се вихреха мъгли.

Не за първи път искаха от нея да съди провинил се Нощен ловец, ала днес Астрид усещаше нещо различно у Ахерон.

— Вярваш, че е невинен, нали? — попита тя.

Ахерон кимна.

— Невинен, как ли пък не — презрително процеди Артемида. — Той би убил всяко живо същество, без да му мигне окото. Не притежава никакъв морал и не го е грижа за друго, освен за самия себе си.

Ахерон хвърли на Артемида поглед, който красноречиво казваше, че тези думи спокойно може да се отнасят и за друг от познатите му.

Поглед, който едва не извика усмивка върху устните на Астрид.

Майка ѝ се поотдръпна назад, за да не им се бърка, а Ахерон коленичи до шезлонга на Астрид и срещна погледа и.

— Знам, че си уморена, Астрид. Знам, че искаш да се откажеш от всичко това, но нямам доверие някой друг да го съди.

Астрид се намръщи, когато го чу да говори за неща, които не беше споделила с никого. Никой не знаеше, че иска да се откаже.

Артемида хвърли изпълнен с жлъч поглед на Ахерон.

— Защо толкова настойчиво увещавааш моя избор на съдник? Та откакто свят светува тя никого не е признала за невинен.

— Знам — отвърна Ахерон със своя плътен, дълбок глас, който бе по-съблазнителен дори от невероятния му външен вид. — Но вярвам, че ще постъпи правилно.

Артемида присви очи.

— Какъв номер кроиш?

С напълно безизразно лице, той продължи да наблюдава Астрид с настойчивост, която я смущаваше.

— Никакъв.

Астрид си помисли дали да не приеме задачата — заради Ахерон. Той никога не я беше молил за каквото и да било, а тя прекрасно помнеше колко пъти я бе утешавал като малка. Беше ѝ като баща и по-голям брат.

— Колко дълго ще трябва да остана? — попита ги тя. — Ако отида и се окаже, че Нощният ловец не може да бъде спасен, може ли да приключа незабавно?

— Да — отвърна Артемида. — Всъщност колкото по-бързо го признаеш за виновен, толкова по-добре за всички ни.

Астрид се обърна към мъжа до себе си.

— Ахерон?

Той кимна в знак на съгласие.

— Ще приема твоето решение, каквото и да е то.

Артемида грейна.

— Значи се споразумяхме, Ахерон. Дадох ти съдия.

— Така е — потвърди той и усмивка подръпна крайчеца на устните му.

От което Артемида изведнъж придоби неспокоен вид. Премести поглед от Ахерон към Астрид и обратно.

— Какво знаеш, което аз не знам? — попита го тя.

Бледите очи, в които се вихреха мъгли, сякаш прорязаха Астрид, когато Ахерон каза тихичко:

— Знам, че в себе си Астрид крие една дълбока истина.

Артемида сложи ръце на кръста си.

— И тя е?

— „Някои неща се виждат само със сърцето. Най-същественото е невидимо за очите.“^[1]

Нова тръпка пробяга по гръбнака на Астрид, когато чу Ахерон да изрича точно това изречение от „Малкият принц“, което тя четеше, когато ги усети да се приближават.

Откъде знаеше какво бе чела? Погледна надолу, за да се увери, че книгата е напълно скрита. Така беше.

О, да. Ахерон Партенопей беше мъж, който определено вдъхваше страх. И още как.

— Разполагаш с две седмици, дъще — тихо се обади майка й. — Ако ти отнеме по-малко, така да бъде. Но в края на двете седмици ти ще решиш съдбата на Зарек.

Зарек изруга, когато батерията на MP3 плейъра му се изтощи. Все на него ще се случи.

До приземяването оставаше поне час, а последното, което искаше, бе да слуша как в пилотската кабина Майк мърмори и се оплаква под носа си, че трябва да го откара обратно в Аляска. Въпреки че между Майк и пътническата кабина, където не проникваше никаква светлина, имаше трийсет сантиметра здрава черна стомана, Зарек чуваше през стената така ясно, сякаш пилотът седеше до него.

Още по-отвратително беше усещането, че е хванат като в капан в тясното помещение, чиито стени сякаш го притискаха отвсякъде. И при най-малкото движение ту кракът, ту ръката му се удряха в някоя стена. Ала тъй като пътуваха през деня, трябваше да избира между този кафез и сигурната смърт.

Без сам да е сигурен защо, Зарек беше избрал кафеза.

Свали си слушалките и начаса беше връхлетян от ритмичния грохот на витлата, свистенето на зимните вихри и разговора, който Майк тъкмо водеше по радиостанцията, която накъсваше и пращеше.

— Е, направи ли го?

Зарек повдигна вежди при звука на тревожния непознат мъжки глас.

Ах, колко прекрасни бяха уменията му. Той притежаваше слух, на който би завидял и Супермен. Освен това знаеше точно за какво говорят...

За него.

И по-точно — за смъртта му.

На Майк му бяха предложили зашеметяваща сума, за да го убие, и от мига, в който излетяха от Ню Орлиънс преди дванайсет часа, Зарек очакваше скуайърът да отвори запечатаните прозорци и да го изложи на смъртоносната слънчева светлина или пък да освободи неговата кабина и да го пусне над нещо, което много бързо щеше да сложи край на безсмъртието му.

Вместо това Майк си играеше с него и все още не беше направил нищо. Не че Зарек го беше грижа. Все още му беше останал някой и друг скрит коз, с който да излезе на скуайъра, ако той опиташе нещо.

— Не — отговори Майк, тъкмо когато хеликоптерът изви рязко наляво и запрати Зарек в стената. Започваше да подозира, че пилотът го прави нарочно, просто за да се позабавлява.

Хеликоптерът отново се наклони, още докато Зарек се готвеше за това.

— Сериозно го обмислих, обаче реших, че да изпържа копелето, е прекалено добър край за него. Предпочитам да го оставя в ръцете на скуайърите по кръвните ритуали, та те да го довършат бавно и мъчително. Лично аз искам да чуя как ненормалното копеле пици за милост, особено след това, което стори с онези нещастни невинни ченгета.

Едно мускулче върху челюстта на Зарек започна да играе в забързания гневен ритъм на пулса му, докато слушаше всичко това. О, да, онези ченгета бяха страшно невинни, дума да няма. Ако Зарек беше смъртен, побоят, който му бяха нанесли, щеше или да го убие, или да го остави в кома.

Гласът по радиостанцията отново се обади:

— Чух от оракулите, че Артемида ще заплати двойно на скуайъра, който го убие. Като го прибавиш към онова, което Дионисий е готов да ти плати, за да го убиеш, смятам, че ще си пълен глупак, ако пропилиеш подобна възможност.

— Несъмнено. Но имам достатъчно пари, за да се утеша. Освен това аз съм този, който беше принуден да търпи гадното отношение и подигравките на задника. Мисли се за някакъв страшно корав тип, та ми се иска да видя как му сплескват фасона, преди да му отсекаат главата.

При тези думи Зарек извъртя очи. Изобщо не го беше грижа какво си мисли Майк за него. Много отдавна бе открил, че е

безсмислено да се опитва да протегне ръка на когото и да било.

Най-много да го цапнат през пръстите.

Прибра плейъра обратно в черния си спортен сак и разкриви лице в гримаса, когато кракът му се удари в стената. О, богове, спасете го от това отвратително тясно място. Имаше чувството, че са го натъпкали в саркофаг.

— Учудвам се, че за този лов Съветът не е задействал статуса на скуайър по кръвните ритуали на Ник — каза другият глас. — При положение че той прекара последната седмица със Зарек, мислех, че е съвършеният кандидат за тази работа.

Майк изсумтя.

— Опитаха, но Гошей отказа.

— Защо?

— Нямам представа. Нали го знаеш какъв е. Никак не обича да му заповядват. Чудя се защо изобщо са го направили скуайър. Не мога да си представя друг Нощен ловец, освен Ахерон или Кириан, да търпи голямата му уста.

— О, да, устата му наистина знае много. И като стана дума, получих съобщение по пейджъра от Нощния си ловец, така че най-добре да отивам на работа. Ти внимавай със Зарек и не му се пречкай.

— Не се тревожи. Ще го метна някъде и ще оставя другите да го намерят, а аз ще се изнеса от Аляска по-бързо, отколкото можеш да кажеш Румпелшилцхен.

Радиовръзката прекъсна.

Зарек остана неподвижен в мрака, заслушан в дишането на Майк в пилотската кабина.

Значи, задникът беше променил решението си за убийството му.

Я, виж ти. Очевидно най-сетне се беше сдобил с някакво подобие на топки, както и с половин мозък. По някое време през последните няколко часа Майк трябва да бе преценил, че животът все още не му е омръзнал.

Поради което Зарек нямаше да го убие. Но щеше да го накара да страда за тази привилегия.

И боговете да са на помощ на останалите, които щяха да дойдат за него. В замръзналите земи на Аляска той беше непобедим. За разлика от останалите Нощни ловци и от скуайърите, той притежаваше

деветстотин години подготовка по оцеляване в арктически условия. Деветстотин години, в които бяха само той и неизследваната пустош.

Е, да, Ахерон го беше посещавал на всеки десетина години, за да се увери, че е жив, ала той беше единственият.

А после всички се чудеха защо е луд.

Едва допреди десетина години по време на дългите летни месеци, които го принуждаваха да стои затворен в изолираната си колиба, той не бе имал връзка с никого от външния свят.

Никакъв телефон, никакъв компютър, никакъв телевизор.

Нищо, освен тихата самота на това, да препрочита все едни и същи книги, отново и отново, докато не ги научи наизуст. Да очаква нетърпеливо нощите да станат достатъчно дълги, за да има възможност да отиде от колибата си до Феърбанкс, докато там все още има нещо отворено, и да може да общува с хора.

И като стана дума за това, едва от около век и половина мястото бе започнало да се заселва достатъчно, за да има какъвто и да било контакт с хора.

Преди това, в продължение на дълги векове бе живял съвсем сам, без никакво човешко същество наблизо. От време на време се бе случвало да се натъкне на някой от местните, които бяха ужасени да открият непознат висок бял мъж с дълги кучешки зъби, живеещ в уединената гора. Достатъчен им беше един поглед към двуметровата фигура, облечена в кожух от мускусен бик, за да побягнат колкото ги държат краката в обратната посока, крещейки, че иглаак^[2] ще ги хване. Ужасно суеверни, те бяха създали цяла легенда за него.

Изключение правеха и редките посещения на деймоните, които понякога навлизаха в неговите гори, за да могат след това да кажат, че са били лице в лице с умопобъркания Ноцен ловец. За съжаление, те проявяваха далеч по-голям интерес към това, да се бият, отколкото към това, да разговарят, така че „общуването“ им обикновено не траеше дълго. Няколкоминутна схватка, която да поразсее еднообразието, а после той отново оставаше сам със снега и мечките.

Които на всичкото отгоре бяха най-обикновени мечки, а не шейпшифтъри.

Заради магнитните и електрическите заряди на полярното сияние никой от Ловците шейпшифтъри не можеше да дойде толкова далеч на север. Сиянието се отразяваше гадно и на електрониката, и

сателитните връзки, и редовно ги изкарваше извън строя, така че дори в този съвременен свят, той все още беше болезнено сам.

Дали не би било по-добре, ако ги оставеше да го убият?

И все пак, въпреки всичко той неизменно продължаваше. Още една година. Още едно лято. Още едно прекъсване на всякакви връзки с външния свят.

Първично оцеляване бе всичко, което Зарек бе познал в живота си.

Той преглътна мъчително, спомнил си Ню Орлиънс.

Колко му беше харесал този град! Туптящият му пулс. Топлината. Смесицата от екзотични миризми, гледки и звуци. Чудеше се дали хората, които живееха там, си дават сметка какви късметлии са. Колко са благословени с невероятен град като този.

Ала всичко това беше останало зад гърба му. Толкова ужасно се бе издънил, че нямаше никакъв шанс Артемида или Ахерон да му позволят някога отново да се върне в което и да било населено място, където би могъл да има вземане-даване с много хора.

Не — той и Аляска. Завинаги. Ето какво го очакваше. Единственото, на което можеше да се надява, бе някакъв огромен бум на населението, но като се имаше предвид колко отвратително беше времето, това бе горе-долу толкова вероятно, колкото и да го разквартируват в Хавай.

С тази мисъл той се залови да вади зимните си дрехи от раницата и да ги облича. Щяха да пристигнат рано сутринта и макар че навън все още щеше да е тъмно, нямаше да му остава много време до изгрев-слънце и щеше да му се наложи доста да побърза, за да стигне до колибата си, преди да е съмнало.

Докато намаже кожата си с вазелин и навлече термобельо, черно поло и дългото си палто от кожа на мускусен бик, както и да си обуе чифт непромокаеми зимни ботуши, усети, че хеликоптерът започва да се снишава.

Тласкан от някакъв импулс, той зарови из оръжията в сака си. Много отдавна се бе научил да носи със себе си цял куп съоръжения. Аляска беше безмилостно място, когато си сам, и никога не знаеш кога ще се натъкнеш на нещо смъртоносно.

Още преди векове Зарек беше решил именно той да бъде най-смъртоносният обитател на тундрата.

В мига, в който кацнаха, Майк изгаси двигателя и изчака витлата да престанат да се въртят, преди да слезе, ругаейки смразяващата температура. Отвори задната врата и плъзна отворен поглед по Зарек, докато се отдръпваше, за да може той да се махне от хеликоптера му.

— Добре дошъл у дома. — В гласа на Майк имаше нотки на отровно злорадство. Задникът очевидно истински се наслаждаваше на мисълта за това, как скуайърите откриват Зарек и го разкъсват на парчета.

Е, същото важеше и за Зарек.

Майк духна върху облечените си в ръкавици ръце.

— Надявам се всичко да си е същото, каквото си го спомняш.

Така беше. Тук никога нищо не се променяше.

Зарек потръпна от снега, ярък дори в мрака преди изгрев-слънце. Сложи си защитните очила и слезе от хеликоптера. Взе си сака, метна го през рамо и пое през хрущящия сняг към отоплявания заслон, където предишната седмица беше оставил своя снегоход „Ski-Doo MX Z Rev“.

О, да, ето я арктическата температура, която помнеше, смразяващият въздух, който хапеше толкова жестоко, че всяко непокрито късче от кожата му пламваше. Стисна зъби, за да не затракат — нещо, което не беше особено приятно, когато човек имаше такива дълги, остри кучешки зъби.

Добре дошъл у дома...

Майк вече бе тръгнал към пилотската кабина, когато Зарек се обърна към него.

— Ей, Майк — повика го той и гласът му отекна в студената тишина.

Майк поспря.

— Румпелшилцхен — каза Зарек, преди да метне една ръчна граната под хеликоптера.

Майк изпсува цветисто и се втурна през снега с цялата бързина, на която беше способен, мъчейки се да намери някакво прикритие.

За първи път от много време насам Зарек се усмихна при вида на разлютения скуайър и звука от снега, хрущящ под краката му.

Хеликоптерът се взриви в същата секунда, в която Зарек се добра до снегохода си. Преметна дълъг, облечен в кожа крак през черната седалка и погледна назад, за да види как струващият дваисет и три

милиона долара хеликоптер „Сикорски“ се посипва върху снега под формата на дъжд от пламнал метал.

А, фойерверки. Страшно ги обичаше. Гледката беше почти толкова красива, колкото и полярното сияние.

Майк все още ругаеше и подскачаше нагоре-надолу като сърдито дете, докато гледаше как обичният му, изработен по специална поръчка хеликоптер гореше в пламъци.

Зарек запали двигателя и подкара към Майк, но не и преди да е взривил заслона с друга граната, за да не може скуайърът да го използва.

Докато снегоходът вибрираше под него, изключен от скорост, Зарек смъкна шала си, колкото Майк да може да разбере думите му.

— Градът се намира на четири мили в тази посока — каза той, махвайки с ръка на юг, а после му подхвърли тубичка с вазелин. — Мажи си устните често, за да не започнат да кървят.

— Трябваше да те убия — изръмжа Майк.

— Да, трябваше. — Зарек отново закри лицето си и форсира двигателя. — Между другото, ако се натъкнеш на вълци в гората, не забравяй, че са истински, а не шейпшифтъри, тръгнали на лов. Освен това се движат на глутници, така че ако чуеш един, знай, че зад него идват още. Най-добрият съвет, който мога да ти дам, е да се покатериш на най-близкото дърво и да се надяваш те да се отегчат, преди да се появи някоя мечка и да реши да се покатери след теб.

С тези думи Зарек обърна снегохода и се отправи на североизток, където наред триста акра гора го очакваше колибата му.

Навярно би трябвало да изпитва угризения заради това, което беше сторил на Майк, ала не беше така. Скуайърът току-що беше научил един страшно полезен урок. Следващия път, когато Артемида или Дионисий му направеха предложение, той щеше да го приеме.

Зарек завъртя китката си, давайки още мощност на машината, докато тя подскачаше по неравната заснежена пътека. Оставаше му да измине голямо разстояние, а времето му изтичаше.

Наближаваше изгрев-слънце.

По дяволите. Трябваше да дойде със своя Mach Z. Той беше по-бърз от снегохода, който караше сега, но пък MX X Rev беше много по-готин.

Зарек беше гладен, уморен и му беше студено, и по някакъв странен начин, единственото, което искаше, бе да се върне към онова, което познаваше.

Ако другите скуайъри искаха да тръгнат след него — така да бъде. Поне беше предупреден.

И както бяха доказали хеликоптерът и заслонът — подготвен.

Ако искаха да го очистят — е, желаше им късмет. Защото наистина щяха да имат нужда от такъв. Както и от цял куп подкрепления.

Да, определено очакваше предизвикателството с нетърпение, докато летеше по замръзналата земя с машината си.

Достигна усамотената си колиба тъкмо на зазоряване. Докато го нямаше, беше паднал още сняг и беше затрупал вратата. Той прибра снегохода в малкия заслон, долепен до къщата и го зави с брезент. Понечи да включи отоплението за двигателя и тогава си даде сметка, че няма ток нито в контакта за МХ, нито в този за паркирания до него Mach.

Зарек изръмжа от яд. По дяволите. Без съмнение двигателят на Mach се беше пръснал от отрицателните температури, а ако не внимаваше, същото щеше да се случи и с този на другия му снегоход.

Втурна се навън, за да провери генераторите, преди слънцето да се издигне над хълмовете, и откри, че и двата са замръзнали и не работят.

Ново ръмжене се откъсна от устните му и той стовари юмрук върху дланта си.

Е, дотук беше с удобствата. По всичко изглеждаше, че днес щяха да бъдат само той и малката печка на дърва. Далеч не беше най-добрият източник на топлина, но по-добър нямаше да намери.

— Страхотно, направо страхотно — промърмори той. Не за първи път щеше да му се наложи да спи на студено, върху пода на колибата си. Без съмнение нямаше да е и последният.

Просто тази сутрин му се струваше по-гадно, защото беше прекарал последната седмица в мекия климат на Ню Орлиънс. Толкова мек, че дори не беше имало нужда да използва отопление.

Господи, как само му липсваше онова място.

Тъй като знаеше, че времето, оставащо до изгрев-слънце, намалява критично, той се върна с тежка стъпка при снегоходите и

зави двигателя с палтото си, за да му помогне да задържи възможно най-много от топлината си. След това взе сака от седалката и отиде да изрови входната врата изпод снега, за да може да си влезе.

Докато прекриваше прага, наведе глава и остана поприведен — таванът беше толкова нисък, че когато стоеше изправен, върхът на главата му го докосваше и ако не внимаваше, вентилаторът в средата на помещението щеше да го обезглави.

Само че ниският таван беше неизбежен. Топлината посред зима беше страшно ценно удобство и последното, от което човек се нуждаеше, бе по-голямата част от нея да се събира под триметров таван. По-ниският таван означаваше по-топла стая.

Да не говорим, че преди деветстотин години, когато го бяха пратили в изгнание тук, не беше разполагал с кой знае колко време, за да си построи този подслон. През деня спеше в една пещера, а през нощта работеше, докато най-сетне не си направи този „дом, скапан дом“.

Да, хубаво беше да се прибере у дома...

Пусна сака си до печката с дърва, след което се обърна, за да сложи старовремското резе, бранецо го от дивите животни, които понякога се приближаваха твърде много до колибата му.

Опипом, плъзгайки ръка по дяланата стена, той намери фенера, който висеше там, и кутийката кибрит, закачена за него. Въпреки че зрението му на Нощен ловец беше пригодено към нощта, той все пак не виждаше в пълна тъмнина, а когато вратата на колибата беше затворена, през дебелиите дървени стени не можеше да проникне никаква светлина.

Запали фенера, потръпвайки от студ, след което се обърна към вътрешността на къщата. Познаваше всеки сантиметър от нея като петте си пръста. Всеки рафт с книги по стените, всяка ръчно издялана украса по тях.

Никога не бе притежавал кой знае какви мебели. Два високи долапа — един за малкото му дрехи и един за храната му. Имаше и поставка за телевизора, както и етажерки за книгите, и това беше всичко. Като някогашен римски роб, Зарек не бе свикнал на много.

Вътре беше толкова студено, че можеше да види дъха си да излиза дори през шала и докато се оглеждаше наоколо, той се намръщи неволно при вида на компютъра и телевизора... които несъмнено

трябваше да бъдат размразени, преди отново да може да бъдат използвани.

При положение че в тях не беше проникнала влага.

Тъй като нямаше никакво желание да се тревожи за това, той отиде в кухненския килер в задната част на колибата, където нямаше нищо друго, освен консерви. Много отдавна беше разбрал, че ако мечките и вълците надушат храна, не след дълго ще му цъфнат на гости, а той нямаше никакво желание да ги убива, само защото бяха гладни и глупави.

Взе си свинско с боб, както и отварачката за консерви, и се настани на пода. Майк беше отказал да му даде нещо за ядене по време на тринайсетчасовия полет от Ню Орлиънс до Феърбанкс — твърдеше, че не искал да рискува да го изложи на лъчите на слънцето, ако отвори пътническата кабина.

Всъщност скуайърът беше задник, а Зарек беше свикнал да гладува.

— А, страхотно — промърмори той, когато отвори консервата и откри, че бобът вътре беше замръзнал. За миг се поколеба дали да не извади пикела си, но после се отказа. Не беше чак толкова гладен, че идеята за свинско с боб на клечка да му се стори привлекателна.

С отвратена въздишка той отвори вратата и запрати консервата възможно най-далеч в гората.

Затваряйки бързо, преди лъчите на зората да са проникнали в колибата, той се разрови в сака, докато откри мобилния си телефон, MP3 плейъра и лаптопа. Мушна телефона и плейъра в панталона си, така че топлината на тялото му да ги предпази от замръзване. След това сложи лаптопа настрана, за да запали печката.

Отиде в отсрещния ъгъл, взе няколко от издяланите дървени трески, които беше натрупал там, и се върна, за да ги сложи в печката.

Отвори желязната вратичка и спря.

Вътре имаше мъничка норка с три новородени малки. Майката, разгневена от това натрапничество, изсъска предупредително, докато двамата се взираха един в друг.

Зарек изсъска в отговор.

— Човече, направо не мога да повярвам! — измърмори той сърдито.

Норката трябва да се беше вмъкнала през кюнеца, намествайки се вътре, докато него го нямаше. Печката вероятно все още е била топла, когато тя я е открила, а вътрешността ѝ беше изключително сигурно място да си свие гнездо.

— Най-малкото, което можеше да сториш, е да доведеш със себе си петдесетина от твоите другарчета. Не бих отказал едно ново палто.

Норката оголи зъби.

Раздразнен, Зарек затвори вратичката и върна подпалките обратно върху купчината в ъгъла. Може и да беше задник, но дори той не би ги изхвърлил навън. Като безсмъртен, той щеше да преживее студа. Майката и малките — нямаше.

Взе лаптопа и като го мушна под дрехите си, за да е на топло, отиде в ъгъла, където беше сламеникът му. Докато лягаше, си помисли дали да не спи под земята, където беше по-топло, но после си каза — защо да се хаби?

Щеше да се наложи да премести печката, за да стигне до скритото си подземие, което отново щеше да обезпокои майката норка.

По това време от годината денят не траеше дълго. До залез-слънце оставаха само няколко часа, а той беше повече от свикнал с тази замръзнала пустош.

Веднага щом можеше, щеше да отиде в града за продукти и нов генератор. Придърпа завивките и кожите около себе си и изпусна дъх в дълга, уморена въздишка. След това затвори очи и остави ума си да се върне на събитията от изминалата седмица.

Благодаря ти, Зарек.

Стисна зъби, когато си спомни лицето на Съншайн Рънингуюлф. Големите ѝ тъмнокафяви очи бяха невероятно съблазнителни, а и изобщо не приличаше на кльощавите като манекенки жени, които повечето мъже предпочитаха; тя имаше апетитно, закръглено тяло, което го караше да се възбужда само от присъствието и.

Човече, трябваше да опита шията ѝ, докато имаше възможност. Все още не беше сигурен защо не бе опитал кръвта ѝ. Тя като нищо щеше да му държи топло дори сега.

Е, все тая. Щеше да го добави към безкрайния списък на неща, за които съжаляваше.

Мислите му отново се върнаха към нея... Съншайн се беше появила неочаквано в къщата му в Ню Орлиънс, докато той чакаше

Ник да дойде, за да го отведе до частното летище, от което щеше да отпътува. Черната и коса беше стегната на плитка, а в кафявите ѝ очи имаше дружелюбност, с каквато Зарек никога не бе виждал да го гледат.

— Не мога да остана дълго. Не искам Талон да се събуди и да открие, че ме няма, но преди да си тръгнеш, трябваше да ти благодаря за онова, което направи за нас.

Зарек все още не знаеше защо бе помогнал на Съншайн и Талон. Защо се беше противопоставил на Дионисий и се бе обърнал срещу бога, наумил си да унищожи двамата?

Заради тяхното щастие Зарек сам се бе обрекъл на смърт.

Ала когато я погледна вчера, усети, че саможертвата му си е струвала.

Докато оставяше сънят да го завладее, се зачуди дали все още щеше да мисли, че си е струвало, когато скуайърите открият колибата му и я изпепелят до основи, с него вътре.

При тази мисъл той изсумтя. Е, какво пък толкова. Поне в продължение на няколко минути преди да умре, щеше да му бъде топло.

Не беше сигурен колко дълго е спал. Когато се събуди, навън отново беше тъмно. Надяваше се, че не е минало толкова време, че снегоходът му да е замръзнал. В противен случай го очакваше дълга и студена разходка до града.

Претърколи се настрани и изкриви лице от болка. Беше лежал върху лаптопа си. Да не говорим, че телефонът и плейърът се впибах в него още по-некомфортно.

Треперейки от вледеняващия студ, той се насили да се изправи и извади друго яке от гардероба. След като се облече подходящо за времето, излезе навън и отиде в импровизирания си гараж. Пъхна лаптопа, телефона и плейъра в раницата си, метна я на гръб и като се качи на снегохода, отви двигателя.

За щастие, машината запали още при първия опит. Алилуя! Може би късметът му все пак се обръщаше. Никой не го беше изгорил жив, докато спеше, и дори имаше достатъчно бензин, за да стигне до

Феърбанкс, където щеше да хапне нещо топло и да се поразмръзне за няколко минути.

Благодарен за дребните милости, той се отправи на юг, поемайки на дългото друсащо пътуване, което щеше да го отведе в цивилизацията.

Не че имаше нещо против. Просто беше адски благодарен, че изобщо съществува цивилизация, където да отиде.

Пристигна в града малко след шест часа.

Паркира снегохода си пред къщата на Шарън Паркър, откъдето можеше да се отиде пеша до центъра. Беше се запознал с бившата сервитьорка преди десетина години, когато късно една нощ я бе намерил седнала в повредената си кола встрани от рядко използван черен път в едно от предградията на Феърбанкс.

Температурата беше паднала повече от петдесет градуса под нулата и Шарън плачеше, сгушена под няколко одеяла, боейки се, че двете с детето и ще умрат, преди да пристигне помощ. Седемгодишната и дъщеричка страдаше от астма и тя я бе откарала в болницата за респираторно лечение, само че бяха отказали да ги приемат, защото Шарън нямаше застраховка, нито пък пари, за да плати. Бяха я упътили към една благотворителна клиника и тя се бе изгубила, мъчейки се да я намери.

Зарек ги беше откарал обратно в болницата и беше платил за лечението на момиченцето. Докато чакаха, разбра, че Шарън е изхвърлена от апартамента си и не може да свърже двата края.

Така че той и бе предложил сделка. В замяна на къща, кола и пари, тя му осигуряваше дружески настроен човек, с когото да си поприказва всеки път щом дойде във Феърбанкс, както и някое и друго домашно приготвено ядене или каквото и се намираше вкъщи.

А най-хубавото от всичко бе, че през лятото, когато той беше затворен като пленник в колибата си по цели дни, дълги двацет и три часа и половина, тя се отбиваше в пощата и в магазина, носеше му книги или продукти и ги оставяше пред вратата му.

Това беше най-добрата сделка, която някога беше сключвал.

Тя никога не му беше задавала какъвто и да било личен въпрос, нито дори защо не излиза от колибата си през летните месеци. Несъмнено беше прекалено благодарна за финансовата му подкрепа, за да я е грижа за неговите ексцентричности.

В замяна Зарек никога не беше пил от кръвта и, нито я беше питал нещо лично. Те бяха просто работодател и служител.

— Зарек?

Зарек, който тъкмо включваше устройството, което грееше двигателя на снегохода му, вдигна очи и видя Шарън да подава глава от входната врата на къщата си в стил ранчо. Тъмнокестенявата и коса беше по-къса, отколкото преди месец, когато я беше видял за последен път — сега тя и стигаше до раменете.

Висока, слаба и изключително привлекателна, тя носеше черен пуловер и дънки. Почти всеки друг мъж вероятно досега да се е опитал да я свали, а и една нощ преди около четири години му беше намекнала, че ако някога поиска нещо повече от нея, тя на драго сърце ще му го даде, само че Зарек беше отказал. Не обичаше да допуска никого прекалено близо до себе си, а жените имаха гадната склонност да гледат на секса като на нещо, криещо по-дълбок смисъл.

За разлика от него.

Сексът си беше секс. Първичен и животински. Нещо, от което тялото се нуждае така, както се нуждае от храна. Само дете с една пържола нямаше нужда да излизаш на срещи, преди да я изядеш.

Защо тогава жените се нуждаеха от доказателство за обич, преди да си разтворят краката? Той просто не разбираше.

И никога нямаше да се забърка с Шарън. Сексът с нея беше усложнение, от което не се нуждаеше.

— Зарек, ти ли си?

Той смъкна шала си надолу и извика:

— Да, аз съм.

— Ще влезеш ли?

— Ей сега се връщам. Трябва да купя някои неща.

Шарън кимна, след което се прибра, затваряйки вратата, а Зарек се отправи към магазина по-надолу на улицата. В „Смесения магазин на Франк“ се предлагаше всичко, а най-хубавото бе, че имаше и голямо разнообразие от електроника и генератори. За съжаление, той нямаше да е в състояние да използва магазина още дълго. Беше му редовен клиент от около петнайсет години и макар да беше малко тъпичък, Франк беше започнал да забелязва, че през цялото това време Зарек изобщо не беше остарял.

Рано или късно, Шарън също щеше да забележи и тогава щеше да му се наложи да се откаже от единствената си връзка в света на смъртните.

Това беше най-големият недостатък на безсмъртието. Не се осмеляваше да остане в близост до когото и да било твърде дълго, за да не открият кой и какво е той. А за разлика от всички останали Нощни ловци, всеки път щом поискаше скуайър, който да му служи и да защитава самоличността му, Съветът му отказваше.

Изглежда, репутацията му беше такава, че никой не искаше да приеме задължението да му помага.

Много добре. Той и бездруго никога не бе имал нужда от когото и да било.

Когато влезе в магазина, свали защитните очила и ръкавиците и разкопча палтото си. Чу как в дъното Франк говори с един от служителите си.

— Слушай сега, хлапе. Той си пада особняк, но гледай да се държиш добре с него, чуваш ли ме? Харчи цял куп пари в този магазин и хич не ме е грижа колко страшен изглежда. Искам да бъдеш любезен.

Двамата мъже излязоха от задната част на магазина и Франк се закова на място, вперил поглед в Зарек.

Поглед, на който Зарек отвърна. Франк беше свикнал да го вижда с козя брадичка или истинска брада, обичата с меча и кръстосаните кости и сребърните нокти, които носеше на лявата си ръка. Три неща, от които Ахерон му беше наредил да се отърве в Ню Орлиънс.

Зарек ненавиждаше как изглежда без брада, но поне не му се налагаше да се гледа в огледалото. Нощните ловци имаха отражение само когато поискат.

А Зарек никога не искаше.

Възрастният магазинер се усмихна (по-скоро по навик, отколкото в израз на приятелски чувства) и се приближи. Въпреки че жителите на Феърбанкс бяха изключително дружелюбни, повечето от тях предпочитаха да заобикалят Зарек отдалече.

Той имаше такъв ефект върху хората.

— Какво ще бъде днес? — попита Франк.

Зарек погледна към тийнейджъра, който го наблюдаваше с любопитство.

— Трябва ми нов генератор.

Франк си пое дъх между зъбите и Зарек зачака това, което предстоеше.

— Може и да изскочи малък проблем.

Франк винаги казваше така. Независимо какво търсеше Зарек, да му го намери, щеше да бъде проблем, така че Зарек трябваше да плати повече.

Франк почеса сивите бакенбарди на обраслото си с брада лице.

— Останал ми е само един и утре той трябва да бъде доставен на семейство Уолъби.

Да бе, да.

Тази вечер Зарек беше твърде уморен, за да се пазари — готов беше да плати каквото му поискат, само и само отново да има ток в къщата си.

— Ако се съ согласиш да ми го продадеш, ще ти платя шест хилядарки повече.

Франк се намръщи и продължи да се почесва по брадата.

— Да де, ама има и друг проблем. Семейство Уолъби страшно го искат.

— Десет хиляди, Франк, и още две хилядарки, ако можеш да го доставиш в дома на Шарън до час.

Франк грейна.

— Тони, нали чу човека. Погрижи се за генератора му. — Очите на възрастния мъж бяха светнали и почти дружелюбни. — Ще ти трябва ли още нещо?

Зарек поклати глава и си тръгна.

Отправи се обратно към къщата на Шарън, като правеше всичко по силите си да не обръща внимание на хапещия вятър.

Почука на вратата, а после я натисна с рамо и влезе. Колкото и да беше странно, дневната беше празна. По това време на вечерта Трикси, дъщеричката на Шарън, обикновено тичаше наоколо, играеше си, пиццейки като демон, или пък си пишеше домашните, макар и с огромно неудоволствие. Сега обаче Зарек не я чу дори в задните стаи.

За секунда си помисли, че може би скуайърите го бяха открили, но това беше нелепо. Никой не знаеше за Шарън. В крайна сметка, не беше, като да е в каквито и да било отношения със Съвета на скуайърите или пък с останалите Нощни ловци.

— Ехо, Шарън? — повика той. — Всичко наред ли е?

Тя се приближи откъм кухнята.

— Ти се върна.

Зарек усети, че го обзема лошо предчувствие. Нещо не беше наред. Усещаше го. Шарън изглеждаше неспокойна.

— Аха. Има ли нещо? Да не се натрапвам насред романтична среща или нещо такова?

И тогава го чу. Дишане на мъж и тежки стъпки, които излизаха от кухнята.

Мъжът се появи в коридора с бавна, методична походка — като хищник, който не бързаше, за да може да се запознае с терена около себе си, докато търпеливо наблюдава плячката си.

Зарек се намръщи, когато мъжът спря в коридора зад Шарън. Само с два-три сантиметра по-нисък от него, той имаше дълга тъмнокафява коса, прибрана на опашка, и носеше дълго каубойско яке. Беше обвит в смъртоносна аура и в мига, в който погледите им се срещнаха, Зарек разбра, че е бил предаден.

Пред него стоеше друг Нощен ловец.

А сред хилядите Нощни ловци имаше само един, който знаеше за него и Шарън...

Зарек прокле собствената си глупост.

Нощният ловец наклони глава към него и провлачи с южняшки акцент, който Зарек познаваше твърде добре:

— Зи, двамата с теб трябва да си поговорим.

На Зарек му беше трудно да диша, докато гледаше Шарън и Съндаун^[3] заедно. Съндаун беше единственият, пред когото той се бе открил през повече от двете хилядолетия на живота си.

Знаеше и защо Съндаун е тук.

Единствено той го познаваше. Познаваше навиците му и местата, които той посещаваше. Кой беше по-подходящ да го открие и убие от най-добрия му приятел?

— Да си поговорим за какво? — дрезгаво попита той, присвивайки очи.

Съндаун мина пред Шарън, сякаш за да я защити. Да си помисли дори за миг, че той би я заплашил, нарани Зарек повече от всичко друго.

— Мисля, че знаеш защо съм тук, Зи.

О, да, знаеше, и то много добре. Отлично знаеше какво иска от него Съндаун. Бърза, лесна смърт, за да може след това да докладва на Артемида и Ахерон, че в света всичко отново е наред, след което да се прибере обратно в Рино.

Само че Зарек веднъж вече бе отишъл безропотно на собствената си екзекуция. Този път възнамеряваше да се бие за живота си, независимо какъв беше той.

— Забрави, Джес — каза, използвайки истинското име на Съндаун.

След това се обърна и се втурна към вратата.

Успя да се добере до двора, преди Съндаун да го улови и да го дръпне, за да го накара да спре. Той оголи зъби насреща му, ала Джес сякаш не забеляза.

Тогава Зарек го цапардоса в стомаха. Ударът беше толкова силен, че накара Джес да залитне назад, а Зарек повали на колене. Всеки път, когато един Ноцен ловец нападнаше друг, този, който бе нанесъл удара, го усещаше десетократно по-силно от онзи, който го беше получил. Това можеше да бъде избегнато по един-единствен начин — ако Артемида вдигнеше забраната си. Зарек можеше само да се надява, че не я бе вдигнала от Джес.

Борейки се да си поеме дъх, той се изправи на крака. За разлика от Джес, болката бе нещо, с което Зарек беше свикнал.

Ала преди да успее да стигне много далеч, видя в сенките Майк и още трима скуайъри. Идваха към него с решителна крачка, което говореше, че са въоръжени, за да се изправят срещу Ноцен ловец.

— Оставете го на мен — нареди Съндаун.

Те не му обърнаха никакво внимание и продължиха да напредват.

Зарек се завъртя рязко и се насочи към снегохода си... само за да открие, че двигателят му е на парчета. Очевидно се бяха погрижили за това, докато той беше в магазина на Франк.

По дяволите, как бе могъл да прояви такава глупост!

Именно те трябва да бяха повредили генераторите му, за да го принудят да дойде в града. Бяха го изкарали от гората, както ловджийска хайка би сторила с диво животно.

Така да бъде. Ако искаха животно, щяха да го получат.

Протегна ръка и с помощта на телекинеза повали скуайърите на земята. Тъй като нямаше желание отново да се нарани сам, той избегна

Джес и се втурна към града.

Не бе успял да стигне далеч, когато се появиха още скуайъри и откриха огън по него. Куршуми се забиха в тялото му, раздирайки кожата. Зарек изсъска и се олюля от болка.

И все пак продължи да тича.

Нямаше избор.

Спреше ли, те щяха да го разкъсат на парчета и макар че животът му беше отвратителен, нямаше никакво намерение да се превърне в сянка. Нито пък да им достави удовлетворението да го убият.

Сви зад една сграда и нещо твърдо го удари през средата на тялото.

Агония изригна в него, докато политаше, премятайки се през глава във въздуха. Приземи се по гръб в снега, толкова тежко, че и последната глътка въздух беше изкарана от тялото му.

Силует със студени, безмилостни очи застана над него.

Висок над два метра, мъжът беше надарен с неземно мъжко съвършенство. Имаше светлоруса коса и тъмнокафяви очи, а усмивката му разкри чифт кучешки зъби като тези на Зарек.

— Какво си ти? — попита Зарек, почувствал, че пред себе си няма нито деймон, нито аполит, макар непознатият да приличаше на такъв.

— Аз съм Танатос, Нощни ловецо — отвърна мъжът на старогръцки, използвайки името, което означаваше „смърт“. — И съм тук, за да те убия.

Той сграбчи Зарек за палтото и го запрати в стената на насрещната сграда така, сякаш Ловецът беше парцалена кукла.

Зарек се блъсна в тухлите с всичка сила и се свлече на земята. Ударът беше толкова жесток, че краката му трепереха, докато се мъчеше да изпълзи встрани от чудовището.

Ала после изведнъж спря.

— Няма да умра по този начин за втори път — изръмжа той.

Не и по корем, като някакво плашливо животно, очакващо да бъде заклано.

Като презрян роб, когото пребиваха.

Яростта сякаш му вля нови сили и той се изправи на крака, обръщайки се очи в очи с Танатос.

Съществуването се усмихна.

— Не си безгръбначно. Харесва ми. Ала още повече ще ми хареса да изсмуча мозъка от този гръбнак.

Зарек улови ръката, протегнала се към него.

— А знаеш ли на мен пък какво ще ми харесва? — Зарек строши ръката му и го сграбчи за врата. — Да чуя как един деймон си поема дъх за последен път.

Танатос се разсмя. Зъл, студен звук.

— Не можеш да ме убиеш, Нощни ловецо. Аз съм по-безсмъртен и от теб.

Зарек зяпна, когато ръката на Танатос се изцели за миг.

— Какво си ти? — попита той отново.

— Казах ти. Аз съм Смъртта, а никой не може да победи, нито да избяга от Смъртта.

Мамка му. Сега вече беше прецакан.

Но все още не беше победен. Смъртта можеше и да го вземе, но на копелето щеше да му се наложи здравата да се потруди преди това.

— Знаеш ли — каза Зарек, обзет от сюрреалистичното спокойствие, което като момче за бой му беше позволявало да изтърпи безброй побои. — Бас държа, че повечето хора се насират в гащите от страх, когато им сервираш тази реплика. Обаче, господин Искам-да-съм-страшен-обаче-хич-не-ми-се-удава, аз не съм човек. Аз съм Нощен ловец и ти не означаваш нищичко за мен.

И като съсредоточи цялата си сила в ръката си, той стовари мощен удар право в слънчевия сплит на Танатос. Създанието се олюля.

— Мога да си седя тук и да си играя с теб. — Той нанесе нов зашеметяващ удар на Танатос. — Но предпочитам да сложа край на мъките и на двама ни.

Преди Зарек да успее да довърши третия си удар, в гърдите му се заби куршум от пушка — той го усети как раздира тялото му и минава съвсем близо покрай сърцето му.

В далечината се разнесе полицейска сирена.

Танатос го сграбчи за гърлото и го повдигна, така че Зарек трябваше да стои на пръсти.

— А защо най-добре аз не сложа край на твоите?

Борейки се за глътка въздух, Зарек се усмихна мрачно, усетил струйката кръв, която се стече от ъгълчето на устните му.

Металическият и вкус изпълни устата му. Беше ранен, но не и сплашен.

Усмивайки се злобно на деймона, той заби коляно в топките му.

Танатос се свлече на земята, а Зарек отново хукна да тича — далеч от него, от скуайърите и ченгетата... само че сега изобщо не беше толкова бърз, колкото преди.

Болката замъгляваше очите му и колкото повече бягаше, толкова повече го болеше.

Агонията на тялото му беше непоносима.

След никой от побоищата, които беше понесъл като дете, не го беше боляло така. И сам не знаеше как успява да продължи. Просто част от него отказваше да се предаде и да ги остави да победят.

Не беше сигурен кога се откъсна от тях, а може би бяха точно зад него. Не беше в състояние да прецени, защото ушите му бучаха.

Дезориентиран, той забави крачка и се запрепъва напред, докато накрая не беше в състояние да продължи и се строполи в снега.

Остана да лежи там, в очакване да го сграбчат. В очакване Танатос да довърши започнатото. Ала секундите се нижеха и той осъзна, че трябва да им беше избягал.

Изпълнен с облекчение, той опита да се изправи.

Но не можа. Тялото му просто отказваше да се подчини. Успя единствено да пропълзи една-две крачки напред, откъдето можа да види голяма къща в стил планинска хижа пред себе си. Изглеждаше топла и уютна и част от него си каза, че ако само успее да се добере до вратата ѝ, човекът вътре може би ще му помогне.

При тази мисъл от гърдите му се откъсна смях. Никога никой не му беше помагал.

Нито веднъж.

Не, това беше неговата съдба. Нямаше смисъл да се съпротивлява, пък и ако трябваше да е откровен, уморил се беше да се бори съвсем сам в света.

Зарек затвори очи, пое си дълъг, накъсан дъх и зачака неизбежното.

Приседнала на ръба на леглото, Астрид проверяваше раните на своя „гост“. От четири дни насам той лежеше в безсъзнание в леглото,

а тя бдеше над него. Здравите мускули под ръцете ѝ бяха корави и силни, ала тя не можеше да ги види.

Не можеше да види него.

Винаги се отказваше от зрението си, когато трябваше да съди някого. Очите можеха да те заблудят. Те преценяваха нещата различно от останалите сетива.

А Астрид винаги трябваше да бъде безпристрастна, макар че точно в този миг нямаше особено желание за това.

Колко пъти бе подходила с открито сърце, само за да бъде заблудена!

Най-лошият случай беше Майлс. Отцепил се Нощен ловец, той беше пленителен и забавен. Беше я очаровал с жизнеността си и умението да превърне всичко в игра. Всеки път, когато тя опиташе да го тласне до границите му, той приемаше всичко със смях, като на шега.

Беше и се сторил съвършен, прекрасно уравновесен мъж.

В продължение на известно време дори си бе въобразявала, че е влюбена в него.

В крайна сметка той се опита да я убие. Оказал се бе напълно аморален и безскрупулен. Студен. Безчувствен. В състояние бе да обича единствено себе си и макар да беше истинска отрепка, в неговите очи хората се бяха отнесли несправедливо с него, така че той можеше да прави с тях каквото си поиска.

И именно това беше най-големият проблем на Астрид с Нощните ловци. Те бяха хора, набирани обикновено от утайката. Заплювани от другите от люлката до гроба, те бяха враждебно настроени към целия свят. Артемида никога не се замисляше за това, когато ги вземаше в редиците си. Единственото, което искаше, бе още един войник под командването на Ахерон. След като ги създадеше, Артемида си измиваше ръцете и оставяше друг да ги държи под контрол и да се занимава с тях.

До момента, в който един от тях не прекрachesе някоя от границите, очертани от нея. Тогава тя незабавно се нагърбваше с това, провинилият се да бъде осъден и екзекутиран, и макар да не разполагаше с доказателство за това, Астрид подозираше, че Артемида го прави само за да не ѝ се ядоса Ахерон.

Така че през вековете от Астрид неведнъж бяха очаквали да открие някаква причина, която да спаси живота на един или друг Нощен ловец. Ала това никога не се бе случило. Нито веднъж. Всички, които беше съдила, бяха сурови и опасни. По-страшна заплаха за хората дори от деймоните, които преследваха.

Олимпийското правосъдие не действаше като човешкото. Там нямаше презумпция за невинност. На Олимп обвиняха ли те веднъж, ти трябваше да докажеш, че заслужаваш милост.

Никой никога не бе успял да го стори.

Най-близо до това, да бъде помилван от Астрид, бе стигнал Майлс, а ето как бе свършило всичко. Тя потръпваше от ужас при мисълта колко близо бе стигнала до това, да го обяви за невинен и да го остави да върлува из света.

Това преживяване се бе оказало последната капка, преляла чашата. Оттогава Астрид странеше от всички.

Никога вече нямаше да остави красотата или чарът на един мъж да я заблудят. Работата ѝ сега бе да надникне в сърцето на мъжа в леглото ѝ.

Артемидата бе казала, че Зарек изобищо нямал сърце. Ахерон не беше казал нищо. Просто бе впил в нея пронизващ поглед, който красноречиво говореше, че очаква от нея да постъпи правилно.

Ала кое беше правилното в този случай?

— Събуди се, Зарек — прошепна тя. — Имаш само десет дни, за да се спасиш.

---

[1] Незначително променен цитат от „Малкият принц“, превод Константин Константинов. — Б.пр. ↑

[2] Igaaq — на езика инупиат, говорен от коренното население на Аляска, означава „непознат“, „странник“, „посетител“. — Б.пр. ↑

[3] Залез (англ.). — Б.пр. ↑

2

Зарек се събуди в плен на неопикуема болка, което, с оглед на миналото му като роб и момче за бой, беше трудно за вярване. Особено при положение че като човек болката беше единствената константа в живота му.

С туптяща глава, той се обърна, очаквайки да усети студения сняг и земята под себе си, ала вместо това се изуми колко му беше топло.

Мъртъв съм, помисли си сухо.

Дори и в сънищата си никога не се бе чувствал толкова стоплен.

И все пак, когато повдигна клепащи и видя огън, накладен в камина, и планина от одеяла, метнати върху него, си даде сметка, че е съвсем жив и лежи в нечия чужда спалня.

Огледа се из стаята, която беше издържана в земни тонове — бледорозово, бежово, кафяво и тъмнозелено. Стените на дървената хижа принадлежаха на някой, който искаше излъчването на селска къщурка, но едновременно с това разполагаше с достатъчно пари, за да си построи нещо уютно и топло, а не студено и ветровито.

Леглото му беше скъпо желязно копие на големите легла от края на деветнайсети век. Върху неголямото нощно шкафче вляво имаше старовремска кана и купа за миене на ръце.

Който и да притежаваше това място, беше тъпкан с пари.

Зарек ненавиждаше богатите.

— Саша?

Зарек се смръщи при звука на нежния мелодичен глас. Женски глас. Тя се намираще някъде надолу по коридора, в друга стая, ала той не бе в състояние да определи точно къде заради болката в черепа си.

Чу кучешко скимтене.

— О, престани — сгълча го нежно жената. — Не съм наранила чувствата ти наистина, нали?

Зарек се смръщи още повече, опитвайки се да си изясни какво се бе случило с него. Джес и останалите го преследваха, а после той

падна пред една къща.

Някой от къщата трябва да го беше намерил и прибрал вътре, само че защо, който и да било би се хабил, той не можеше да си представи.

Не че имаше някакво значение.

Джес и Танатос го търсеха, а едва ли беше нужно да си ядрен физик, за да се досетиш за местонахождението му, особено с всичката кръв, която беше изгубил, докато тичаше. Несъмнено беше оставил диря, която водеше право до вратата на тази хижа.

Което означаваше, че трябва да се изнесе оттук начаса. Джес нямаше да навреди на онези, които му бяха помогнали, но Зарек нямаше представа на какво е способен Танатос.

Мислите му се върнаха към едно подпалено село. Към ужасяващата гледка на мъртви хора по земята...

Зарек потръпна при спомена, чудейки се защо го спохождаше точно сега.

Беше напомняне на какво е способен той, реши след малко. Както и защо трябва да се махне оттук. Не искаше да навреди на някой, който бе проявил добрина към него.

Не отново.

Насилвайки се да забрави за болката на тялото си, той се надигна бавно.

Начаса кучето се втурна в стаята му.

Само дето изобщо не беше куче, даде си сметка Зарек, когато то спря до леглото му и изръмжа. А едър, бял вълк. Който очевидно го ненавиждаше.

— Махай се, Скуби Ду — сопна се той. — Правил съм си ботуши и от по-големи и по-гадни вълци от теб.

Вълкът оголи зъби, сякаш бе разбрал думите му и го предизвикваше да ги докаже.

— Саша?

Зарек замръзна, когато жената се появи на прага.

Дяволите да го вземат...

Тя беше невероятна. Дългата ѝ руса коса имаше цвят на мед и падаше на меки вълни около слабичките и рамене. Кожата ѝ беше бледа, с розови бузи и устни, които очевидно бяха добре защитавани от

суровия климат на Аляска. Беше висока близо метър и осемдесет и носеше бял плетен пуловер и дънки.

Очите ѝ бяха много светлосини. Толкова светли, че на пръв поглед изглеждаха почти безцветни. А когато тя влезе в стаята, протегнала ръце напред, докато се движеше бавно и методично, опитвайки се да открие вълка, Зарек си даде сметка, че е напълно сляпа.

Вълкът изляз два пъти към него, след което се обърна и отиде при стопанката си.

— Ето те — прошепна тя и коленичи, за да го погали. — Не бива да лаеш, Саша. Ще събудиш госта ни.

— Аз съм буден и съм сигурен, че той лае именно заради това.

Жената обърна глава към него, сякаш се опитваше да го види.

— Съжалявам. Не ни идват много гости и Саша има склонността да е малко недружелюбен.

— О, определено го разбирам.

Тя се приближи до леглото, все така протегнала ръка.

— Как се чувстваш? — попита, докосвайки го по рамото, когато го откри.

Зарек потръпна при допира на топлата и ръка до плътта му. Беше нежен. Изпепеляващ. И накара една непозната част от него да изтръпне от болка. Ала най-лошото бе, че накара слабините му да се втвърдят. Ужасно.

Открай време не понасяше да го докосват.

— Бих предпочел да не го правиш.

— Да не правя какво? — попита тя.

— Да ме докосваш.

Тя се отдръпна бавно и примига, по-скоро като по навик, отколкото рефлекс.

— Виждам чрез допир — каза тихо. — Не те ли докосвам, ще бъда напълно сляпа.

— Е, всички си имаме проблеми.

Зарек се измести в другия край на леглото и се изправи на крака. Не носеше нищо, освен кожените си панталони и няколко превръзки. Тя трябва да го беше съблякла, за да се погрижи за раните му. От тази мисъл се почувства ужасно странно — досега никой не си беше правил труда да се погрижи за него, когато бе ранен.

Защо ѝ беше на нея да го прави?

Дори Ахерон и Ник го бяха оставили да се оправя сам, след като го раниха в Ню Орлиънс. Най-многого, което бяха сторили, бе да му предложат да го откарат вкъщи, за да може да се излекува в самота.

Разбира се, може би щяха да му предложат повече, ако той не се бе държал така враждебно с тях. Ала враждебността бе това, което му се удаваше най-добре.

Откри дрехите си, сгънати върху един люлеещ се стол до прозореца, и въпреки болезнените протести на мускулите си започна да се облича. Благодарение на силите си на Нощен ловец до голяма степен беше успял да се излекува, докато спеше, ала състоянието му не беше толкова добро, колкото би било, ако Ловците на сънища му бяха помогнали. Те често идваха при ранените Нощни ловци, когато те заспяха, но не и при Зарек.

Той ги плашеше така, както плашеше и всички останали.

Ето защо се бе научил да се справя с болката сам. Не че имаше нещо против. Не обичаше край него да има хора, безсмъртни или не. Животът беше по-хубав, когато бе сам.

Направи гримаса, когато видя дупката на гърба на тениската си, там, където го беше улучил изстрелът от пушка.

О, да, животът определено беше по-хубав, когато си сам. За разлика от своя „приятел“, той не можеше да се простреля в гърба, дори да искаше.

— Стана ли? — попита непознатата жена изненадано. — Обличаш ли се?

— Не — подразнено отвърна той. — Пикая на килима ти. Какво си мислиш, че правя?

— Аз съм сляпа. Така че за мен спокойно можеш да правиш точно това върху килима ми, който, между другото, е много хубав, така че се надявам да се шегуваш.

За своя изненада, Зарек усети, че отговорът ѝ го развесели за миг. Умът и беше остър и бърз. Това му харесваше.

Само че нямаше време за губене.

— Виж, не знам как си успяла да ме вкараш тук, но го оценявам. Само че трябва да си вървя. Вярвай ми, страшно ще съжаляваш, ако не го сторя.

При враждебните му думи тя се оттласна от леглото и едва тогава Зарек си даде сметка, че ги е изръмжал.

— Навън бушува снежна буря. — Гласът ѝ вече не бе така дружелюбен както допреди малко. — За известно време никой няма да може да отиде където и да било.

Зарек не ѝ повярва, докато не разтвори завесите на прозореца. Снегът се сипеше толкова бързо и гъсто, че приличаше на плътна бяла стена.

Той изруга под носа си. А после, малко по-високо, попита:

— От колко време е така?

— Няколко часа.

Зарек изскърца със зъби, давайки си сметка, че е хванат тук като в капан.

Заедно с нея.

Това изобщо не беше добре. Но поне щеше да попречи на другите да го открият. С малко повече късмет, снегът щеше да заличи следите му, а той със сигурност знаеше, че Джес ненавижда студа.

Що се отнасяше до Танатос, като се имаха предвид името, езикът и външният му вид, той също трябва да беше древен средиземноморец, така че Зарек все още имаше предимство. Още преди векове се беше научил как да се придвижва бързо през снега и кои опасности да избягва.

Кой да си помисли, че деветстотинте години, прекарани в Аляска, един ден ще му бъдат от полза?

— Как можеш да си на крака и да се движиш?

Въпросът ѝ го сепна.

— Моля?

— Беше жестоко ранен, когато те доведох тук преди няколко дни. Как така сега си в състояние да се движиш?

— Преди няколко дни? — повтори Зарек, поразен от думите и. Прокара ръка по лицето си и напипа брада. Мамка му. Наистина бяха минали дни. — Колко?

— Почти пет.

Сърцето му заби силно. Беше останал в тази къща в продължение на четири дни и никой не го беше открил? Как бе възможно?

Той се намръщи. Нещо тук не беше наред.

— Стори ми се, че напипвам огнестрелна рана на гърба ти.

Без да обръща внимание на дупката в тениската си, Зарек я навлече през глава. Сигурен бе, че именно Джес го беше прострелял. Ловджийските пушки открай време бяха любимото оръжие на каубоя. Единствената му утеха бе мисълта, че Джес го боли толкова, колкото и него. Стига Артемида да не беше вдигнала забраната си. В такъв случай копелето щеше да изпитва единствено задоволство.

— Не беше огнестрелна рана — излъга той. — Паднах.

— Извинявай, но трябва да паднеш от Еверест, за да получиш такива рани.

— Е, следващия път няма да забравя да си взема пособията за катерене.

Тя се намръщи насреща му.

— Подиграваш ли ми се?

— Не — искрено отговори Зарек. — Просто не ми се говори за случилото се.

Астрид кимна, опитвайки се да прозре още за гневния мъж, който очевидно не беше способен да разговаря, без да й ръмжи.

Беше на крачка от смъртта, когато Саша го откри. Никой не би трябвало да бъде пребит така жестоко, прострелян и оставен да умре.

Какво си мислеха скуайърите?

Астрид беше изумена, че провинилият се Нощен ловец изобщо се държи на крака дори след четири дена на легло.

Подобно отношение беше безчовечно и не подхождаше на онези, които се бяха заклели да бранят хората. Ако някой човек бе открил Зарек, истината за него щеше да стане още по-явна и те щяха да научат за безсмъртието му.

Нещо, за което Астрид определено възнамеряваше да докладва на Ахерон.

Ала това щеше да почака. Засега важното беше, че Зарек е на крака. Безсмъртният му живот или гибелта му бяха изцяло в нейните ръце и тя възнамеряваше да го изпита докрай, за да види какъв е в действителност. Дали му беше останало някакво състрадание, или беше също така празен като нея?

Нейната задача беше да бъде въплъщението на всички неща, които довеждаха Зарек до гняв. Щеше да го тласне до ръба на търпението и отвъд него, за да види какво ще направи.

Ако съумееше да се сдържи с нея, тя щеше да отсъди, че е безопасен и е с разума си. Ако избухнеше и опиташе да я нарани по какъвто и да било начин, Астрид щеше да отсъди, че е виновен, и той щеше да умре.

Така че, нека изпитанията да започнат...

Астрид си припомни малкото, което знаеше за него. Зарек не обичаше да говори с хора. Не харесваше богатите. И най-много от всичко ненавиждаше да го докосват или да му заповядват.

Така че тя реши да опита с първия дразнител — празни приказки.

— Какъв цвят има косата ти? — попита го.

Този привидно безобиден въпрос накара спомените и да се върнат към усещането на кичурите му под ръцете и, докато отмиваше кръвта от тях.

Косата му беше мека и гладка. Плъзгаше се чувствено между пръстите и, милваше ги. От допира Астрид бе разбрала, че не е нито твърде къса, нито твърде дълга — вероятно му стигаше до раменете.

— Моля? — Звучеше изненадан от въпроса ѝ и за първи път не изръмжа думите насреща и.

Имаше красив глас. Плътен и нисък. Със звънлив гръцки акцент и всеки път, когато той проговореше, Астрид усещаше как през нея пробягва странна тръпка. Никога досега не бе чувала глас, така пропит с мъжественост.

— Косата ти — повтори тя. — Чудех се каква е на цвят.

— Какво те интересува? — войнствено попита той.

Астрид сви рамене.

— Просто съм любопитна. Много време прекарвам сама и макар че вече не си спомням как точно изглеждат цветовете, се опитвам да си ги представям. Сестра ми Клои веднъж ми подари книга, в която пишеше, че всеки цвят има своя текстура и усещане. Червеното например било горещо и неравно.

Зарек се намръщи насреща и. Ама че странен разговор. Но разбира се, той беше прекарал в самота достатъчно дълго време, за да разбира нуждата да говориш за каквото и да било с всеки, задържал се наблизко достатъчно дълго.

— Черен.

— Точно както си мислех.

— Така ли? — попита той, преди да успее да се спре.

Тя кимна и като заобиколи леглото, отиде твърде близо до него. Толкова, че телата им почти се допираха. Зарек почувства странен порив да я докосне. Да усети дали кожата ѝ е толкова мека, колкото изглежда.

Господи, толкова беше красива.

Тялото ѝ беше гъвкаво и високо, гърдите ѝ бяха точно толкова големи, че да паснат съвършено в шепа. Много време беше минало, откакто за последен път беше чукал жена. Цяла вечност, откакто бе стоял толкова близо до една, без да опита кръвта ѝ.

Би могъл да се закълне, че е в състояние да вкуси нейната. Да почувства ритъма на сърцето и до устните си, докато пие от нея, а емоциите ѝ да преливат в него, изпълвайки го с нещо различно от безчувственост и болка.

Въпреки че пиенето на човешка кръв беше забранено, то бе единственото, което някога му бе доставяло удоволствие. Единственото, което погребваше болката в него и му позволяваше да познае надежда и мечти.

Единственото, което го караше да се почувства човек.

А той искаше да се чувства човек.

Искаше да почувства нея.

— Косата ти беше хладка и копринена — меко каза тя. — Като среднощно кадифе.

От думите ѝ пенисът му начаса се стегна от копнеж и желание.

Хладка и копринена.

Това извика в съзнанието му представата как краката ѝ се плъзват по неговите. Представата за усещането от нежната женствена кожа на дупето ѝ бедрата ѝ. За допира им до краката му, докато потъваше мощно в нея.

Дишането му изведнъж се накъса, когато си представи какво би било да освободи дългите и крака от тесните избелели дънки и да ги разтвори широко. Да прокара ръка през късите и къдравите косъмчета и да я докосне интимно, милвайки я, така че сладките и сокове да окъпят пръстите му, докато тя шепне в ухото му и се отърква в него.

Какво би било да я положи върху леглото и да потъне дълбоко във влажната ѝ топлина, докато и двамата не стигнеха върха.

Да почувства устата и върху тялото си.

Ръцете ѝ, които го стискат.

Тя посегна да го докосне.

Хванат в плен от силата на фантазията си, Зарек не бе в състояние да помръдне, докато тя слагаше ръка на рамото му. Миризмата на жена, дим и рози проникна в него и той бе завладян от неудържима нужда да се наведе, да зарови лице в кадифената и кожа и да вдъхне сладостното и ухание. Да впие зъби в меката и нежна шия и да вкуси жизнената сила в нея. Несъзнателно, устните му се разтвориха, оголвайки кучешките му зъби. Копнежът му за нея беше почти съкрушаващ.

Ала дори той бледнееше пред желанието да докосне тялото ѝ.

— По-висок си, отколкото мислех. — Тя проследи извивката на бицепса му. Тръпки полазиха по Зарек и той се втвърди още повече.

Желаеше я. Ужасно силно.

Ухапи я...

Вълкът изръмжа.

Без да му обръща внимание, Зарек продължи да се вира в нея.

Всичките му връзки с жени бяха кратки и набързо. Нито веднъж не бе позволил жена да е с лице към него или да го докосва, докато правят секс. Винаги ги беше имал на четири крака, отзад, яростно и бързо като животно. Никога не бе искал да прекара с тях и минута повече, отколкото му беше необходимо, за да задоволи потребностите на тялото си.

Ала ето че сега с лекота си представяше как взема тази непозната жена в прегръдките си и я чука, лице в лице с нея. Как усеща дъха и върху кожата си, докато я обладава, бавно и мощно, през цялата нощ, и пие от нея.

Не каза нищо, когато ръката ѝ се спусна надолу по неговата, макар да недоумяваше защо не я отблъсква от себе си. Незнайно как, тя го държеше неподвижен със своето докосване.

Натежалите му слабини горяха от мъчително желание. Ако не беше уверен, че не е така, би могъл да си помисли, че тя го възбужда нарочно.

Ала в допира ѝ имаше невинност, която говореше, че тя просто иска да го „види“. В което нямаше нищо сексуално.

Поне не от нейна страна.

Зарек се отдръпна, така че между тях остана повече от метър разстояние.

Трябваше да го направи. Още една минута и тя щеше да се озове върху леглото гола, изложена напълно на неговата милост.

Не че той имаше милост за когото и да било.

Тя отпусна ръка и остана неподвижна, сякаш очакваше Зарек да я докосне. Но той не го стори. Едно докосване и щеше да се превърне в животното, за което го смятаха всички.

— Как се казваш? — Въпросът му се изплъзна, преди да успее да го спре.

Тя го дари с дружелюбна усмивка, която накара слабините му да се свият.

— Астрид. А ти?

— Зарек.

Усмивката и стана по-широка.

— Наистина си грък. Така и предположих заради акцента ти.

Вълкът ѝ се приближи и като седна до нея, впи поглед в Зарек, оголил заплашително зъби.

— Мога ли да направя нещо за теб, Зарек?

Да. Да се пъкнеш гола в леглото и да ме оставиш да те имам до зори.

Зарек преглътна мъчително при тази мисъл, а слабините му се свиха още по-силно от звука на името му, излязло от нейните устни. Не би могъл да бъде по-корав, ако тя го държеше в ръката си и го милваше.

Устата ѝ...

Какво правеше, за бога! Та той трябваше да бяга, за да спаси живота си, а ето че мислеше само за секс!

Държеше се като истински идиот.

— Не, благодаря — отвърна. — Нямам нужда от нищо.

Стомахът му изкъркори, опровергавайки думите му.

— Звучиш ми, като да си гладен.

Направо умираше от глад, ако трябваше да бъде откровен, само че точно в този миг много повече копнееше да вкуси нея, отколкото да сложи храна в устата си.

— Ами да, май че съм.

— Ела — каза тя, протягайки му ръка. — Може и да съм сляпа, но умея да готвя. Уверявам те, че освен ако Саша не е разместил нещата в кухнята, не съм отровила яхнията си.

Зарек не пое ръката ѝ.

Тя преглътна, сякаш бе нервна или смутена, а после отпусна ръка и пое към вратата.

Саша отново изръмжа и Зарек изръмжа в отговор, тропвайки с крак на дразнещото псе, което изглеждаше така, сякаш иска да отхапе парче от него.

Астрид поспря на прага и той видя, че го гледа — нефокусирано, ала укоризнено.

— Да не се държиш гадно със Саша?

— Не. Просто отвърщам на поздрава му. — Ушите на вълка все още бяха присвити назад, докато изскачаше от стаята. — Рин Тин Тин^[1] май не ме харесва особено.

Астрид сви рамене.

— Той никого не харесва особено. Понякога дори и мен.

След това се обърна и пое по коридора, следвана от Зарек. У този мъж имаше нещо застрашително. Смъртоносно. И не беше само заради силата, която бе усетила в ръката му, когато го докосна.

От него се излъчваше някакъв свръхестествен мрак, който като че ли предупреждаваше всички, дори слепите, да стоят настрана от него. Навярно именно на това беше реагирал и Саша. Крайно смущаващо.

Дори плашещо.

Може би Артемида беше права. Може би трябваше да го намери за виновен и да си отиде у дома...

Но той не я беше нападнал. Поне засега.

Астрид го заведе до кухненския плот, където имаше три бар стола. Сестрите ѝ ги бяха сложили там по-рано, когато се бяха отбили да я видят и да я предупредят колко опасна е новата ѝ задача. Те и трите изобщо не се радваха, че бе приела да съди Зарек, но в крайна сметка нямаха друг избор, освен да я оставят да си свърши работата.

Колкото и да им беше неприятно, имаше неща, над които дори мойрите нямаха власт.

Свободната воля беше едно от тях.

— Обичаш ли телешка яхния? — попита тя Зарек.

— Не съм придирчив. Благодарен съм, че мога да хапна нещо топло, което не се е налагало да си приготвя сам.

Горчивината в гласа му не убягна на Астрид.

— Често ли го правиш?

Той не отговори.

Астрид отиде пипнешком до печката и посегна към тенджерата. Зарек в миг се озова до нея, сграбчи ръката ѝ и я дръпна назад. Беше се придвижил толкова светкавично и безшумно, че тя ахна стреснато.

Бързината и силата му я накараха да се замисли. Ако поискаше, този мъж можеше наистина да я нарани, а като се имаше предвид какво му е подготвила, това беше ужасно отрезвяваща мисъл.

— Нека аз го направя — остро каза той.

Астрид преглътна при непредизвикания с нищо гняв в гласа му.

— Не съм безпомощна. Непрекъснато го правя.

Той я пусна.

— Много добре. Изгори си ръката тогава. Изобщо не ме е грижа.

Той се отдръпна от нея.

— Саша? — повика Астрид.

Вълкът се приближи до нея и се облегна на крака ѝ, за да ѝ покаже къде е. Астрид коленичи, улови главата му в ръце и затвори очи. След това свърза ума си с този на животното и ето че можеше да използва очите му като свои. Видя как Зарек се връща до кухненския плот и трябваше да положи усилие да не ахне.

Боейки се, че външният му вид може да повлияе на мнението ѝ за характера му, преди да е имала възможност да общува с него, досега тя не бе използвала Саша, за да го види.

В този миг си даде сметка колко правилно бе постъпила.

Зарек беше невероятно красив. Гладката му черна коса стигаше точно под широките му рамене. Черното поло, което носеше, прилепваше плътно по тялото му и очертаваше добре оформените мускули. Лицето му беше слабо и сякаш изваяно, и дори покрито с няколкодневна брада, беше като етюд върху свършените мъжки пропорции. И все пак той не беше хубав, а мрачно красив. Щеше да има почти зловец вид, ако не бяха дългите му черни мигли и плътните устни, които смекчаваха чертите му.

А после той се настани на един от столовете, поднасяйки на Астрид гледката на прекрасно оформено дупе, облечено в кожен

панталон.

Този мъж беше истински бог!

Ала онова, което я порази най-силно, когато той седна и се загледа в кухненския плот, беше дълбоката тъга в очите му с цвят на среднощно небе. Измъчената сянка, която тегнеше в тях.

Изглеждаше уморен. Изгубен.

И най-вече — ужасно самотен.

Астрид потупа Саша по главата и го прегърна, сякаш не се бе случило нищо необикновено. Надяваше се Зарек да не разбере какво беше сторила.

Сестрите ѝ я бяха предупредили, че точно този Нощен ловец притежавал изключителни умения, като телекинеза, и невероятно остър слух, но никоя от тях не знаеше дали той би могъл да прозре нейните ограничени сили.

Можеше само да е благодарна, че не е надарен с телепатия. Това би направило задачата и неимоверно по-сложна.

Изправи се, извади една купа от шкафа и много внимателно я напълни с яхния. След това я отнесе до кухненския плот, недалече от мястото, където беше Зарек.

Той посегна и я пое от ръцете ѝ.

— Сама ли живееш?

— Само аз и Саша сме.

Зачуди се защо ли я беше попитал.

Сестра ѝ Клои я беше предупредила, че Зарек би могъл да стане агресивен и при най-малката провокация. Че се било случвало да се нахвърли на Ахерон и всеки друг, доближил се до него.

Мълвата сред Нощните ловци говореше, че бил изпратен в изгнание в Аляска, задето бил унищожил селото, за което отговарял. Никой не знаеше защо. Знаеха само, че една нощ полудял и избил всички там, а след това сринал домовете им със земята.

Сестрите ѝ бяха отказали да ѝ разкажат повече за онази нощ, за да не повлияят на гледната и точка.

Заради престъплението му Артемида го беше прокудила в замръзналата пустош.

Дали Зарек проявяваше просто обикновено любопитство за това, как живее тя, или зад въпроса му се криеше по-злокобна причина?

— Искаш ли нещо за пиене? — попита го тя.

— *Защо не.*

— *Какво предпочиташ?*

— *Няма значение.*

Астрид поклати глава.

— *Не си от придирчивите, а?*

Чу го как се прокашля.

— *Не.*

— *Не ми харесва как те гледа.*

Астрид повдигна вежди, когато сърдитите думи на Саша отекнаха в главата ѝ.

— *Не ти харесва как ме гледа който и да било мъж.*

Вълкът изсумтя.

— *Въпреки това. Не сваля очи от теб, Астрид. И сега те гледа. Главата му е наведена, но докато се взира в теб, в очите му има похот. Сякаш вече е в състояние да те усети под себе си. Нямам доверие на този поглед. Прекалено е настойчив. Може ли да го ухапя?*

Незнайно защо, от мисълта, че Зарек я гледа, и стана горещо и едновременно с това я полазиха тръпки.

— *Не, Саша. Дръж се добре.*

— *Не искам да се държа добре, Астрид. Всички инстинкти, които притежавам, ми казват да го ухапя. Ако имаш каквото и да било уважение към животинските ми умения, остави ме да го довърша още сега и да спестя и на двама ни още десет дни в това студено място.*

Астрид поклати глава.

— *Ти току-що го срещна, Саша. Ами ако Лера те беше сметнала за виновен, когато те срещна за първи път преди всички тези векове?*

— *Значи, отново вярваш, че съществува доброта?*

Астрид се замисли. Не, не беше това. По всяка вероятност Зарек заслужаваше да умре, особено ако бяха верни дори половината от нещата, които беше чула.

И все пак думите на Ахерон не излизаха от ума и.

— *Дължа на Ахерон повече от десетина минути от времето си.*

Саша отново изсумтя презрително.

Астрид напълни чаша с топъл чай и я занесе на Зарек.

— *Чай от розмарин, ако нямаш нищо против.*

— Все едно.

Докато Зарек поемаше чашата, тя усети топлината на пръстите му.

Мощна вълна премина през нея. Тя почувства изненадата му. Горещото му желание. Незадоволения глад.

И това наистина я уплаши. Пред нея стоеше мъж, способен на всичко.

Би могъл да стори с нея каквото си поиска...

Тя трябваше да отвлече вниманието му.

Както и своето.

— Е, какво в действителност се случи с теб? — попита го, чудејки се дали той ще наруши кодекса за мълчанието и ще и каже, че останалите го търсят.

— Нищо.

— Е, надявам се никога да не се натъкна на Нищо, след като е способно да ми направи дупка в гърба.

Чу го как вдигна чашата с чай, но не каза нищо.

— Трябва повече да внимаваш — продължи тя.

— Вярвай ми, не съм аз този, който трябва да внимава. — Гласът, с който изрече тези думи, беше опасен и допълнително подчертаваше колко е смъртоносен.

— Заплашваш ли ме? — попита тя.

И този път Зарек не каза нищо. Беше същинска стена от мълчание.

Така че Астрид продължи да го притиска.

— Има ли някой, на когото да се обадим, за да го успокоим, че си добре?

— Не — отвърна той глухо.

Астрид кимна — Зарек никога не бе имал свой скуайър. Изобщо не можеше да си представи какво е да бъдеш изпратен в изгнание като него. По онова време мястото е било почти ненаселено. Със суров климат. Негостоприемно. Мрачно.

Самата тя беше тук едва от няколко дни и пак и бе отнело известно усилие да се приспособи. А поне тя имаше майка си, сестрите си и Саша, които да ѝ помогнат да свикне.

Зарек не бе имал никого.

Докато на останалите Нощни ловци беше разрешено да имат другари и слуги, Зарек бе принуден да понася съществуването си в пълна самота. Колко ли бе страдал през вековете, как ли се бе борил с безкрайните дни, знаейки, че от мъките му няма избавление.

Нищо чудно, че беше луд.

И все пак това не извиняваше държанието му. Както и беше казал по-рано, всеки си имаше проблеми.

Зарек довърши яхнията, след което отнесе съдовете в мивката. Без да се замисли, ги изми и ги сложи настрана.

— Нямаше нужда да го правиш. Аз щях да ги измия.

Той избърса ръце в кърпата за съдове, която Астрид бе сложила на плота.

— Навик.

— Значи, и ти живееш сам?

— Да.

Тя отново се приближи до него, навлизайки в личното му пространство, и Зарек усети, че се разкъсва между желанието да бъде до нея и това, да изругае заради близостта ѝ.

В крайна сметка реши да се отдръпне.

— Виж, имаш ли нещо против да стоиш настрана от мен?

— Смуцава ли те, когато съм близо до теб?

Повече, отколкото тя можеше да си представи. Когато беше близо до него, му беше лесно да забрави какво е. Да се преструва, че е човешко същество, че би могъл да е нормален.

Ала това не беше той.

Никога не бе бил.

— Да — отвърна с нисък заплашителен тон. — Не обичам никой да застава твърде близо до мен.

— Защо?

— Не ти влиза в шибаната работа — сонна се той. — Просто не обичам да ме докосват или да стоят прекалено близо до мен. Така че ме остави на мира, преди да си пострадала.

Вълкът отново изръмжа насреща му, този път — по-свирепо от преди.

— Ти, паленце — изръмжа Зарек на вълка, — също ме остави на мира. Още едно ръмжене и се кълна, че ще те скопя с лъжица.

— Саша, ела тук.

Вълкът начаса се подчини.

— Съжалявам, че толкова ти дотягаме — каза тя. — Но тъй като по всичко личи, че за известно време сме принудени да живеем заедно, би могъл да се опиташ да бъдеш малко по-дружелюбен. Или поне щогоде любезен.

Вероятно имаше право. Ала проблемът бе, че Зарек не умееше да бъде любезен, още по-малко пък — дружелюбен. Никой никога не бе искал да разговаря с него както през живота му на човек, така и като Нощен ловец.

Дори когато се беше регистрирал в сайта на Нощните ловци, за да си чати с други като него, останалите, по-стари Ловци, бяха направили същинска драма и му се бяха нахвърлили.

Той беше изгнаник. Правилата на заточението му изискваха никой от тях да не разговаря с него. Бяха му забранили да участва в който и да било форум, чат, забранени му бяха дори лични съобщения.

По чиста случайност се бе натъкнал на Джес, който беше в една от геймърските стаи, и чакаше появата на противника си в Myst^[2]. Прекалено млад като Нощен ловец, за да знае, че не бива да говори със Зарек, Джес го беше поздравил като приятел.

Новото, непознато на Зарек усещане го беше направило уязвим и ето че той вече разговаряше с каубоя. Преди да разбере какво се случва, двамата незнайно как бяха станали приятели.

И какво му беше донесло това?

Нищо, освен дупка от куршум в гърба.

Забрави за това. Не му трябваше да говори с никого. От нищо не се нуждаеше. А последното, което искаше, бе да е общителен с някаква си човешка жена, която щеше да повика ченгетата, ако разбереше кой и какво представлява той.

— Виж, принцесо, това не е някакво светско посещение. В мига, в който бурята поотслабне, се махам оттук. Така че просто ме остави на мира през следващите няколко часа и се преструвай, че не съм тук.

Астрид реши да се отдръпне за известно време и да го остави да посвикне с нея.

Зарек изобщо не подозираше, че ще му се наложи да остане тук доста повече от няколко часа. Бурята нямаше да утихне, докато Астрид не пожелаеше.

Засега щеше да му даде възможност да се посъвземе и поразмисли, но все още оставаха изпитания, които той трябваше да премине. Изпитания, в които тя щеше да е непреклонна.

Но това щеше да почака. Сега той все още беше ранен и предаден.

— Добре — отвърна Астрид. — Ще бъда в стаята си, ако ти потрябвам.

Саша обаче остави в кухнята, за да го държи под око.

— *Не искам да го наблюдавам* — сопна се вълкът.

— *Саша, прави каквото ти казвам.*

— *Ами ако направи нещо гадно?*

— *Саша!*

Вълкът изръмжа.

— *Е, добре. Но може ли поне да си отхапя едно малко парченце? Просто за да му вдъхна малко респект, та да знае с кого си има работа?*

— *Не.*

— *Защо?*

При тези думи Астрид, която тъкмо влизаше в стаята си, поспря.

— *Защото нещо ми говори, че ако го нападнеш, ти ще бъдеш този, който ще научи с кого си има работа.*

— *Да бе.*

— *Саша! Моля те.*

— *Добре де, държа го под око. Обаче ако направи нещо гнусно, се изнасям оттук.*

Астрид въздъхна — Саша беше непоправим! След това се отпусна на леглото, за да опита да си почине малко преди следващия сблъсък между нейната воля и тази на Зарек.

Пое си дълбоко дъх и като затвори очи, отново се свърза със Саша, за да провери какво прави Зарек. Видя го да стои до предния прозорец и да съзерцава снега. Видя орфаната дупка на гърба на тениската му. Видя умората върху лицето му. Изглеждаше обезсърчен, ала в същото време — непоколебим.

В лицето му имаше нещо неостаряващо. Мъдрост, която някак не се връзваше със заплашителния му външен вид.

Какво си ти, Зарек? — зачуди се тя мълчаливо.

Този въпрос неизменно и мрачно водеше след себе си друг. През следващите няколко дни Астрид щеше да научи точно кой и какво бе той. И ако Артемида беше права и той се оказеше аморален и смъртоносен, тя нямаше да се поколебае да остави Саша да го убие.

---

[1] Немска овчарка, спасена от американски войник през Втората световна война, която по-късно участва в редица филми. — Б.пр. ↑

[2] Графична приключенска видеоигра. — Б.пр. ↑

3

— *Събуди се, Астрид. Твоят психар убиец си играе с ножове.*

Гласът на Саша, отекнал в главата на Астрид, начаса я изтръгна от съня.

— *Какво?* — попита тя, преди да си даде сметка какво я бе събудило, и седна в леглото.

Мисловен образ, изпратен от Саша, се появи в главата и. Видя Зарек в кухнята да рови в чекмеджето, където тя държеше приборите.

Извади голям сатър и опита острието му с палец.

Астрид се намръщи. Какво правеше?

Той остави сатъра настрани и се върна към другите в чекмеджето.

Саша изръмжа.

— *Млъквай, Скуби* — озъби се Зарек и хвърли на вълка поглед, в който имаше повече отрова, отколкото във ферма за гърмящи змии. — Споменах ли колко обичам яхния от кучешко? А по теб има достатъчно място, за да ми стигне за цяла седмица.

Саша направи крачка напред.

— *Спри!* — нареди Астрид наум.

— *Хайде де, Астрид. Нека го ухапя. Само веднъж.*

— *Не, Саша. Долу.*

Вълкът се подчини, макар и да го стори крайно неохотно. Отстъпи назад, без нито за миг да изпуска от очи Зарек, който междуременно беше извадил малък нож за белене и го попипа, поглеждайки към Саша. Блясъкът, който Астрид зърна в очите му с цвят на нощно небе, говореше, че наистина обмисля дали да не използва ножа върху нейния другар.

Най-сетне той върна сатъра в чекмеджето и отнесе ножа за белене в работния кабинет.

Астрид се намръщи още повече, когато го видя да отива до купчината с подпалки и да изважда голямо парче дърво. След това се

настани на дивана и без да обръща внимание на Саша, който вървеше по петите му, се залови да дялка.

Астрид беше поразена от неочакваните му действия.

В продължение на дълги минути Зарек остана в пълна тишина, работейки върху дървото. Ала онова, което я изненада повече дори от търпеливото му, мълчаливо държание, бе начинът, по който вълкът, който той ваеше, добива очертания. За съвсем кратко време парчето дърво заприлича досущ на Саша.

Дори Саша не откъсваше очи от работата му, наклонил глава на една страна.

Зарек прокараваше ножа по дървото с майсторско изящество. Поспираше само от време на време, за да вдигне очи и да сравни произведението си със Саша.

Беше невероятно талантлив и дарбата му сякаш бе пълна противоположност на онова, което Астрид знаеше за него.

Заинтригувана, тя стана и отиде в дневната. Движението разкъса мисловната връзка със Саша. Винаги ставаше така. Можеше да използва зрението на вълка само докато бе съвършено неподвижна.

Усетил въздуха зад него да се раздвижва, Зарек вдигна глава.

И дъхът му спря, когато видя Астрид. Несвикнал да споделя къща с други хора, той не бе сигурен дали би трябвало да я поздрави, или да запази мълчание.

Затова избра просто да я гледа.

Толкова бе женствена и красива. Малко като Шарън, само че у нея се долавяше уязвимост, каквато нямаше у другата жена. Шарън имаше уста, която не отстъпваше на неговата в приказките, а годините, през които отглеждаше детето си сама, я бяха направили корава. Не и Астрид. От нея се излъчваше онази деликатна нежност, която би предизвикала някои хора да се възползват от нея или да я превърнат в жертва.

При тази мисъл Зарек усети как го пронизва внезапен пристъп на гняв.

Астрид пристъпи в стаята и се отправи към отоманката, която по-рано той беше преместил настрани, за да не му пречи.

Първата му мисъл беше да я остави там, така че Астрид да падне, но в крайна сметка я махна от пътя и тъкмо навреме — Астрид

не се препъна в отоманката, но за сметка на това се спъна в него, от което той изпусна ножа.

Зарек изсъска, когато прекрасно наточеното острие се вряза дълбоко в ръката му.

— Зарек?

Без да ѝ обръща внимание, той се втурна в кухнята, за да се погрижи за туптящата рана, преди да е окапал с кръв лъснатите и подове и скъпите килими.

Ругаейки, хвърли ножа в умивалника и пусна водата, за да го изплакне. Астрид го последва в кухнята.

— Зарек? Какво не е наред?

— Нищо — сопна се той, отмивайки кръвта от ръката си. Направи гримаса, когато видя колко дълбока е раната — ако беше човек, щеше да има нужда от шевове.

Астрид се приближи до него.

— Усещам мирис на кръв. Нарани ли се?

Преди Зарек да разбере какво възнамерява да стори, тя вече бе взела дланта му между своите. Допирът ѝ беше лек като перце, когато нежно докосна раната му, и въпреки това усещането от ръката и върху неговата го разгроми. Сякаш някой го беше ударил в стомаха с ковашки чук.

Беше толкова близо до него, че трябваше само да се наведе и би могъл да я целуне. Да опита шията ѝ. Кръвта ѝ...

Никоя жена никога не го бе съблазнявала по този начин.

За първи път в живота си искаше да вкуси нечии устни. Да улови лицето и в ръце и да завладее устата и с езика си.

Какво ли би било да го прегърнат.

Какво, по дяволите, ми става!

Та той не беше от мъжете, които някой прегръщаше, нито пък го искаше.

Не и наистина.

Искаше просто...

— Дълбока е — тихо каза тя и гласът и го омагьоса още повече.

Погледна надолу, ала вместо ръката си, единственото, което виждаше, беше долчинката между гърдите ѝ, разкрита от V-образното деколте на пуловера и. Достатъчно бе да придвижи ръката си само с

няколко сантиметра, за да я зарови между двете меки възвишения. Да отмести пуловера и съвсем малко, за да може да ги вземе в шепа.

— Какво се случи? — попита тя.

Зарек примига, за да прогони образите, които караха слабините му да туптят от болка, молейки се да бъдат удовлетворени.

— Нищо.

— Само тази дума ли знаеш? — Тя направи гримаса, докато, все така стиснала ръката му в своята, се протягаше, за да извади бутилка кислородна вода от шкафчето над умивалника. Зарек се изуми, че знае точно къде се намира, но пък всичко върху рафтовете изглеждаше подредено много грижливо.

Изсъска отново, когато тя сипа върху раната му от течността, чийто студ го опари така, както и дезинфекциращият и ефект. И все пак беше поразен от грижовността и, от нежността на ръката и върху неговата.

Тя намери опипом кърпата за съдове, висяща край умивалника, и я уви около дланта му.

— Дръж я високо вдигната. Ще позвъня за лекар...

— Не — прекъсна я той рязко. — Никакви лекари.

— Но ти си ранен.

— Вярвай ми, това е нищо.

Астрид съвсем ясно чу как гласът му секна за миг, докато изричаше тези думи, и повече от всякога ѝ се прииска да можеше да го види как говори.

— Заради мен ли се поряза? Защото се бутнах в теб?

Той не отговори.

Астрид опита да го достигне със сетивата си, но не откри нищо. Изобщо не би могла да каже дали е с него, или е напълно сама. Никога досега сетивата не ѝ бяха изменяли по този начин. Плашещо бе да не е в състояние да го „усети“.

— Зарек?

— Какво?

Астрид буквално подскочи при звука на дълбокия му глас така близо до ухото ѝ.

— Не отговори на въпроса ми.

— Е, и какво? Сякаш действително те е грижа как съм се наранил.

Гласът му заглъхна, сякаш се отдалечаваше от нея.

— *Саша, къде е той?*

— *Отива обратно в кабинета.*

Астрид чу как Саша изръмжа в коридора.

— Да ти се връща — измърмори Зарек, а после добави по-високо: — Знаеш ли, чувал съм, че кастрираните кучета живеели по-дълго. И били по-дружелюбни.

— *О, да, нека те кастрираме и да видим дали ще подейства, ти...*

— *Саша!*

— *Какво? Той се държи отвратително. А аз не съм куче.*

Астрид излезе в коридора и помилва Саша по главата.

— *Знам.*

Без да обръща внимание на жената и вълка, Зарек се приближи до прозореца и дръпна пердетата. Беше малко след един през нощта и снежната буря бушуваше все така яростно, както и преди.

Проклятие, никога нямаше да се измъкне оттук. Надяваше се само времето да се пооправи достатъчно дълго, за да може да се върне обратно в гората си. Без съмнение Джес, Танатос и скуайърите го очакваха в колибата му, но той имаше няколко тайни местенца, за които никой от тях не знаеше. Места, откъдето можеше да вземе оръжия и запаси.

Само че трябваше да се намира в земите си, за да се добере до тях.

— Зарек?

Той изпусна раздражено дъха си.

— Какво? — сопна и се.

— Не ми дръж такъв тон. — Острата нотка в гласа и го накара да повдигне вежди. — Обичам да знам къде се намират хората в къщата ми. Дръж се добре или ще ти окача звънче на врата.

Зарек почувства странно желание да се разсмее. Ала той и смехът бяха добри непознати.

— Бих искал да те видя как опитваш.

— Винаги ли си толкова кисел, или просто си станал накриво?

— Такъв съм, скъпа, свиквай.

Тя застана точно до него и Зарек заподозря, че го прави нарочно, просто за да го подразни.

— А ако не искам да свикна?

Той се обърна, за да я погледне.

— Не ме предизвиквай, принцесо.

— Ооо. — Астрид изобщо не звучеше впечатлено. — След малко току-виж си започнал да говориш като Невероятния Хълк^[1]: „Не ме ядосвай, няма да ти харесам, ако се ядосам“. — Тя хвърли надменен поглед към мястото, където стоеше той. — Не ме плашиш, господин Зарек. Така че остави гадното си поведение на входа и докато си тук, се дръж добре.

Зарек беше разтърсен от изумление. През отминалите две хиляди години никой не се бе отнасял към него с подобно пренебрежение и адски го ядосваше това, че тя се осмеляваше да го омаловажи по този начин. Това събуждаше твърде много неприятни спомени за хора, които можеха да надзърнат в него. Хора, които изобщо не го уважаваха.

Първата клетва, която си бе дал като Нощен ловец, бе никога вече да не се хаби и да се мъчи да спечели уважението или добротата на другите. Страхът бе далеч по-могъщо оръжие.

Той я притисна до стената.

Астрид усети, че я обзема паника, когато Зарек я приклеци до стената, която и пречеше да избяга. Нямаше къде да отиде. Не можеше да помръдне. Не можеше да диша.

Той беше толкова едър. Толкова силен.

Всичко, което бе в състояние да усети, бе той. Беше я обградил с мощ и опасност. Със заплахата на смъртоносни рефлексии. Опитваше се да я накара да се бои от него, сигурна бе в това.

И то действаше.

Не я докосна, но и не беше необходимо. Самото му присъствие бе достатъчно ужасяващо.

Мрачно. Опасно. Смъртоносно.

Астрид усети как той се наведе и чу сърдитите му думи в ухото си.

— Ако искаш някого, който се държи добре, скъпа, върви да си играеш с шибаното си куче. Обади ми се, когато си готова да играеш с мъж.

Преди Астрид да успее да отговори, Саша се хвърли в атака.

Въздухът около Астрид се раздвижи от яростните движения на вълка и Зарек се откъсна от нея, като се препъваше и ругаеше.

Астрид се сви инстинктивно и затаи дъх, докато слушаше как до нея вълк и мъж се бият. Опита се да види нещо, но беше заобиколена единствено от мрак и гневни звуци.

— Саша! — извика тя; страшно искаше да може да види какво се случва между тях.

Единственото, което чуваше, беше съскане, ръмжене и ругатни. А после нещо се блъсна в стената до нея.

Саша изскимтя.

Ужасена какво ли бе сторил Зарек на нейния другар, Астрид коленичи на пода и пипнешком отиде до огнището, където лежеше вълкът.

— Саша? — Тя прокара треперещи пръсти през козината му, търсейки рани.

Вълкът не помръдваше.

Астрид бе връхлетяна от такъв вцепеняващ страх, че сърцето и спря да бие. Ако нещо се бе случило със Саша, тя щеше да убие Зарек със собствените си ръце.

Моля те, моля те, нека си добре...

— Саша? — Тя притисна вълка до себе си и потърси ума му със своя.

— *Ще го убия. Кълна се, ще го убия.*

Астрид потрепери от облекчение, доловила гнева на Саша. Слава на Зевс, беше жив!

Зарек съблече скъсаната си тениска и я използва, за да спре кръвта, която течеше от дясната му ръка, врата и рамото, където палето беше разкъсало кожата му с нокти и зъби.

Виж, да удържи гнева си, му беше далеч по-трудно. Не беше получавал толкова много рани в продължение само на един час от деня, в който беше умрял.

Погледна към подутата си окървавена плът и изръмжа. Ненавиждаше да бъде ранен. Едва се съдържаше да не се върне в работния кабинет и да се погрижи проклетото куче никога вече да не нападне друго живо същество.

Жадуваше кръв. Вълча кръв.

И като стана дума за това, жадуваше и човешка кръв. Няколко бързи глътки, за да уталожим гнева си и да сипомним какво представлява.

Просто да я вкуси за мъничко...

Астрид влезе в банята и се блъсна в него.

Зарек изръмжа от топлото усещане на тялото и, но тя просто го бутна настрана и коленичи, за да извади аптечката за първа помощ.

— Можеш да кажеш „извинявай“.

— С теб не говоря.

— Аз също те обичам, скъпа.

Сарказмът му я накара да замръзне и да погледне в неговата посока.

— Ти си истинско животно, нали?

Зарек изскърца със зъби при тези думи. Точно така го бяха виждали всички през целия му живот. Вече беше твърде стар, за да се промени.

— Бау, бау.

Намръщена, Астрид понечи да си тръгне, но после спря и се обърна към него с ръмжене.

— Знаеш ли, нямам представа какво те е направило какъвто си и въобще не ме е грижа. Нищо не ти дава право да нараняваш други хора или Саша. Той просто искаше да ме защити, докато ти. Ти си просто един насилник.

Зарек стоеше като вкаменен, докато пред очите му пробягваха ужасни, жестоки образи. Селото му — в пламъци.

Далечните звуци на пищящи хора. Гневът в гърдите му, жадуващ кръв.

Той потръпна, прорязан от болка. Ненавиждаше спомените си почти толкова, колкото мразеше и самия себе си.

— Един ден някой трябва да те научи как да се държиш. — Астрид се обърна и се отпрати към работния кабинет.

— Да. — Зарек изкриви устни. — Върви да се погрижиш за кучето си, принцесо. То се нуждае от теб.

Той, от друга страна, нямаше нужда от когото и да било. Никога не бе имал.

С тази мисъл той се върна в стаята, където се беше събудил. Буря или не, време беше да си върви.

Облече си палтото, както си беше гол до кръста, и го закопча. То също беше пострадало от изстрела и дупката щеше да остави гърба му, който все още заздравяваше, изложен на студа. Така да бъде.

Не беше, като да има опасност да замръзне до смърт. Безсмъртието си имаше своите предимства.

Гърбът му просто щеше да се проветрява от приятен хладен бриз, докато успееше да си набави други дрехи.

След като се облече, се отправи към вратата, правейки всичко по силите си, за да не забелязва Астрид, която беше коленичила пред топлия огън и утешаваше домашния си любимец, докато се грижеше за него.

От тази гледка го заболя така, както не бе вярвал, че е възможно. Да, време бе да се измита оттук.

— *Тръгва си.*

Астрид се сепна, когато гласът на Саша отекна в главата и.

— *Какво искаш да кажеш с това, че си тръгва?*

— *В момента е зад теб, напълно облечен, и е тръгнал навън.*

— Зарек?

Отговори и звук от затръшване на врата.

Зарек замръзна пред вратата. Буквално и преносно. Вятърът хапеше толкова жестоко, че спря дъха му и изпрати разтърсваща тръпка по цялото му тяло.

Толкова беше студено, че едва успяваше да се движи. Снегът се сипеше неудържимо, плътна пелена, която не му позволяваше да види на повече от три-четири сантиметра пред носа си. Дори предпазните му очила бяха замръзнали.

Никой с всичкия си не би излязъл в нощ като тази.

Добре, че той не беше с всичкия си.

Стисна зъби и пое на север. По дяволите, предстоеше му дълго, отвратително пътуване към дома. Можеше само да се надява да открие някакъв подслон, преди да е съмнало. В противен случай след няколко часа Артемида и Дионисий щяха да са двама адски щастливи богове, а Ахерон щеше да има една грижа по-малко в живота си.

— Зарек?

Гласът на Астрид, надвикал воя на вятъра, го накара да изругае.
Не отговаряй. Не поглеждай.

Само че беше невъзможно да не го стори. Погледна назад, преди да успее да се спре, и я видя да излиза от колибата, без дори да си е сложила палто.

— Зарек!

Препъна се в снега и падна.

Остави я. Трябваше да си остане вътре, където е в безопасност.

Ала не можеше да го направи. Сама, тя беше безпомощна, и той просто не можеше да я остави навън да умре.

Ругаейки под носа си толкова цветисто, че дори един моряк би се изчервил, Зарек се приближи до нея, вдигна я грубо и я побутна към вратата.

— Влизай, преди да си умряла от студ.

— Ами ти?

— Какво аз?

— Ти също не можеш да останеш навън.

— Повярвай ми, принцесо, спал съм и при по-лоши условия от тези.

— Ще умреш навън.

— Не ме е грижа.

— Е, мен пък ме е грижа.

Зарек едва ли би се слисал така, даже да му беше ударила шамар. Поне това би очаквал.

В продължение на цяла една минута не бе в състояние да помръдне, докато думите и отекваха в ушите му. Мисълта, че някой го беше грижа дали той е жив, или мъртъв, му беше толкова непозната, че дори не знаеше как да реагира.

— Прибирай се вътре — изръмжа той, побутвайки я внимателно през вратата.

Вълкът изръмжа насреща му.

— Млъквай, Саша — сопна са Астрид, преди Зарек да бе имал възможност да го стори. — Само още един звук, и ти ще излезеш навън.

Вълкът изсумтя възмутено, сякаш я беше разбрал, и се втурна към задната част на къщата.

Зарек затвори вратата, а Астрид потрепери от студ. Навалелият я сняг се разтопи и я измокри. Зарек също беше мокър, само че не го беше грижа. Свикнал бе с физическите неудобства.

За разлика от нея.

— Какво си мислеше? — кресна и той, докато я слагаше да седне на дивана.

— Не смей да ми държиш такъв тон.

Зарек изръмжа и отиде в банята, където свали една хавлия от закачалката. След това мина през спалнята ѝ и взе едно одеяло.

— Станала си вир-вода — каза, когато се върна при нея.

— Забелязах.

Астрид бе изненадана от неочакваната топлина на покриво я одеяло, особено след резките му, сърдити думи, когато само дето не я беше нарекъл идиотка заради това, че бе тръгнала след него.

Зарек я уви плътно в одеялото, а след това коленичи пред нея. Свали пантофите и, подплатени с мека кожа, и разтърка вкочанените и пръсти, докато тя не усети нещо друго, освен болезненото парене на студа.

Астрид за първи път познаваше такъв студ и не можеше да не се зачуди колко ли пъти Зарек бе страдал от него, без да има кой да го стопли.

— Това, което направи, беше глупаво — рязко каза той.

— Тогава защо ти стори същото?

Зарек не отговори. Вместо това пусна крака ѝ и я заобиколи.

Астрид не знаеше какво се кани да стори, докато не почувства хавлия да покрива главата ѝ. Напрягна се, очаквайки той да бъде груб.

Ала не беше така. Всъщност докосването му, докато подсушаваше косата ѝ, беше невероятно нежно.

Колко странно само! Кой би предположил, че той може да е толкова грижовен към нея!

Това беше напълно неочаквано. Може би у него се криеше повече, отколкото се виждаше на пръв поглед...

Зарек стисна зъби, когато почувства мекотата на косата ѝ под ръцете си. Опитваше се да държи кърпата между нея и кожата си, но

не се получаваше. Кичури от косата и час по час докосваха плътта му и разпалваха огън в него.

Какво ли би било да целуне жена? Какво ли би било да целуне нея?

Никога досега не бе изпитвал желание да го стори. Всеки път, когато някоя жена се бе опитвала да го целуне, той се бе отдръпвал. Това беше интимност, която нямаше желание да сподели с когото и да било. Ала ето че сега копнееше за нея. Жадуваше да опита влажните розови устни на Астрид.

Какво ти става? Да не си луд?

Е, всъщност беше.

В живота му нямаше място за жена; нямаше място за приятел или спътник. Още с раждането си бе научил, че за него има само една съдба.

Самота.

Дори когато опиташе да пасне някъде, нищо не се получаваше. Той беше аутсайдер. Това бе единственото, което познаваше.

Отдръпна хавлията от главата ѝ и се загледа в нея. Искаше му се да прокара ръце през влажните кичури на косата ѝ и да ги разреши с пръсти. Кожата ѝ все още имаше пепеляв цвят, посивяла от студа. Но тя си оставаше все така красива. Все така съблазнителна.

Преди да успее да се спре, Зарек положи ръка върху студената ѝ буза и остави мекотата на кожата и да го прониже.

О, богове, толкова прекрасно бе да я докосне!

Тя не се сви под допира му, нито се отдръпна. Просто си седеше там, оставяйки го да я докосва като мъж.

Като любовник.

— Зарек? — Гласът ѝ тегнеше от несигурност.

— Студена си като лед — изръмжа той и свали ръка. Трябваше да се отдръпне от нея и от странните усещания, които тя събуждаше у него. Не искаше да бъде близо до нея.

Не искаше да бъде опитомен. Всеки път, когато си бе позволявал да се привърже към някого, го бяха предавали.

Всички.

Дори Джес, който изглеждаше безопасен, тъй като живееше толкова далеч.

Сякаш далечно ехо, Зарек усети как го пронизва болка в гърба.

Очевидно Джес не живееше достатъчно далеч.

Зарек погледна през кухненския прозорец и видя, че снегът продължава да се сипе. Рано или късно, Астрид щеше да заспи и тогава той щеше да си тръгне.

Тогава тя нямаше да може да го спре.

Астрид понечи да тръгне след Зарек, но се възпря. Искаше да види какво ще направи. Какво си е наумил.

— Саша, какво прави?

Напълно неподвижна, тя се възползва от зрението на вълка. Зарек тъкмо разкопчаваше палтото си и дъхът и секна при вида на голите му гърди. Всички мускули по тялото му се раздвижиха, когато той свали палтото и го преметна през облегалката на един дървен стол.

Беше невероятно красив. Мургавият му гол гръб и широките му рамене — изкусителни. Великолепни.

Ала онова, което я порази, бяха дясната му ръка и рамото — лошо пострадали от нападението на Саша.

Астрид ахна при вида на онова, което нейният другар беше сторил. За сметка на това раните май изобщо не тревожеха Зарек — той си вършеше работата, сякаш нищо не бе станало.

— *Трябва ли да гледам това?* — изхленчи Саша. — *Ще оследея, ако гледам гол мъж.*

— *Няма да ослепееш и той не е гол. За съжаление.*

Астрид се сепна мъничко от тази необичайна за нея мисъл. Никога досега не беше зяпала мъж по този начин, а ето че беше неспособна да откъсне поглед от Зарек.

— *Напротив, ще оследея и той е гол. Достатъчно, за да ми се доповръща.* — Вълкът понечи да излезе от кухнята.

— *Саша, остани.*

— *Не съм куче, Астрид, и изобщо не ми харесва този заповеднически тон. С теб съм по свой избор, не по твой.*

— *Знам, Саша. Съжалявам. Моля те, остани заради мен.*

С ръмжене, което страшно напомняше на това на Зарек, Саша се върна обратно в кухнята и се настани там, приковал очи в Зарек, който не му обърна никакво внимание и продължи да обикаля из стаята, търсейки нещо.

Астрид се намръщи, когато той извади малка тенджерка, а после дъхът и секна при вида на стилизирания дракон, татуиран на кръста му. А точно над него имаше жестока рана, където някой го беше прострелял.

Тя потръпна, завладяна от неочаквано състрадание. За първи път от дълго време насам наистина и стана жал за някого. Раната изглеждаше ужасна и болезнена.

Движейки се така, сякаш почти не я усещаше, Зарек отиде до хладилника и извади млякото и големия шоколад, който Астрид бе купила, подтиквана от внезапен порив. Наля млякото в тенджерката, а после начупи парченца шоколад в него.

Колко странно. Беше се държал грубо и я беше сплашил, а след това се беше погрижил за нея и сега ѝ правеше топъл шоколад.

— *Не е за теб* — каза Саша.

— *Тихо, Саша.*

— *Не е. Искаш ли да се обзаложим, че ще се опита да ме отрови с шоколада?*

— *Тогава не го яж.*

Зарек се обърна и впери във вълка неприятен, ехиден поглед.

— *Хей, Ласи^[2], искаш ли да идеш да намериш Тими^[3] в кладенеца? Хайде, момиче, дори ще ти отворя вратата и ще ти хвърля една бисквита.*

— *Хей, психар, искаш ли да откриеш зъбите ми в твоя...*

— *Саша!*

— *По-силно е от мен. Той ме дразни. Ужасно.*

Зарек погледна към купичките за вода и храна, които Астрид беше оставила за Саша върху един поднос на около десетина сантиметра от пода.

Вълкът оголи зъби.

— *Не и храната ми! Направи и нещо, и така ще те нахапя, че...*

— *Саша, моля те!*

Зарек отиде до купите от неръждаема стомана.

— *Казах ти, Астрид, копелето се кани да ме отрови. Ще се изплюе във водата ми или ще направи нещо още по-отвратително.*

Вместо това Зарек направи възможно най-неочакваното нещо. Наведе се, взе почти празната купа за вода, изплакна я в мивката, напълни я с прясна вода и отново я върна върху подноса.

Астрид не беше сигурна кой беше по-шокиран от действията му — тя или Саша. Вълкът се приближи до купата и я подуши подозрително.

Зарек се върна при умивалника, за да се измие, а когато шоколадовото мляко се стопли, го наля в една чаша и го отнесе на Астрид.

— Ето. — В гласа му, докато улавяше ръката ѝ и я доближаваше към чашата, се долавяха обичайните груби, враждебни нотки.

— Какво е това? — попита тя.

— Арсеник и повръщано.

Астрид изкриви отвратно лице при тази мисъл.

— Наистина ли? И си успял да повърнеш така тихо. Кой да предположи! Благодаря. Досега не съм опитвала повръщано. Обзалагам се, че е страшно специално.

Е, дотук беше с мисълта, че Зарек има по-мила и нежна страна.

— Ако искаш го пий — изръмжа той. — Все ми е тая.

Миг по-късно Астрид го чу да излиза от стаята.

Стискаше чашата в ръка и макар да бе видяла през очите на Саша как Зарек приготвя напитката, след неприятния му коментар някак не ѝ се искаше да я опита.

— *Наблюдава те* — предупреди я Саша и Астрид наклони глава на една страна.

— *Как точно?*

— *Сякаш те предизвиква да опиташ питието.*

Астрид задържа дъха си, чудейки се как да постъпи. Дали пък това не беше изпитание, на което той подлагаше нея? Да не би да я молеше да му се довери?

Пое си голяма глътка въздух и изпи шоколада, който се оказа точно толкова топъл, колкото трябваше, и страшно вкусен.

Зарек беше поразен от смелостта ѝ. Значи, беше прозряла блъфа му и беше решила да му се довери. Самият той никога не би изпил нещо, поднесено му от непознат, и се изненада, че тя го стори.

Усети, че против волята си се изпълва с уважение към нея. Определено ѝ стискаше, трябваше да ѝ го признае.

Но в края на краищата това не струваше кой знае колко и като нищо можеше да ѝ коства живота, ако Танатос ги откриеше, преди той да бе успял да си тръгне.

Погледът му се помрачи при спомена за демона, деймона или каквото и да представляваше онзи, когото бяха изпратили да го убие.

През всичкото това време Нощните ловци смятаха, че Ахерон е хрътката, която Артемида използва, когато искаше да открие и да се разправи с провинили се Нощни ловци.

Всички, които знаеха истината, сега бродеха из света като Сенки. Бездушни, безтелесни създания, които изпитваха глад и жажда, ала никога не можеха да ги утолят.

Усещаха света, ала никой не забелязваше тяхното присъствие.

Съществуване, което Зарек разбираше — през двайсет и шестте години, в които беше живял като човешко същество, самият той бе водил такава.

Само дете свят, който не подозира за съществуването му, би бил за предпочитане. Защото, когато хората си даваха сметка за присъствието му, полагаха големи усилия да увеличат болката му.

Да го наранят и унижат.

Ярост нахлу в него и погледът му отново стана остър. Обходи с очи безупречната къща, всяка подробност, която говореше за богатството на Астрид. По време на човешкия му живот жена като нея би го заплюла в лицето само защото се бе осмелил да пресече пътя ѝ. Би стоял толкова по-ниско от нея, че щяха да го пребият само задето бе дръзнал да вдигне очи към лицето ѝ.

Да срещне погледа ѝ, би означавало сигурна смърт.

Този роб дотяга ли ви, господарке?

Изплувалият в главата му спомен накара Зарек да потръпне.

Когато беше на дванайсет години, беше проявил глупостта да послуша братята си, които му бяха посочили една жена на пазара.

— Това е майка ти, робе. Не знаеше ли? Чичо я освободи едва миналата година.

— Защо не отидеш при нея, Зарек? Може би ще се съжали над теб и ще направи така, че и теб да освободят.

Прекалено малък и прекалено глупав, Зарек се беше взрял в жената, която му показваха. Тя имаше черна коса като неговата и съвършено сини очи. Досега никога не бе виждал майка си. Не знаеше, че е толкова красива.

Ала в сърцето му тя открай време беше по-красива от Венера. Представял си бе, че също като него и тя е робиня, която няма друг

избор, освен да прави каквото ѝ нареди господарят ѝ. Беше си създал цяла фантазия за това, как го бяха изтръгнали от ръцете ѝ след раждането му. Как тя бе ридала да ѝ го върнат.

Как всеки ден страдаше по изгубения си син.

Междувременно него го бяха дали на безмилостния му баща, който отмъстително го държеше далеч от грижовните обятия на майка му.

Сигурен бе, че щеше да го обича. Всички майки обичаха децата си. Ето защо другите робини нямаха какво да му дадат. Те пазеха всичките си дажби и цялата си любов за собствените си деца.

Ала тази жена... тя беше неговата майка.

И щеше да го обича.

Зарек се бе втурнал към нея и я беше прегърнал, казал ѝ бе кой е и колко я обича.

Само че не беше последвал топъл прием. Нито помен от майчина любов. Беше го погледнала с неприкрито отвращение и ужас и изкривила жестоко устни, бе изсъскала:

— Платих на онази курва добри пари, за да се погрижи да умреш.

Братята му се бяха разсмели.

Смазан от начина, по който го беше отхвърлила, Зарек не бе в състояние нито да помръдне, нито да диша. Съкрушен да узнае, че майка му бе подкупила друга робиня, за да го убие.

Когато един войник се беше приближил, за да попита дали той я притеснява, тя бе отвърнала студено:

— Този жалък роб се осмели да ме докосне. Искам да бъде набит.

Дори след две хиляди години тези думи отекваха болезнено в него. Също като безсърдечното и изражение, докато му обръщаше гръб, оставяйки го на войниците, които с радост бяха изпълнили заповедите и.

Нищожен, негоден за нищо роб. Ти не струваш дори жалките остатъци, които ти подхвърлят, за да не умреш от глад. Ако имаме късмет, може и да умреш и да ни спестиш зимните дажби за роб, който има някаква стойност.

Зарек изръмжа, завладян от спомените. Неспособен да се справи с болката, която те му причиняваха, той отприщи силите си. Всички крушки в къщата се пръснаха на парчета, огънят лумна високо в

камината и замалко да опърли Саша, който лежеше пред нея. Картините изпопадаха от стените.

Искаше само болката да спре.

Астрид изпищя, връхлетяна от цял куп непознати звуци.

— Саша, какво става?

— Копелето се опита да ме убие.

— Как?

— Изпрати огнено кълбо от камината право в задните ми части. Човече, козината ми е опърлена. Получи някакъв пристъп и използва силите си.

— Зарек?

Цялата къща се тресеше толкова яростно, че Астрид не би се учудила, ако рухнеше.

— Зарек!

Възцари се пълна тишина.

Единственото, което Астрид чуваше, беше думкането на сърцето си.

— Какво става? — попита тя Саша.

— Не знам. Огънят угасна и не виждам нищо. Цари непрогледен мрак. Той строши лампите.

— Зарек? — опита тя отново.

И този път никой не ѝ отговори. Паниката ѝ се утрои. Можеше да я убие и нито тя, нито Саша щяха да го видят, за да се защитят.

Би могъл да стори с нея каквото си поиска.

— Защо ме спаси?

Гласът му, разнесъл се току до нея, я накара да подскочи. Беше толкова близо, че тя усещаше топлия му дъх върху кожата си.

— Беше ранен.

— Откъде си знаела, че съм ранен?

— Не знаех, докато не те прибрах вътре. Аз... помислих си, че може да си пиан.

— Само пълна глупачка би вкарала непознат мъж в къщата си, при положение че е сляпа и живее сама. А ти не ми приличаш на пълна глупачка.

Астрид преглътна. Беше далеч по-умен, отколкото бе предположила.

И много по-страшен.

— Защо съм тук? — продължи да настоява той.

— Казах ти.

Зарек удари дивана толкова силно, че той се плъзна няколко сантиметра напред. Миг по-късно вече беше пред нея и я беше приковал към възглавниците, а свирепото му присъствие я накара да потрепери.

— Как успя да ме вкараш вътре?

— Изтеглих те.

— Сама?

— Разбира се.

— Не ми се струваш достатъчно силна.

Астрид ахна ужасено. Накъде биеше? Какво възнамеряваше да й стори?

— По-силна съм, отколкото изглеждам.

— Докажи го.

Зарек я сграбчи за китките и тя се задържа.

— Пусни ме.

— Защо? Отвращавам ли те?

Саша изръмжа. Силно.

Астрид престана да се съпротивлява и отправи свиреп поглед натам, където се надяваше, че се намира лицето му.

— Зарек — заяви твърдо. — Причиняваш ми болка. Пусни ме.

За нейно изумление, той го направи. Отдръпна се съвсем мъничко, ала гневното му присъствие беше все така осезаемо. Потискащо. Плашещо.

— Направи нещо умно, принцесо — изръмжа той в ухото й. — Стой далеч от мен.

И с тези думи тя го чу да се отдалечава.

— *Виновен е!* — рязко отсече Саша. — *Астрид, осъди го.*

Ала тя не бе в състояние да го стори. Още не. Въпреки че Зарек я плашеше. Въпреки че в този момент действително изглеждаше неуравновесен и ужасяващ.

Само че не я беше наранил наистина. Просто я беше уплашил, а това не бе нещо, заради което някой би трябвало да умре.

След всичко, което се беше разиграло току-що, тя прекрасно можеше да си представи как една нощ му пада пердето и той избива всички в повереното на грижите му село.

Дали щеше да избухне по този начин и с нея?

Тъй като беше безсмъртна, не би могъл да я убие, но определено би могъл да я нарани.

Друг, не толкова съвестен съдия като нищо би произнесъл присъдата си въз основа на действията му тази нощ. Самата Астрид също се изкушаваше, ала нямаше да го стори. Все още не.

— *Добре ли си?* — попита Саша, когато Астрид отказа да отговори на настояването му да обяви присъдата си.

— *Да.*

Само че това беше лъжа и тя имаше чувството, че Саша го знае. Зарек я ужасяваше по начин, по който не го беше правил никой друг преди него.

През вековете тя бе съдила безброй мъже и жени. Убийци, предатели, богохулници. За каквото се сети човек. Но никога не бе изпитвала страх от когото и да било от тях. Никой от тях не я бе изпълвал с желание да избяга при сестрите си за защита.

А Зарек я караше да чувства точно това.

У него имаше нещо, което не беше нормално. Астрид бе свикнала да си има работа с хора, мъжеци се да скрият лудостта си. Мъже, които можеха да играят ролята на доблестни герои, докато в действителност бяха студени и жестоки.

Зарек беше избухнал и все пак не я беше наранил. Поне засега.

Само че грубиянското му сплашващо държание трябваше да изчезне.

Астрид си спомни думите на Ахерон: *Някои неща се виждат само със сърцето...*

Какво се криеше в сърцето на Зарек?

Астрид изпусна дъха си и опита да открие Зарек с помощта на сетивата си.

Както и преди — напълно безуспешно. Сякаш толкова бе свикнал да се крие, че никой не можеше да усети присъствието му. Дори и някой със сетива като нейните.

— *Къде е?* — попита тя Саша.

— *В стаята си, мисля.*

— *Ти къде си?*

Саша се приближи и седна в краката и.

— Артемида е права. Заради доброто на човечеството той трябва да бъде умъртвен. С този мъж нещо ужасно не е наред.

Астрид го погали зад ушите, докато обмисляше думите му.

— Не знам. Ахерон е сключил сделка с Артемида, за да мога да съдя Зарек. Не би го сторил без причина. Само един глупак би сключил сделка с Артемида просто ей така. А Ахерон далеч не е глупак. У Зарек трябва да има нещо добро, иначе...

— Ахерон винаги е готов да се пожертва заради хората си. Все така прави — изсумтя Саша.

Само че Астрид знаеше, че не е така. Ахерон винаги правеше това, което бе най-добро за всички. Никога досега не се беше бъркал, когато някой Нощен ловец трябваше да бъде съден или екзекутиран, а ето че лично я беше помолил да бъде съдница на този ловец.

Преди деветстотин години не беше позволил Зарек да бъде убит заради унищожаването на селото му и избиването на невинните хора.

Ако Зарек действително представляваше заплаха, Ахерон никога не би се пазарил за изслушване, нито пък би допуснал Нощният ловец да остане жив. Тук трябва да се криеше още нещо.

Астрид трябваше да се довери на Ахерон.

Трябваше.

---

[1] Комиксов герой — чудовището, в което се превръща ядреният физик Брус Банър, когато е разгневен или подложен на емоционален стрес. — Б.пр. ↑

[2] Немска овчарка, спасена от американски войник през Втората световна война, която по-късно участва в редица филми. — Б.пр. ↑

[3] Герой от роман, по който впоследствие са направени редица филми; съответно — шотландско коли и неговият стопанин, момченцето Тими. — Б.пр. ↑

4

Зарек седеше сам в стаята си и гледаше през дръпнатите завеси как снегът се сипе навън. Беше се настанил в люлеещия се стол, ала стоеше неподвижен. След избухването си беше обиколил къщата, за да смени крушките и да вдигне изпопадалите картини. Сега всичко бе потънало в зловеща тишина.

Трябваше да се махне оттук, преди отново да е изригнал. Защо ли бурята не отслабваше?

Лампата в коридора светна, заслепявайки го за миг, и той се намръщи.

Защо ѝ беше на Астрид осветление, при положение че беше сляпа?

Чу я да отива към работния кабинет. Част от него искаше да се присъедини, да говори с нея. Ала открай време не го биваше в празните приказки.

Не знаеше как да води безцелни разговори. Никой никога не се бе интересувал от това, което той имаше да каже.

Така че той си мълчеше.

— Саша?

Звукът на мелодичния ѝ глас го срязва като натрошено стъкло.

— Остани тук за малко, докато отново запаля огъня.

Зарек почти се изправи, за да ѝ помогне, но си заповяда да остане на мястото си. Дните му като слуга на богатите бяха приключили. Ако тя искаше огън, беше точно толкова способна да си го накладе, колкото и той.

Разбира се, той виждаше къде бяха подпалките, а и ръцете му бяха загрубели от тежката работа.

Нейните бяха нежни. Деликатни.

Крехки ръце, които можеха да даряват утеха...

Преди да си даде сметка какво прави, Зарек вече отиваше към кабинета.

Откри Астрид коленичила пред огнището, да се опитва да сложи нови цепеници върху желязната решетка. Трудно и беше и тя правеше всичко по силите си, за да не се изгори.

Без да каже и дума, Зарек я дръпна назад.

Тя ахна уплашено.

— Не ми се пречкай — изръмжа той.

— Аз не ти се пречкам. А ти на мен.

Когато тя отказа да помръдне, Зарек я вдигна и я сложи в едно тъмнозелено кресло.

— Какво правиш? — попита тя със слисано изражение.

— Нищо. — Зарек се върна при огнището и се залови с огъня. — Не мога да повярвам, че при всичките ти пари нямаш някой, който да ти помага.

— Не се нуждая от ничия помощ.

Думите ѝ го накараха да поспре.

— Нима? И как се оправяш сама?

— Оправям се. Не понасям да се държат с мен, сякаш съм безпомощна. Умея да се грижа за себе си не по-зле от когото и да било.

— Браво на теб, принцесо.

И все пак усети как го залива нова вълна на уважение. В света, в който той бе отрасъл, жени като нея не вършеха каквото и да било сами. Вместо това си купуваха хора като него, за да изпълняват всяка тяхна прищявка.

— Защо непрекъснато ме наричаш „принцесо“?

— Е, не си ли точно това? Драгоценното слънчице на родителите ти?

Тя се намръщи.

— Откъде знаеш?

— Надушвам го по теб. Ти си една от онези, които през целия си живот не са имали никакви грижи нито за миг. Каквото си поискала, си го получавала.

— Не всичко.

— Така ли? И какво ти е липсвало?

— Зрението ми.

Зарек замлъкна, когато думите и отекнаха в ушите му.

— Е, да, кофти е да си сляп.

— Откъде би могъл знаеш?

— Защото съм го изживял.

— Бил си сляп? — попита Астрид.

Зарек не отговори. Не можеше да повярва, че е допуснал думите да му се изплъзнат. Никога не беше говорил за това, нито дори с Джес.

Единствено Ахерон знаеше и за щастие, беше запазил тайната му.

Тъй като нямаше никакво желание за втори път тази вечер да се връща към миналото и болката, която го очакваше там, той излезе от кабинета и се върна в стаята си, където заключи вратата, за да изчака на спокойствие утихването на бурята.

Поне докато беше сам, нямаше защо да се тревожи, че може да предаде сам себе си или да нарани някого.

Ала докато седеше в стола, не образи от миналото го измъчваха. А уханието на рози и дърво, светлите очи на една жена.

Споменът от усещането на меката и хладна буза под пръстите му. Влажната разрошена коса, която обрамчваше женствени, съблазнителни черти. Жена, която не се отдръпваше от него, нито се свиваше уплашено.

Тя беше удивителна и пълна с изненади. Ако беше някой друг, Зарек би могъл дори да се върне в кабинета, където тя седеше с вълка си, и да я разсмее. Само че той не знаеше как да накара някого да се разсмее. Разбираше от хумор, разпознаваше иронията, но не беше от онези, които разправят шеги или извикват усмивки у другите. Особено пък у една жена.

Този факт никога досега не го беше притеснявал.

Ала не и тази вечер.

— Виновен ли е?

Астрид се сепна, когато гласът на Артемида отекна в главата и. Всяка вечер, откакто бяха довели Зарек в къщата и, Артемида я тормозеше с един и същи въпрос, отново и отново, докато Астрид не бе започнала да се чувства като Жана д'Арк, измъчвана от въображаеми гласове.

— Още не, Артемида. Той току-що се събуди.

— Е, какво ти отнема толкова дълго време? Докато той е жив, Ахерон е изнервен, а аз ненавиждам, когато е толкова неспокоен.

Отсъди най-сетне, че се е провинил.

— Защо толкова много искаш да го видиш мъртъв?

Възцари се тишина. За миг Астрид си помисли, че Артемида си е тръгнала, затова отговорът, когато се разнесе, я изненада.

— Ахерон не обича да гледа как някой страда. Особено един от Нощните му ловци. Така че, докато Зарек е жив, Ахерон ще се измъчва, а независимо какво си мисли той, не ми е приятно да го виждам как се измъчва.

Астрид за първи път чуваше Артемида да изрича нещо подобно. Богинята далеч не се славеше с доброта и състрадателност, нито пък с това, да я е грижа за друго, освен за нея самата.

— Обичаш ли Ахерон?

— Ахерон не те засяга, Астрид — остро отвърна Артемида. — Сега от значение е единствено Зарек и се кълна, че ако изгубя още от лоялността на Ахерон заради това, горчиво ще съжаляваш.

Астрид настръхна при враждебния тон на богинята и заплахата ѝ. Щеше да е нужно нещо повече от Артемида, за да я нарани, и ако богинята искаше битка, най-добре да дойдеше подготвена.

Астрид може вече и да не харесваше работата си, ала въпреки това я приемаше сериозно и никой, особено пък Артемида, нямаше да я принуди да произнесе преждевременна присъда.

— Ако осъдя Зарек прекалено бързо, не мислиш ли, че Ахерон ще се ядоса и ще поиска ново отсъждане?

Артемида издаде груб звук.

— Освен това ти увери Ахерон, че няма да се месиш. Накара го да се закълне, че няма да се свързва с мен, за да се опита да повлияе на присъдата ми, а ето че ти правиш точно това. Как според теб ще реагира той, ако му кажа за постъпката ти?

— Много добре — сопна се Артемида. — Повече няма да те безпокоя. Ала позабързай се малко!

Най-сетне сама, Астрид остана да седи в кабинета, обмисляйки как да продължи оттук нататък, как да притисне Зарек, за да види дали ще се прекърши и ще стане агресивен.

Той беше нападнал къщата ѝ, но не и нея. Саша се бе нахвърлил отгоре му и макар че Зарек го беше наранил, вълкът го беше наранил много повече. Беше честна схватка между двамата и Зарек не се беше

опитал да убие Саша, задето го беше нападнал. Просто го беше откопчил от себе си, а после го беше оставил на мира.

Вместо да потърси отмъщение, му беше дал вода.

Досега най-тежките му престъпления бяха войнственото му отношение и фактът, че имаше наистина плашещо присъствие. Но освен това вършеше неща, които бяха в пълен разрез с навъсеността му.

Разумът ѝ нашепваше да стори онова, което Артемида искаше от нея. Да го обяви за виновен и да избяга.

Инстинктите ѝ казваха да изчака.

Стига той да не се нахвърлеше върху Саша или нея, Астрид възнамеряваше да направи точно това.

Но ако Зарек само опиташе да им стори зло, тя се махаше, а с него беше свършено.

Няма такова нещо като невинен мъж...

Астрид изпусна уморено дъха си. Беше го казала на сестра си Ати последния път, когато двете бяха разговаряли. Част от нея наистина го вярваше. Нито веднъж през всички тези векове не беше намерила някого за невинен. Всеки, когото някога бе съдила, я бе лъгал.

Всички се бяха опитали да я заблудят.

Някои се бяха опитали да я подкупят.

Някои бяха опитали да избягат.

Някои бяха опитали да я пребият.

Един се беше опитал да я убие.

Астрид се зачуди в коя ли категория щеше да попадне Зарек.

Пое дълбоко дъх, за да се окуражи, след което се изправи, отиде в стаята си и зарови из дрехите, които Саша носеше, когато беше в човешката си форма.

— *Какво правиш?* — попита вълкът, присъединявайки се към нея.

— Зарек има нужда от дрехи — отвърна тя на глас, без да се замисли.

Саша я гризна по ръцете и натика с нос дрехите си обратно в кошницата на дъното на дрешника.

— *Да си намери свои. Тези са мои.*

Астрид отново ги извади.

— *Хайде де, Саша, бъди добричък. Той няма никакви дрехи, а тези, които носи, са изпокъсани.*

— *Е, и?*

Астрид се зае да прехвърля панталоните и ризите, като и се искаше да е в състояние да види.

— *Ти си този, който се оплаква, че трябва да гледа гол мъж. Мислех, че би предпочел да го видиш с малко повече дрехи.*

— *Оплаквам се и от това, че трябва да пикая навън и да ям от купи, но не виждам да си ми позволила да използвам тоалетната и да се храня с прибори, когато той е наоколо.*

Астрид поклати глава.

— *Ще престанеш ли? Мрънкаш като някоя досадна старица.*

Тя избра един дебел пуловер.

— *Не — сопна се Саша. — Не и виненочервеният пуловер. Той ми е любимият.*

— *За бога, Саша! Толкова си разглезен!*

— *А това си е моят пуловер. Върни ми го.*

Астрид стана, за да го занесе на Зарек.

Саша я последва, като не спираше да се оплаква.

— *Ще ти купя нов — обеща Астрид.*

— *Не искам нов. Искам този.*

— *Той нищо няма да му направи.*

— *Как ли пък не. Я му виж дрехите. Съсипани са. Освен това не искам тялото му да докосва нещо, което аз нося. Ще го зарази.*

— *О, всемогъщи богове, Саша! Няма ли най-сетне да пораснеш! Вече си на четиристотин години, а се държиш като кутре. Не е, като да има въшки или нещо такова.*

— *Има!*

Астрид погледна сърдито надолу към крака си, където усещаше докосването му. Той стисна пуловера със зъби и го изтръгна от ръцете ѝ.

— *Саша! — сопна се тя на глас и се затича след него. — Дай ми пуловера или, кълна се, наистина ще накарам да те кастрират.*

Вълкът се втурна през къщата и Астрид го последва с цялата бързина, на която беше способна, като разчиташе на паметта си за това, къде се намират предметите.

Някой беше преместил малката масичка. Тя изохка, когато кракът и се удари в ръба, и изгуби равновесие. Протегна ръце, за да се подпре, но усети как масичката се накланя, поддавайки под тежестта и. Стъкленият плот падна настрани и предметите върху него се разхвърчаха.

Нещо я удари по главата и се строши.

Астрид замръзна, боейки се да помръдне. Не знаеше какво се бе случило, но звукът не можеше да бъде сбъркан.

Къде беше стъклото?

С разтуптяно сърце, тя прокле слепотата си. Не смееше да помръдне от страх да не се пореже.

— Саша?

Той не отговори.

— Не се движи. — От дълбокия заповеднически глас на Зарек по гърба и полазиха тръпки.

Миг по-късно две силни ръце я вдигнаха от пода с ужасяваща лекота и тя се оказа притисната до жилаво, кораво като скала тяло. Тяло, чиито мускули се движеха при всяка крачка, докато я изнасяше от кабинета.

Астрид обви ръце около широки, мъжествени рамене, които се напрегнаха при допира ѝ. Дъхът му падаше върху лицето ѝ и от него сякаш цялото и тяло се разтапяше.

— Зарек? — предпазливо попита тя.

— В къщата има ли друг, който би могъл да те вдигне на ръце и за когото би трябвало да знам?

Астрид се престори, че не чува сарказма му, докато той я отнасяше в кухнята, където я сложи да седне на един стол.

В мига, в който вече не усещаше топлината му, Астрид почувства, че тя ѝ липсва, и гърдите ѝ се свиха от странна болка, която нито очакваше, нито разбираше.

— Благодаря ти — тихичко рече тя.

Вместо отговор го чу да излиза от стаята.

Върна се няколко минути по-късно и изсипа нещо в кошчето за боклук.

— Не знам какво си направила на Скуби — каза той, а тонът му беше почти нормален, — но се е сврял в един ъгъл, лежи върху някакъв пуловер и ми ръмжи.

Астрид сподави желанието си да се разсмее при този образ.

— Просто се държи лошо.

— Е, там, откъдето аз идвам, когато някой се държи лошо, яде бой.

Астрид се намръщи при думите му и чувството, криещо се зад тях.

— Понякога да разбереш, е по-важно от това, да накажеш.

— А понякога не е.

— Може би — прошепна тя.

Зарек пусна чешмата — звучеше така, сякаш отново си мие ръцете. Странно, май го правеше доста често.

— Събрах всички стъкла, които успях да намеря — каза той надвиквайки звука от течащата вода. — Ала кристалната ваза на масата се е счупила доста гадно. Няма да е лошо през следващите дни да влизаш там с обувки.

Астрид бе странно трогната от действията и предупреждението му. Тя се изправи и прекоси стаята, за да застане до него. Въпреки че не го виждаше, можеше да го почувства. Усецаше топлината му, силата му.

Суровата му чувственост, от която по тялото ѝ пробягваха тръпки, съблазняваше я, разпалваше желанието и.

Една непозната част от нея копнееше да протегне ръка и да докосне гладката мургава кожа, която я мамеше с обещание за първична жар. Не беше забравила как изглежда кожата му. Начинът, по който светлината играеше върху нея.

Искаше да притегли устните му към своите и да почувства вкуса им. Да види дали би могъл да бъде нежен.

Или щеше да бъде груб и властен?

Би трябвало да е потресена от мислите си. Като съдница не би трябвало да изпитва подобно любопитство, но като жена то беше по-силно от нея.

Много отдавна не бе пожелавала някой мъж. Дълбоко в нея дори имаше частица, която жадуваше да открие у него добротата, в която Ахерон вярваше.

Нещо, което също не бе пожелавала от векове.

Добротата на Зарек беше толкова нелогична.

— Откъде разбра, че се нуждаеш от теб?

— Чух трошене на стъкло и се досетих, че си хваната в капан.

Астрид се усмихна.

— Беше много мило от твоя страна.

Изпита чувството, че той се вижда в нея. И от тази мисъл ѝ стана горещо. Гърдите и се втвърдиха.

— Изобщо не съм мил, принцесо. Вярвай ми.

Не, не беше мил. Беше корав. Бодлив и странно пленителен. Като див звяр, който трябваше да бъде опитомен.

Ако изобщо някой би могъл да опитоми някого като него.

— Опитвах се да ти дам малко дрехи — тихо каза тя, мъчейки се да си възвърне контрола над тялото си, което като че ли отказваше да се вслуша в повелите на здравия разум. — На дъното на дрешника ми има доста пуловери, ако искаш да си вземеш назаем.

Издавайки презрителен звук, Зарек спря чешмата и си откъсна хартиена кърпа, за да се избърше.

— Дрехите ти няма да ми станат, принцесо.

— Не са мои. А на един приятел.

На Зарек му беше трудно да диша, когато тя беше толкова близо до него. Достатъчно би било просто да се наведе съвсем лекичко и можеше да целуне полуотворените ѝ устни.

Протегнеше ли се, щеше да я пипне.

А най-страшното бе колко много му се искаше да я докосне. Как копнееше да се притисне в нея и да усети меките ѝ извивки до коравите мъжки линии на своето тяло.

Не помнеше някога да бе искал каквото и да било по-силно от това.

Затвори очи и в миг бе възпламенен от образа на тях двамата, голи. Видя се как я слага върху кухненския плот пред себе си, за да може да я чука до забрава. Как ту се плъзва в нейната топлина, ту отново излиза, докато не се умори така, че да не може да се държи на крака. Прекалено изцеден, за да помръдне.

Искаше да усети топлината на кожата ѝ, галеца неговата. Дъха ѝ върху плътта си.

А повече от всичко искаше уханието ѝ върху кожата си. Да познае какво е да притежава жена, която не показва страх или презрение към него.

През всички тези векове никога не беше чукал жена, за която не е платил. А през по-голямата част от времето не разполагаше дори с това.

Толкова дълго беше сам...

— Къде е този твой приятел? — Гласът му изведнъж стана хриплив при мисълта за Астрид с друг мъж. Болеше по начин, по който не би трябвало.

В този миг Саша влезе в стаята и излая, вперил поглед в тях.

— Приятелят ми умря — заяви Астрид без колебание.

Едната вежда на Зарек подскочи.

— Как?

— Ммм, хвана парвовирус.

— Това не беше ли кучешко заболяване?

— Да. Истинска трагедия.

— *Ей!* — намеси се Саша. — *Това беше подло.*

— *Дръж се прилично или ще направя така, че наистина да хванеш парвовирус.*

Зарек се поотдръпна от нея.

— Липсва ли ти?

Астрид поглед натам, откъдето се носеше джафкането на Саша.

— Не, не бих казала. Беше голяма напаст.

— *Ще видиш ти една напаст, нимфо. Само почакай.*

Астрид преглътна усмивката си.

— Е, искаш ли дрехите? — попита тя Зарек.

— Защо не.

Тя го поведе към стаята си.

— *Толкова си гадна* — изръмжа Саша. — *Само почакай. Ще ми платиш за това. Сещаш ли се за онова одеяло, което толкова обичаш? Отпиши го. И ако бях на твое място, не бих си обул пантофите след това.*

Астрид не му обърна внимание.

Зарек не каза нищо, когато тя го въведе в стаята си, издържана в пастелни розови тонове. Всичко бе така женствено и изящно. Ала онова, от което го прорязва болка, беше уханието във въздуха.

Рози и дъх на запалено дърво.

Миришеше като нея.

Миризма, от която той стана толкова корав, че го заболя. Възбудата му се притисна в ципа на панталоните, умолявайки го да стори нещо повече от това, просто да я гледа.

Против волята си, Зарек поспря поглед върху леглото и. Толкова лесно можеше да си я представи заспала там. Устните ѝ — полуотворени, тялото ѝ — отпуснато и голо...

Бледорозовите завивки, увити около голите ѝ крака.

— Ето.

Трябваше да се насили да премести очи от леглото към дрешника.

Тя се беше дръпнала настрани, за да му даде достъп до мъжките дрехи, сгънати прилежно в ракитен кош за пране.

— Вземи каквото си поискаш.

На това му се казваше двусмислено предложение. Проблемът беше, че онова, което той искаше най-много, определено не беше в коша. Така че Зарек и благодари, след което изрови черен пуловер и сиво поло, които не би трябвало да са му прекалено малки.

— Ще се преоблека в стаята си — каза той, макар да се чудеше защо се хаби. Сякаш я беше грижа дали ще излезе от спалнята ѝ, или не. Не беше, като да може да го види.

У дома си той се разхождаше полугол през половината време. Само че това не беше особено възпитано, нали?

И откога пък стана възпитан?

От тази вечер, както изглеждаше.

Саша излая след него, докато той излизаше, а след това се втурна в стаята и залая срещу Астрид.

— Млъкни, Саша — каза тя. — Или ще спиш в гаража.

Без да им обръща внимание, Зарек се върна в стаята си, за да се преоблече.

Затвори вратата, сложи чистите дрехи настрани и остана да стои така, обзет от адски странно чувство. Тя му беше предложила просто дрехи. И подслон.

Легло.

Храна.

Погледът му се плъзна из елегантната, скъпо обзаведена стая. Тук се чувстваше изгубен. Несигурен в себе си. Никога през живота си не беше изпитвал нещо такова.

Тук се чувстваше като човек.

И най-вече — чувстваше се добре дошъл. Нещо, което не бе усещал дори с Шарън.

Като всички други, които беше познавал през вековете, Шарън вършеше това, за което той ѝ плащаше. Ни повече, ни по-малко. Всеки път, когато беше край нея, имаше чувството, че ѝ се натрапва.

Шарън беше официална и хладна, особено след като той беше отказал предложението ѝ за нещо повече между тях. Никога не бе успял да се отърве от усещането, че част от нея се бои от него. Част, която го държеше под око, особено когато дъщеря ѝ беше наблизо... сякаш очакваше да го хванат лудите или нещо такова.

Това го обиждаше, но пък той толкова беше свикнал с обидите, че просто не му обръщаше внимание.

Ала с Астрид не се чувстваше по този начин. Тя се отнасяше с него така, сякаш беше нормален. И на него му беше лесно да забрави, че не е.

Облече се бързо и се върна в кабинета, където Астрид се беше излегнала на хълбок върху дивана и четеше книга на брайловата азбука. Саша се беше свил в краката ѝ и при появата му вдигна глава, а в сивите вълчи очи, които впери в него, имаше нещо, което страшно приличаше на омраза.

Зарек, който по пътя беше взел ножа за белене от кухнята, си избра друго парче дърво.

— Как така си се сдобила с вълк за домашен любимец? — попита, докато се настаняваше в стола, който беше най-близо до камината, та да може да хвърля стърготините направо в огнището.

И сам не знаеше защо говори с нея. Обикновено не би се хабил, ала с нея усещаше странно любопитство към живота и.

Астрид се пресегна и погали вълка в краката си.

— Не съм сигурна. Досуц като теб, и него намерих ранен, прибрах го и го излекувах. И оттогава е с мен.

— Учудвам се, че те е оставил да го опитомиш.

Тя се усмихна.

— Аз също. Не беше лесно да го накарам да ми се довери.

Зарек помисли върху това за минута.

— „Трябва да бъдеш много търпелив — отговори лисицата. — Отначало ще седнеш малко по-далечко от мене, ей така, в тревата.“^[1]

Астрид зяпна от изумление, когато Зарек продължи да цитира един от любимите ѝ пасажи. Едва ли би била по-слисана, ако я беше замерил с нещо.

— Чел си „Малкият принц“?

— Един-два пъти.

Ще да е било повече от това, за да може да го цитира така безпогрешно. Астрид отново се наведе, за да докосне Саша, така че да може да види Зарек.

Той седеше по диагонал от нея и дялкахе парче дърво. Светлината на огъня играеше в очите му с цвят на среднощно небе, черният пуловер обгръщаше плътно тялото му и макар лицето му да беше покрито с няколкодневна брада, Астрид отново бе поразена от това, колко е красив.

Докато работеше, у него имаше нещо почти умиротворено. Поетично изящество, което се бореше със суровата цинична извивка на устата му. Със смъртоносната аура, която го обвиваше по-плътно от черните му дънки.

— Обожавам тази книга — тихичко каза тя. — Винаги е била една от любимите ми.

Зарек не отговори. Просто си седеше там, придържайки внимателно парчето дърво, докато дългите му тънки пръсти се движеха изящно по него. За първи път въздухът наоколо не изглеждаше толкова нагнетен. Така опасен.

Не би го нарекла точно укротен, но не беше и така злокобен.

— Като дете ли си го чел? — попита Астрид.

— Не — тихичко отвърна той.

Астрид наклони глава на една страна, наблюдавайки го как работи.

Той спря и се обърна, поглеждайки я смръщено.

Астрид пусна Саша и се облегна назад.

Без да помръдва, Зарек продължи да се взира в нея и палето ѝ. Тук имаше нещо много странно — казваха му го всичките му инстинкти. Той впи поглед в Саша.

Ако не знаеше, че не е възможно...

Ала какво би търсил върколак в Аляска заедно с една сляпа жена? Заради магнитните полета тук на някой от Аркадия или Катагария би му било трудно да поддържа постоянна физическа

форма, докато електроните във въздуха противодействаха на магията му.

Не, не беше никак вероятно.

И все пак...

Зарек премести поглед от тях към орнаменталния часовник на полицата над камината. Беше почти четири сутринта. За него все още беше рано, но повечето хора нямаха неговия режим.

— Винаги ли стоиш до толкова късно, принцесо?

— Понякога.

— Нямах ли работа, за която трябва да ставаш рано?

— Не. Имам наследствени пари. Ами ти, принце от приказките?

Ръката на Зарек трепна при думите ѝ. Наследствени пари. Тя беше дори по-фрашкана с пари, отколкото той подозираше.

— Сигурно е хубаво да не трябва да работиш.

Горчивината в гласа му не убягна от вниманието на Астрид.

— Не харесваш хората, които имат пари, нали?

— Не съм специално настроен против никого, принцесо. Мразя всички еднакво.

Да, беше чула това за него. Чула бе от Артемида, че той е недоद्याн, груб и невъзпитан, и най-отвратителният задник, когото богинята бе срещала някога.

Кое то от устата на Кралицата на отвратителността означаваше много.

— Не отговори на въпроса ми, Зарек. С какво се занимаваш?

— Това-онова.

— Това-онова, а? Значи си скитник?

— Ако кажа, че съм, ще ме изхвърлиш ли?

Въпреки че тонът му беше равен и безстрастен, Астрид усети, че наистина иска да чуе отговора ѝ. Че част от него наистина иска тя да го изхвърли.

Че го очакваше.

— Не, Зарек. Вече ти казах, тук си добре дошъл.

Зарек спря да дялка и се загледа в огъня; думите ѝ го накараха да потрепери. Но не пламъците виждаше, а лицето ѝ. Милят ѝ глас отекваше дълбоко в сърце, което той мислеше, че отдавна е мъртво.

Никой никога не му бе казал, че е добре дошъл където и да било.

— Бих могъл да те убия и никой няма да разбере.

— Ще ме убиеш ли, Зарек?

Зарек потръпна, завладян от спомени. Видя се как върви между телата в опустошеното си село. Гледката им, с гърла, от които бликаше кръв, домовете им — обхванати от пламъци...

Той би трябвало да ги защитава.

А вместо това ги беше избил до един.

И дори не знаеше защо. Не помнеше нищо, освен обзелата го ярост. Жаждата за кръв и разплата.

— Надявам се, че не, принцесо — прошепна той.

След това стана, върна се в стаята си и заключи вратата.

Можеше само да се надява, че и тя ще стори същото.

---

[1] Превод Константин Константинов. — Б.пр. ↑

5

Часове по-късно Астрид слушаше тежкото дишане на Зарек, който спеше неспокойно. Сега къщата беше тиха, в безопасност от неговия гняв. Въздухът беше изгубил злата си аура и всичко изглеждаше умиротворено, с изключение на мъжа, който сякаш беше измъчван от кошмар.

Астрид беше изтощена, но въпреки това не искаше да си ляга. Твърде много въпроси не ѝ даваха мира.

Колко и се искаше да може да поговори с Ахерон за Зарек и да го попита какво според него у Нощния ловец заслужава да бъде спасено. Само че Артемида се беше съгласила на този процес само при положение че Ахерон стои настрана и не прави нищо, с което да повлияе на присъдата. Ако Астрид опиташе да говори с него, Артемида щеше да сложи край на всичко и начаса да убие Зарек.

Трябваше да има друг начин да научи повече за госта си.

Погледът ѝ падна върху Саша, който спеше на леглото и във вълчата си форма. Двамата се познаваха от векове. Той беше почти кутре, когато неговият клан го беше включил да се бие с египетската богиня Баст^[1] против Артемида.

След като войната между двете богини приключи, Артемида бе изисквала всички, които се бяха били срещу нея, да бъдат съдени. Полусестрата на Артемида, Лера, бе изпратена да свърши работата и бе намерила всички за виновни, с изключение на Саша, който беше прекалено млад, за да го държат отговорен, задето беше следвал чужди заповеди.

Собствената му глутница начаса се беше обърнала против него, мислейки, че ги е предал, за да бъде помилван, въпреки че той беше едва на четиринайсет години. В света на Катагария властваха животинските инстинкти и правила. Глутницата винаги беше обединена и всеки, който представляваше заплаха, биваше убит, дори да беше един от тях.

Така че те едва не го бяха убили. За щастие, Астрид го беше намерила и с грижите си го беше върнала към живот, и макар че той истински ненавиждаше олимпийските богове, обикновено беше толерантен към нея.

Би могъл да я остави по всяко време, ала нямаше къде да отиде. Шейпшифтърите от Аркадия искаха да го видят мъртъв, задето някога се беше бил заедно с Катагарийските убийци, които се бяха обърнали против олимпийските богове, а убийците искаха смъртта му, защото беше предал своя клан. Дори и сега животът му беше в опасност.

Навремето той беше див и ужасен да не бъде разкъсан на парчета от събратята си. Така че преди всички онези векове той и Астрид бяха сключили съюз, който беше от полза и за двамата им. Тя беше попречила на другите да го убият, докато беше още кутре, а той ѝ помагаше, когато тя не можеше да вижда.

С течение на времето се бяха сприятелили и сега Саша беше с нея от лоялност.

Магическите му катагарски сили далеч превишаваха нейните и той често ги използваше по нейно искане.

Астрид се замисли за това.

Воините Катагария можеха да пътуват във времето...

Ала не и без ограничения. Не, нуждаеше се от нещо, което да гарантира, че ще се върне, преди Зарек да се е събудил.

В моменти като този и се искаше да беше истинска богиня, а не просто нимфа. Боговете притежаваха умения, които.

Тя се усмихна, осенена от внезапна идея.

— М'Адок — прошепна, призовавайки един от Ловците на сънища. Те бяха богове на съня и властваха над Фантозис, царството на сенките между съзнателното и подсъзнателното.

В миг въздухът около нея затрептя от невидимата мощна енергия, която предвещаваше появата на един от Ловците на сънища.

Висок близо два метра и петнайсет сантиметра, М'Адок я караше да се чувства като джудже, нещо, което Астрид знаеше от опит. Въпреки че точно сега не можеше да го види, тя знаеше точно как изглежда. Дългата му черна коса беше толкова тъмна, че не отразяваше никаква светлина, а очите му бяха толкова бледосини, че сякаш бяха безцветни и като че ли грееха.

Като всички други като него и той бе толкова красив за зрящите, че беше трудно дори да го погледнеш.

— Малка братовчедке. — Гласът му беше наелектризиращ и съблазнителен, ала въпреки това лишен от емоции... тъй като те бяха забранени за Ловците на сънища. — Доста време мина. Поне триста-четиристотин години.

Астрид кимна.

— Бях заета.

Той докосна ръката и, та тя да знае къде се намира.

— От какво се нуждаеш?

— Знаеш ли нещо за Нощния ловец Зарек?

Ловците на сънища нерядко бяха лечители на Нощните ловци, изцелявайки ги както физически, така и душевно. Тъй като в Нощни ловци бяха превръщани хора, пострадали от ужасна несправедливост или насилие, на новосъздадените Ловци нерядко изпращаха Ловци на сънища, които да им помогнат да се възстановят душевно и да могат да изпълняват задълженията си, без да наранят някого.

След като Нощните ловци се оправеха, Ловците на сънища ги следваха през времето и им помагаша да се излекуват физически, когато бяха ранени. Ето защо Нощните ловци изпитваха свръхестествена нужда да спят всеки път, когато пострадат.

Ловците на сънища можеха да действат единствено насън.

— Знам за него.

Астрид зачака обяснение, но такова не последва и тя попита:

— Какво знаеш?

— Че за него няма помощ и никой от събратята ми не се наема да опита.

Астрид за първи път чуваше за нещо подобно.

— Никога?

— Понякога някой Скотос отива при него, когато заспи, но те го правят само за да вземат част от яростта му за себе си. А тя е толкова наситена, че никой от тях не може да издържи дълго, преди да трябва да си тръгне.

Астрид беше поразена. Скотите бяха малко по-добри от демони. Братя и сестри на Ловците на сънища, те изсмукваха човешките емоции и ги използваша, за да могат самите те отново да почувстват

нещо. Оставени без контрол, те бяха неимоверно опасни и можеха да убият онзи, когото „лекуваха“.

Вместо да помогне на Зарек, посещениято на един от тях още повече щеше да задълбочи лудостта му.

— Защо е такъв? Какво подклажда лудостта му?

— Какво значение има? — попита М'Адок. — Казано ми бе, че го чака смърт.

— Обещах на Ахерон преди това да го съдя. Ще умре само ако аз кажа така.

— В такъв случай спести си усилията и нареди да бъде убит.

Защо всички толкова искаха Зарек да умре? Астрид просто не бе в състояние да проумее подобна враждебност към него. Нищо чудно, че той се държеше по този начин.

Дали някой изобщо го харесваше?

Нито веднъж, през цялата вечност, М'Адок не се бе изказвал така остро за когото и да било.

— Това съвсем не е типично за теб. — Астрид го чу как си пое дълбоко дъх, а ръката му върху рамото и се напрегна.

— Едно бясно куче не може да бъде спасено, Астрид. За всички, дори и за кучето е най-добре да бъде убито.

— Светът на сенките е за предпочитане пред този на живите? Ти да не полудя?

— В случая на Зарек — да.

Астрид беше потресена.

— Ако беше така, Ахерон би се смилил над него и не би ме помолил да го съдя.

— Ахерон не го убива, защото би било почти като да убие самия себе си.

Астрид помисли над това за миг.

— Какво искаш да кажеш? Та те изобщо не си приличат.

Имаше чувството, че М'Адок изпитва ума и със своя.

— Между Ахерон и Зарек има много общо. Неща, които повечето хора не могат нито да видят, нито да разберат. Според мен Ахерон вярва, че ако Зарек не може да бъде спасен, същото важи и за него.

— Спасен от какво?

— От себе си. И двамата имат склонността да избират своята болка. Просто не правят избора мъдро.

Астрид усети, че при тези думи я обзема странно чувство. Една мъничка, пронизваща болка в стомаха. Нещо, което не беше изпитвала от дълго време насам. Заболя я и за двамата мъже.

Най-вече — за Зарек.

— Как така избират своята болка?

М'Адок отказа да обясни повече. Но той често го правеше. Да си имаш вземане-даване с боговете на съня, бе почти толкова изнервящо, колкото да общуваш с някой оракул.

— М'Адок, покажи ми защо Зарек е бил изоставен от всички.

— Не мисля, че искаш...

— Покажи ми — настоя тя.

Трябваше да знае и дълбоко в себе си подозираше, че това няма чак толкова общо с работата ѝ, колкото ѝ се искаше. Потребността да знае беше повече лична, отколкото професионална.

Гласът на М'Адок беше напълно безстрастен:

— Против правилата е.

— Каквито и да са последствията, ще ги понеса. А сега ми покажи. Моля те.

М'Адок я сложи да седне на леглото.

Астрид се отпусна назад и го остави да я изкуши в сън. Той и събратята му имаха няколко серуми, с чиято помощ приспиваха, а освен това можеха да използват и мъгла от Уинк, който беше по-нисш бог на съня.

Също като други богове, и Ловците на сънища много отдавна използваха Уинк и неговата мъгла, за да контролират хората.

Независимо кой метод изберяха, ефектът му беше почти незабавен.

Астрид не бе сигурна какво точно използва М'Адок върху нея, но едва бе затворила очи и ето че вече се носеше към царството на Морфей.

Тук тя виждаше дори когато съдеше някого. Именно затова открай време обичаше да сънува по време на задачите си.

М'Адок се появи до нея. В това царство мъжествената му красота бе още по-удивителна.

— Сигурна ли си?

Тя кимна и М'Адок я преведе през няколко врати, докато не се озоваха в палата на Фантозис. Тук един калитехнис, или господар на съня, можеше да се движи през сънищата на когото и да било. Можеха да отидат в миналото и в бъдещето, и дори в царства, които човешкият ум не можеше да обхване.

М'Адок спря пред една врата.

— Сънува за миналото си.

— Искам да го видя.

М'Адок се поколеба за миг, сякаш водеше спор със себе си, но най-сетне отвори вратата.

Астрид влезе първа. Двамата с М'Адок останаха встрани от сцената, далеч от всеки, който би могъл да ги види или усети. Не че имаше нужда, ала тя искаше да е сигурна, че по никакъв начин няма да се намеси в съня на Зарек.

Хората, които сънуваха, можеха да видят Ловците на сънища или скотите само ако самите богове им позволяха. Астрид не беше сигурна дали тя, като нимфа, беше невидима за Зарек, или не.

Тя се огледа из съня му.

Онова, което я порази най-силно, бе колко ярко е всичко. Повечето хора сънуваха в повърхностни щрихи, но в този случай всичко беше кристално ясно и така реално, както и светът, който беше оставила зад себе си.

Тя видя три момченца, застанали в древен римски атриум. На възраст между четири и осем години, те държаха пръчки в ръце и викаха през смях:

— Изяж го, изяж го, изяж го.

Друго момче, на около дванайсет години, притича покрай нея. Имаше поразителна черна коса и сини очи и забележително приличаше на мъжа, когото Астрид беше видяла през погледа на Саша.

— Това Зарек ли е?

М'Адок поклати глава.

— Марий, негов полубрат.

Марий изтича при останалите.

— Не иска да го направи, Марий — каза едно от другите момчета, преди да удари нещо на земята с пръчката си.

Марий я взе от ръката му и мушна купчинката в краката им.

— Какво има, робе? Да не би да си прекалено добър, за да ядеш огризки?

Астрид ахна, осъзнала, че купчинката на земята беше друго дете. Дете, облечено в дрипи, докато останалите се опитваха да го накарат да яде гнило зеле. То се беше свило на кълбо, закрило главата си с ръце, така че почти не приличаше на човешко същество.

Момчетата с пръчките продължаваха да го мушкат и удрят. Да го ритат, когато то не отвърна нито на ударите, нито на обидите им.

— Кой са всички тези деца? — попита тя.

— Полубратята на Зарек. — М'Адок се зае да ги изброи едно по едно. — Марий вече познаваш. Марк е онзи със сините дрехи и кафявите очи. Мисля, че е на девет. Най-малкият е Луций — той токущо е навършил пет години и е облечен в червено. Осемгодишният е Ескул.

— Къде е Зарек?

— На земята, закрил главата си с ръце.

Астрид потрепери, макар вече да подозираше, че е така. Не беше в състояние да откъсне очи от него. Той не помръдваше. Независимо колко силно го удряха, независимо какво му говореха. Просто си лежеше там, неподвижен като камък.

— Защо го измъчват?

Очите на М'Адок бяха тъжни и Астрид разбра, че той източва част от емоциите на Зарек, докато гледа момчетата.

— Защото могат. Баща им е Гай Магнус. Той управлявал всичко, включително и семейството си, с желязна ръка. Бил толкова зъл, че една нощ убил майка им, защото дръзнала да се усмихне на друг мъж.

Астрид беше потресена.

— Използвал робите си, за да научи синовете си на жестокост. Зарек имал злощастieto да бъде едно от техните момчета за бой и за разлика от другите, нямал късмета да умре.

Астрид едвам разбираше какво и говори М'Адок. През живота си беше видяла много жестокост, но нищо не можеше да се сравнява с това. Невъобразимо бе, че им позволяваха да се държат с него по този начин, особено при положение че бяха от едно семейство.

— Каза, че са негови полубратя. Как така той е роб, когато те не са? Чрез мъртвата им майка ли е свързан с тях?

— Не. Баща им насиллил една от гръцките робини на чичо им и така бил заченат Зарек. Когато се родил, майка му платила на една от слугините да го изнесе навън, та да умре от студ. Само че слугинята се смилила над него и вместо да го убие, се погрижила да бъде отнесен при баща му.

Астрид отново погледна към детето на земята. — Ала баща му също не го искал.

Каза го като факт — пределно ясно бе, че никой не е искал детето.

— Не. За него Зарек бил омърсен. Слаб. Във вените му може и да течала кръвта на баща му, но тя била смесена с кръвта на презряна робиня. Така че Гай предал Зарек на своите роби, които започнали да изкарват омразата си към баща му върху него. Всеки път, когато някой от робите или слугите се ядосал на бащата или братята на Зарек, момчето си го отнасяло заради тях. Израснал като изкупителната жертва на всички.

Пред очите на Астрид Марий сграбчи Зарек за косата и го издърпа нагоре. Дъхът и секна, виждайки състоянието, в което се намираще красивото му лице. Едва десетинагодишен, той беше белязан толкова лошо, че почти не приличаше на човешко същество.

— Какво има, робе? Не си ли гладен?

Зарек не отговори. Дърпаше ръката на Марий, мъчейки се да се отскубне, ала от устните му не се откъсна нито дума на протест. Сякаш знаеше, че не бива да го прави, или пък толкова беше свикнал да го малтретират, че изобщо не си даде труда.

— Пусни го!

Астрид се обърна и видя друго момче, горе-долу на годините на Зарек. Също като Зарек, и то имаше черна коса и сини очи и страшно приличаше на братята си.

Новодошлият се нахвърли на Марий и го накара да пусне Зарек, след което изви ръката на по-голямото момче зад гърба му.

— Това е Валерий — обясни М'Адок. — Друг от братята на Зарек.

— Какви ги вършиш, Марий! — скара му се Валерий. — Не бива да измъчваш по-слабите от теб. Погледни го само. Та той едва се държи на краката си.

Марий се откопчи от него и така силно зашлеви Валерий с опакото на ръката си, че момчето падна на земята.

— Ти си жалък, Валерий. Не мога да повярвам, че носиш името на дядо ни. Не правиш нищо друго, освен да го позориш.

И Марий изви презрително устни, сякаш присъствието на Валерий го отвращаваше.

— Ти си слаб. Пъзливец. Светът принадлежи единствено на онези, които са достатъчно силни, за да си го вземат. А ето че ти съжаляваш онези, които са прекалено слаби, за да се бият. Не мога да повярвам, че с теб сме излезли от една утроба.

Другите момчета се нахвърлиха върху Валерий, а Марий отново насочи вниманието си към Зарек.

— Прав си, робе — каза той, сграбчвайки го за косата. — Не струваш дори прогнило зеле. Тор е единственото, което заслужаваш за ядене.

Марий го хвърли към...

Астрид излезе от съня, неспособна да понесе онова, което знаеше, че ще последва.

Свикнала да не изпитва нищо към другите, сега тя беше завладяна от мощни чувства. Буквално трепереше от гняв и болка за него.

Как можеше нещо подобно да бъде допуснато? Как бе могъл Зарек да издържи живота, който му е бил отреден?

В този миг Астрид ненавиждаше сестрите си за тяхната роля в неговото детство.

Ала разбира се, дори мойрите не бяха в състояние да контролират всичко, и тя го знаеше. И все пак това не облекчи болката в сърцето и за едно момче, което би трябвало да бъде обичано и глезено. Момче, което бе пораснало и се бе превърнало в гневен, озлобен мъж.

Нищо чудно, че беше толкова суров! Как би могъл да бъде друг, когато през целия си живот се бе сблъсквал единствено с презрение?

— Предупредих те — каза М'Адок, присъединявайки се към нея. — Ето защо дори скотите отказват да посещават сънищата му. А с оглед на всичко, това е един от по-меките му сънища.

— Не разбирам как е оцелял — прошепна тя. — Как така не се е самоубил?

М'Адок я погледна внимателно.

— Единствено Зарек може да отговори на този въпрос.

Той и подаде малка стъкленичка и Астрид се взря в тъмночервената течност, която ужасно приличаше на кръв. Идиос. Рядък серум, приготвян от Ловците на сънища, който позволяваше, на тях или на някой друг, за мъничко да стане едно със сънуващия.

Използваше се в сънища, за да ги направлява и ръководи, така че един спящ да може да изпита живота на друг от първа ръка, та по-добре да го разбере.

Само трима от Ловците на сънища го притежаваха. М'Адок, М'Ордант и Д'Алериан и най-често го използваша върху хората, за да раздават разбиране и състрадание.

Една глътка и Астрид можеше да стане Зарек в неговите сънища. Щеше да бъде той.

Да усеща всичките му емоции...

Това беше огромна стъпка и дълбоко в себе си тя знаеше, че направи ли я, никога няма да бъде същата.

От друга страна, възможно бе да открие, че у Зарек няма нищо, освен гняв и омраза. Че той действително е животното, което другите го обвиняваха, че е. Една глътка и щеше да узнае истината.

Астрид свали запушалката и отпи от стъкленицата.

Не знаеше какво сънува Зарек в момента и можеше само да се надява, че не е същото, което беше видяла преди малко.

Не беше.

Сега той беше на четиринайсет.

За миг Астрид си помисли, че слепотата и се е върнала, но после си даде сметка, че „вижда“ през очите на Зарек. Или по-точно — през окото на Зарек. Цялата лява половина на лицето я болеше всеки път щом опиташе да мигне. Клепачът му беше сраснал с бузата в белег, така че мускулите на лицето го боляха.

Дясното му око не беше затворено, но беше странно замъглено, сякаш страдаше от перде, и трябваше да минат няколко минути, преди спомените на Зарек да станат и нейни и Астрид да разбере какво се е случило.

Преди две години беше пребит от един войник на пазара и побоят беше толкова ужасен, че дясната му роговица беше пострадала

сериозно. Лявото му око пък беше ослепено няколко години по-рано, при побой на брат му Валерий.

Единственото, което Зарек виждаше, бяха сенки и размазани петна. Не че го беше грижа. Поне така не беше принуден да гледа отражението си. Нито пък забелязваше презрителните погледи на хората.

Той се влачеше по една стара, претъпкана улица на пазара. Десният му крак беше схванат, почти не можеше да го свие заради всички пъти, когато беше чупен и след това зараствал, без да бъде наместен.

Именно заради това беше и малко по-къс от левия му крак, така че имаше леко кривяща се походка, заради която се движеше по-бавно от повечето хора. Дясната му ръка не беше в по-добро състояние. Почти не можеше да я движи, дланта му беше направо безполезна.

В здравата си лява ръка стискаше три квадранса^[2]. Монети, които не струваха нищо за повечето римляни, но за него те бяха скъпоценни.

Валерий се беше ядосал на Марий и беше изхвърлил кесията му през прозореца. Марий беше заповядал на един от робите да събере монетите, ала той беше пропуснал три от квадрансите. Единствената причина Зарек да знае за тях бе, че го бяха ударили по гърба.

Би трябвало да ги върне, но опиташе ли, Марий щеше да го пребие. Най-големият от братята му не можеше да го понася и Зарек отдавна се бе научил да стои възможно най-далеч от него.

Що се отнасяше до Валерий...

Него Зарек ненавиждаше най-много от всички. За разлика от останалите, Валерий се опитваше да му помогне, но всеки път, щом го стореше, ги хващаха, и наказанията на Зарек ставаха още по-тежки.

Като всички други в семейството, и той мразеше нежното сърце на Валерий. По-добре да го заплюеше, както правеха останалите. Защото в края на краищата Валерий беше принуден да го наранява още повече, за да докаже на всички, че не е слаб.

Следвайки миризмата на топъл хляб, Зарек доуцука до сергията на хлебаря. Уханието беше прекрасно. Топло. Сладостно. Мисълта да вкуси къс от него накара сърцето му да запърха, а устата му да се напълни със слюнка.

Чу как хората заругаха, когато се приближи. Видя как сенки се отдръпват забързано от него. Ала не го беше грижа. Зарек си знаеше колко е отблъскващ. Повтаряли му го бяха от мига на раждането му.

Ако имаше избор, и той би се махнал от себе си. Само че беше хванат в капана на това сакато, белязано тяло.

Просто му се искаше да можеше да оглушее, така както беше ослепял. Та да не му се налага да слуша обидите им.

Приближи се до един млад мъж, който стоеше край кошница с хляб.

— Махай се оттук! — изръмжа мъжът.

— Моля ви, господарю — каза Зарек, като внимаваше да не вдига замъгления си поглед от земята. — Дойдох, за да си купя къшей хляб.

— Нямаме нищо за теб, отрепко.

Нещо го удари силно по главата.

Зарек толкова бе свикнал с болката, че дори не трепна. Опита се да подаде монетите на мъжа, ала нещо го блъсна по ръката и той изпусна скъпоценните си квадранси.

Отчаяно копнеещ за къс пресен хляб, Зарек коленичи, за да събере парите. Сърцето му биеше лудешки, докато се мъчеше да ги открие, присвил почти сляпото си око.

О, богове! Трябваше да си върне монетите! Никой никога нямаше да му даде други, а кой знае кога Марий и Валерий щяха да се сбият отново.

Той търсеше трескаво из пръстта.

Къде бяха парите му?

Къде?

Беше намерил само една от тях, когато усети, че го удрят по гърба с нещо, което приличаше на метла.

— Пръждосвай се оттук! — озъби се една жена. — Пъдиш ни купувачите.

Прекалено свикнал с побоищата, за да обърне внимание на удари с метла, Зарек продължи да търси останалите две монети.

Преди да успее да ги открие, някой го изрита силно в ребрата.

— Ти глух ли си? — попита някакъв мъж. — Разкарай се оттук, жалък просяк, или ще повикам войниците.

Това вече беше заплаха, която Зарек приемаше сериозно. Последният сблъсък с войник му беше струвал дясното око. Не искаше да изгуби и малкото останало му зрение.

Сърцето му се сви при спомена за майка му и нейното презрение.

Ала още по-ясно си спомни начина, по който беше реагирал баща му, когато го бяха върнали у дома, след като войниците приключиха с побоя.

Пред наказанието на баща му дори тяхното бледнееше.

Кой знае какво щеше да стори баща му, ако откриеха, че отново е бил в града. Не му беше разрешено да напуска пределите на тяхната вила. Да не говорим пък за факта, че имаше три откраднати монети.

Е, вече само една.

Стиснал здраво квадранса, той се отдалечи от пекарната толкова бързо, колкото му позволяваше съсипаното му тяло. Докато си проправяше път през тълпата, усети нещо влажно върху бузата си и когато го избърса, откри, че е кръв.

Въздъхна и заопипва главата си, докато не откри раната, точно над веждата си. Не беше дълбока. Само толкова, колкото да го боли.

Примирен с мястото си в живота, той избърса течащата кръв.

Всичко, което искаше, беше пресен хляб. Само един къшей. Толкова много ли беше това?

Огледа се наоколо, опитвайки се да открие друг хлебар с помощта на замъгленото си зрение и носа си.

— Зарек?

Гласът на Валерий го изпълни с паника. Хукна през навалищата обратно към тяхната вила, ала не беше стигнал много далеч, когато брат му го догони.

Желязна хватка го накара да се закове на място.

— Какво правиш тук? — попита Валерий, разтърсвайки грубо сакатата ръка на Зарек. — Имаш ли представа какво ще ти се случи, ако някой от другите те види?

Естествено, че имаше.

Само че беше прекалено уплашен, за да отговори. Цялото му тяло се тресеше от товара на ужаса му. Единственото, което бе в състояние да стори, беше да закрие лицето си, за да се предпази от ударите, които бе сигурен, че ще завалят всеки миг.

— Зарек! — Гласът на Валерий тегнеше от отвращение. — Защо поне веднъж не можеш да сториш това, което са ти казали? Кълна се, сигурно ти харесва да те бият. Иначе защо би правил нещата, които правиш?

И като го сграбчи за болното рамо, брат му го побутна към вилата им.

Зарек се препъна и падна.

Последната монета се изплъзна от ръката му и се търкулна по улицата.

— Не! — ахна той и запълзя след нея.

Валерий го хвана и го издърпа на крака.

— Какво ти става?

Зарек видя като в мъгла как едно дете вдигна монетата му и побягна нанякъде. Стомахът му се сви от глад; беше напълно победен.

— Искях само къшей хляб — каза той; сърцето му беше съкрушено, устните му потръпваха.

— У дома имаш хляб.

Не. Валерий и братята му имаха хляб. На Зарек даваха огризките, които дори останалите роби и кучетата отказваха да ядат. Поне веднъж в живота си искаше да сложи в уста нещо прясно, недокоснато от друго преди него.

Нещо, в което никой не се беше изплюл.

— Какво е това?

Зарек се сви при звука на гръмовния глас, който винаги се връзваше в него като натрошено стъкло. Дръпна се назад, мъчейки се да стане невидим пред възседналия кон командир, макар да знаеше, че е невъзможно.

Той виждаше всичко.

Валерий изглеждаше също толкова ужасен, колкото се чувстваше и Зарек. Както винаги, когато се обръщаше към баща си, младежът заекна:

— Аз... аз... аз б-бях...

— Какво прави тук този роб?

Зарек направи крачка назад; очите на Валерий се разшириха и той преглътна мъчително — очевидно бе, че се опитва да измисли някаква лъжа.

— Н-н-ние отивахме на п-п-пазара — бързо каза Валерий.

— Ти и робът? — невярващо попита командирът. — Защо? Да не си искал да купиш нов камшик, с който да го биеш?

Зарек отчаяно се молеше Валерий да не излъже. Последниците за него винаги бяха по-лоши, когато Валерий лъжеше, за да го защити.

Само ако смееше да каже истината. Ала много отдавна бе научил, че робите никога не се обръщат към по-висшестоящите от тях. А пък на него, повече отколкото на всеки друг, му беше забранено да заговаря баща си.

— Ами, аз...

Баща му изръмжа някакво проклятие и изрита Валерий в лицето. Силата на удара беше такава, че го повали на земята и той остана да лежи до Зарек, а от носа му течеше кръв.

— Повдига ми се от това, непрекъснато да го глезиш.

Баща му слезе от коня и се нахвърли върху Зарек, който падна на колене и закри главата си с ръце, в очакване на неизбежния побой.

Баща му го изрита в ребрата, които все още го боляха.

— Изправи се, псе.

Зарек не можеше да диша от болка и от обзелия го ужас.

Баща му отново го срита.

— Ставай, проклет да си!

Зарек се насили да се изправи, въпреки че единственото, което искаше, бе да побегне. Ала отдавна се бе научил да не го прави. Това само още повече влошаваше наказанието му. Така че той остана на мястото си, готов да посрещне ударите.

Баща му го сграбчи за врата и се обърна към Валерий, който междувременно също се беше изправил. С другата си ръка улови Валерий за дрехите и му се озъби:

— Отвращаваш ме. Майка ти беше такава курва, че се чудя какъв ли страхливец е истинският ти баща. Защото знам, че не може да си мой син.

Зарек видя болката, припламнала в очите на Валерий, но брат му бързо я прикри. Баща му винаги използваше тази лъжа, когато беше ядосан на Валерий. Та човек трябваше просто да погледне двамата, за да му стане ясно, че Валерий е точно толкова негов син, колкото и Зарек.

Баща му блъсна Валерий настрани и като го дърпаше за косата, повлече Зарек към една сергия.

Зарек искаше да сложи ръка върху тази на баща си, та да не го боли чак толкова, ала не смееше.

Баща му не търпеше той да го докосва.

— Ти търговец на роби ли си? — попита баща му.

Пред тях се беше появил възрастен мъж.

— Да, господарю. Мога ли да ви предложа някой роб?

— Не. Аз искам да ти продам един.

Зарек зяпна, когато осъзна какво се случва. Мисълта да напусне дома си го ужасяваше. Колкото и лошо да беше там, беше чул предостатъчно истории от останалите роби, за да е наясно, че животът му би могъл да бъде далеч по-отвратителен.

Старият търговец на роби погледна радостно към Валерий, който пребледня и побърза да отстъпи назад.

— Красиво момче, господарю. Хубава сумичка мога да му взема.

— Не той — озъби се командирът. — Ей този.

И той побутна Зарек към търговеца, който изви презрително устни и си запуши носа.

— Това шега ли е?

— Не.

— Татко...

— Затваряй си устата, Валерий, или ще приема предложението му за теб.

Валерий хвърли съчувствен поглед на Зарек, ала прояви благоразумието да запази мълчание.

Търговецът на роби поклати глава.

— Този не струва нищо. За какво го използвахте?

— Момче за бой.

— Вече е прекалено голям за това. Купувачите ми искат помалки, хубави деца. Тази отрепка не става за нищо, освен за просия.

— Вземи го и ще ти дам два денария^[3].

Зарек зяпна при думите на баща си. Щеше да плати на търговеца, за да го вземе? Такова нещо беше нечувано.

— Ще го взема срещу четири денария.

— Три.

Търговецът на роби кимна.

— Нека бъдат три тогава.

Зарек усети, че не може да диша, докато думите им отекваха в него. Беше толкова жалък, че баща му беше принуден да плати, за да се отърве от него? Дори най-евтините роби струваха поне две хиляди денария.

Но не и той.

Точно както твърдяха всички — той наистина не струваше нищичко. Нищо чудно, че всички го ненавиждаха.

Видя как баща му плати на търговеца и без нито дума се отдалечи, дърпайки Валерий със себе си.

В замъгленото зрение на Зарек изникна една по-млада версия на търговеца на роби, който изпусна дъха си отвратно.

— Какво ще го правим, татко?

Търговецът опита монетите със зъби.

— Прати го да изчисти отходната яма за останалите роби. Ако хване някаква болест и умре, кой го е грижа? По-добре той да я изчисти, отколкото някой, когото можем да продадем с печалба.

По-младият мъж се усмихна и побутна Зарек с една пръчка.

— Хайде, жалък плъх. Нека ти покажа какви са новите ти задължения.

Астрид се пробуди от съня с разтуптяно сърце. Беше в леглото си, заобиколена от мрака, с който беше свикнала, докато болката на Зарек я заливаше като вълна.

Никога досега не беше изпитвала подобно отчаяние. Подобен копнеж. Подобна ненавист.

Зарек мразеше всички, ала най-много мразеше себе си. Нищо чудно, че беше полудял. Как би могъл да живее с такова страдание?

— М'Адок? — прошепна тя.

— Тук съм. — Той приседна до нея.

— Остави ми мъничко от серума, както и малко от серума Лотос.

— Сигурна ли си?

— Да.

---

[1] Басг или Бастет — египетска богиня на радостта, празниците, танците, музиката и плодородието. — Б.пр. ↑

[2] Бронзова древноримска монета с ниска стойност. — Б.пр. ↑

[3] Древноримска сребърна монета. — Б.пр. ↑

6

Зарек се събуди малко след пладне. Много рядко спеше през целия ден. Беше по-скоро нещо като дрямка. През лятото в колибата му беше прекалено горещо, за да спи добре, а през зимата — твърде студено.

Ала най-вече се дължеше на това, че сънищата му никога не му позволяваха да спи твърде дълго. Миналото го измъчваше прекалено безпощадно, а когато спеше, не можеше да държи спомените далеч от себе си.

Ала когато отвори очи и чу вятърът да свири отвън, се сети къде се намира.

Къщата на Астрид.

Предишната нощ беше пуснал пердетата, така че не можеше да види дали снегът е спрял, или не. Не че имаше значение. През деня той беше като хванат в капан.

Хванат в капан с нея.

Стана от леглото и пое по коридора към кухнята. Как му се искаше да си беше вкъщи. Определено се нуждаеше от сериозно питие. Не че водката можеше да прогони сънищата, които все още витаеха в ума му. Но поне щеше да поотвлече вниманието му от тях.

— Зарек?

Той се обърна при звука на нежния глас, помилвал го като копринена ласка, и тялото му реагира незабавно.

Достатъчно бе само да помисли за името ѝ и начаса ставаше корав като камък и изпълнен с непреодолимо желание.

— Какво? — Не знаеше защо ѝ отговори, при положение че обикновено не би го сторил.

— Добре ли си?

Зарек изсумтя. Никога през живота си не е бил добре.

— Има ли нещо за пиене в тази къща?

— Имам сок и чай.

— Алкохол, принцесо. Имаш ли нещо по-силничко?

— Само Саша и разбира се, ти.

Зарек погледна към дълбоките рани на ръката си, оставени от домашния и любимец. Ако беше който и да било друг Ноцен ловец, досега да бяха зараснали. Ала за негов късмет, щеше да си ги запази още няколко дена.

Също като дупката на гърба.

Отвори хладилника с въздишка и извади портокаловия сок. Махна капачката и почти го беше допрял до устните си, когато си спомни, че не си е вкъщи и кутията не е негова.

Свирепата му част му каза да отпие въпреки това — тя така или иначе нямаше да разбере. Само че той не искаше да се вслуша в този глас. Отиде до шкафа, извади си чаша и я напълни.

Астрид едва-едва чуваше звуците, издаващи, че Зарек все още е в кухнята. Беше толкова тих, че тя трябваше да напрегне слуха си просто за да е сигурна.

Пристъпи напред и се насочи към мивката.

— Гладен ли си?

По навик, тя протегна ръка... и докосна топло голо бедро. То беше гладко и изкусително.

Приканващо.

Поразена от неочакваното усещане на дланта си върху голата му плът, Астрид прокара ръка по крака му, преди да си даде сметка, че той не носи никакви дрехи.

Зарек беше чисто гол в кухнята и.

Сърцето и заби лудешки.

Той се отдръпна от нея.

— Не ме докосвай.

Гневът в гласа му я накара да потрепери.

— Къде са ти дрехите?

— Не спя с дънки.

Ръката и гореше от спомена за кожата му под пръстите и.

— Е, трябваше да ги обуеш, преди да излезеш от стаята си.

— Защо? Ти си сляпа. Не е като да можеш да ме видиш.

Да, ама ако Саша беше буден, вече да е получил истеричен пристъп.

— Не е нужно да ми напомняш за недостатъците ми, принце от приказките. Вярвай ми, прекрасно си давам сметка, че не съм в

състояние да те видя.

— Е, бъди благодарна за това.

— Защо?

— Защото не си струва да ме вижда човек.

Астрид едва не зяпна при искреността в гласа му. Мъжът, когото беше видяла през очите на Саша, не просто си струваше да бъде видян. Той беше поразително красив. Можеше да се мери с най-красивите мъже, които бе виждала.

Ала после си спомни съня му. Начинът, по който го бяха гледали някога. В ума си той все още беше окаяната отрепка, която другите бяха и ругаеха.

И от това на Астрид ѝ се доплака за него.

— Съмнявам се — прошепна тя с усилие през буцата, заседнала в гърлото и.

— Недей.

Чу го как мина сърдито покрай нея и пое по коридора, а после затръшна вратата на стаята си.

Астрид остана в кухнята, чудейки се как да постъпи. Той бе така изгубен. И сега тя го разбираше.

Не, поправи се тя. Ни най-малко не го разбираше. Как би могла?

Никой никога не се бе осмелявал да се отнася към нея по начина, по който се бяха държали с него. Майка ѝ и сестрите и биха убили всеки, дръзнал да я погледне с презрение. Те винаги я бяха бранили от света, дори когато тя се бореше да се откъсне от тях.

Зарек никога не бе познал какво е да го докоснат с обич. Никога не бе почувствал топлината на истинско семейство. Винаги бе живял в самота, която Астрид дори не бе в състояние да си представи.

Завладяна от тези новопоявили се чувства, тя не бе сигурна какво да направи. Ала искаше да му помогне. Излезе в коридора само за да открие, че той е заключил вратата на стаята си.

— Зарек?

Този път той отказа да ѝ отговори.

Астрид въздъхна и облегна глава на стената, чудейки се дали изобщо има начин, по който да стигне до него. Начин, по който да спаси един мъж, който не искаше да бъде спасен.

Нареждането на Артемида накара Танатос да побеснее.

— Друг път ще спра!

Как ли пък не. В продължение на деветстотин години беше очаквал тази заповед. Очаквал бе възможност да си го върне на Зарек от Мизия. Никой, най-малкото пък Артемида, щеше да му попречи сега. Щеше да се разправи със Зарек или сам да умре.

Тази мисъл го накара да се усмихне. Артемида не разполагаше с чак такава власт, каквато си въобразяваше. В края на краищата именно неговата воля щеше да надделее.

А не нейната.

Тя не му беше никаква. Нищо повече от средство за постигане на целта, която твърдо си беше набеязал. Най-сетне щеше да си отмъсти.

Танатос заблъска по вратата на откъснатата от света колиба и чу как от другата страна се разнесоха ниски, панически звуци — аполити, които бързаха да скрият жените и децата си. Аполити, които живееха в страх от всеки, дошъл да ги търси.

— Аз съм светлината на лирата — каза Танатос, изричайки думи, които само един аполит или деймон би могъл да знае. Думи, използвани всеки път, когато деймон или аполит търсеше убежище при някого от своята раса. Фразата беше отпратка към родството им с Аполон, богът на слънцето, който ги беше проклет и изоставил.

— Как така си навън през деня? — Беше женски глас. Изпълнен със страх.

— Аз съм Дневният палач. Отворете вратата.

— Как можем да сме сигурни? — Този път му отговори мъж.

От гърлото на Танатос се откъсна ниско ръмжене. Защо изобщо искаше да помогне на тези хора? Та те бяха напълно безполезни.

Но после си спомни. Някога, много отдавна той беше един от тях. И също като тях би се крил, боейки се от скуайърите и Нощните ловци. От жалките човеци, които идваха за тях в светлината на деня.

Как само ги ненавиждаше всичките.

— Ще отворя вратата — предупреди ги той. — Почуках само за да може да я отключите и да се отдръпнете от лъчите на слънцето, преди да съм влязъл. Така че или я отключете, или ще я изкъртя.

Миг по-късно се разнесе изщракване.

Танатос си пое дълбоко дъх, за да се успокои, и бавно отвори вратата. В мига, в който прекрачи прага и затвори зад себе си, към

главата му се спусна лопата.

Той я улови и дръпна силно, измъквайки една жена от сенките.

— Няма да ти позволя да сториш зло на децата ми!

Танатос взе лопатата от ръцете ѝ и я погледна подразнено.

— Вярвай ми, ако исках да ги нараня, ти не би могла да ми попречиш. Никой не би могъл. Ала не затова съм тук. Тук съм, за да убия един Нощен ловец, който преследва близките ви.

Облекчение се разля по красивото лице на жената и тя го погледна така, сякаш пред себе си имаше ангел.

— Значи, наистина си Дневният палач.

Думите бяха произнесени от мъжки глас и когато обърна глава, Танатос видя един деймон да излиза от сенките. Не изглеждаше на повече от двайсет и няколко години и като всички от расата си беше въплъщение на физическо съвършенство. Красив в младостта и физическия си облик, той имаше дълга руса коса, която падаше на плитки по гърба му. Върху дясната му буза бяха татуирани три кървавочервени сълзи.

Танатос начаса разпозна вида му.

Пред себе си имаше един от редките воители Спати, които бе дошъл да търси.

— Сълзите за децата ти ли са?

Деймонът кимна отсечено.

— Всяко от тях беше убито от Нощен ловец. На свой ред аз убих него.

Сърцето на Танатос се сви от болка. Аполитите нямаха избор и въпреки това биваха наказвани просто защото дръзваха да поискат живот вместо смърт. Зачуди се какво ли биха направили хората и Нощните ловци, ако им кажеха, че имат две възможности: да умрат мъчително в разгара на младостта си или да отнемат човешки души и да живеят.

Като обикновен аполит, Танатос беше готов да умре. Също като жена си...

Зарек беше лишил семейството му дори от тази възможност.

Обезумял, Нощният ловец бе минал през селото на Танатос, погубвайки всички в него. Мъжете едва бяха успели да скрият жените и децата, преди Зарек да ги изтреби до крак.

Никой, изпречил се на пътя му, не беше оцелял.

Никой.

Беше убивал аполити и деймони наред. И наказанието, отредено му за това престъпление, беше изгнание.

Изгнание!

Танатос бе завладян от ярост. Как смееше Зарек да живее в удобство през всички тези векове, докато споменът за онази нощ бе останал в сърцето на Танатос завинаги, като гнойна рана, която никога нямаше да бъде излекувана.

Той отблъсна болката настрани. Сега не беше моментът да остави гнева да го ръководи. Сега трябваше да бъде също толкова студен и пресметлив, колкото своя враг.

— На колко години си, деймоне? — попита Танатос.

— Деветдесет и четири.

Танатос повдигна вежди.

— Добре си се справил.

— Да, така е. Омръзна ми да се крия.

Танатос прекрасно познаваше това чувство. Нямаше нищо лошо от това, да си принуден да живееш в мрака. Като затворник.

— Не се страхувай. Нощните ловци няма да те преследват повече. Тук съм, за да се погрижа за това.

Мъжът се усмихна.

— Мислехме, че си просто една легенда.

— Всички добри легенди водят началото си от действителността. Нима майка ти не те е научила на това?

Очите на деймона потъмняха и придобиха измъчен вид.

— Бях едва на три, когато тя стана на двайсет и седем. Нямаше време да ме научи на нищо.

Танатос сложи утешително ръка на рамото му.

— Ще си върнем тази планета, братко мой. Бъди сигурен, отново настъпи нашият час. Ще призова останалите от расата ти и ще обединим войските си. Човеците няма да имат никой, който да ги защити.

— Ами Нощните ловци? — попита жената.

Танатос се усмихна.

— Те са приковани към нощта. А аз не съм. Мога да ги преследвам когато си поискам. — Той се разсмя. — Освен това съм недосегаем за тях. За всички тях аз съм Смъртта, а сега съм у дома си,

при своите събратя. Заедно ще подчиним този свят и всички, които го обитават.

Зарек се събуди от миризмата на рай. Би си помислил, че сънува, ала сънищата му никога не бяха толкова приятни.

Лежеше в леглото и не смееше да помръдне. Боеше се, че апетитното ухание ще се окаже плод на въображението му.

Стомахът му изкъркори.

Чу как вълкът излая.

— Тихо, Саша. Ще събудиш госта ни.

Тези думи накараха Зарек да отвори очи. Гост. Никой, освен Астрид не го бе наричал така.

Мисълта му се върна към седмицата, която беше прекарал в Ню Орлиънс.

— Къде ще отседна — при теб, Кириан или Ник?

— Решихме, че ще е по-добре да имаш собствено жилище.

Думите на Ахерон сякаш бяха сритали нещо в него, което той дори не подозираше, че все още е живо. Никой никога не го беше искал край себе си.

Мислеше, че отдавна вече не го е грижа. И все пак, ето че простиичките думи на Астрид докоснаха същата онази непозната част от него, която бяха жегнали и думите на Ахерон.

Зарек стана от леглото, облече се и отиде да я намери.

На прага на кухнята спря и загледа как тя приготвя палачинки в микровълновата. Справяше се забележително добре, като се имаше предвид слепотата и.

Вълкът го погледна и изръмжа.

Астрид наклони глава, сякаш се опитваше да го чуе.

— Зарек? В стаята ли си?

— На прага.

Не знаеше защо ѝ отговори. Не знаеше защо още бе тук.

Вярно, бурята продължаваше да бушува, ала през вековете той беше излизал в не една и две бури като тази, когато живееше тук без никакви съвременни удобства. Имаше време, при това съвсем неотдавна, когато му се налагаше да си търси храна посред зима. Да топи сняг, за да има какво да пие.

— Направих палачинки. Не знам как ги обичаш, но имам боровинки и кленов сироп, или пък пресни ягоди, ако предпочиташ.

Зарек отиде до кухненския плот и посегна да си вземе чиния.

— Седни, аз ще ти ги донеса.

— Не, принцесо — остро отвърна той. След като самият той беше принуждаван да прислужва на другите, отказваше който и да било да прислужва на него. — И сам мога да си ги приготвя.

Тя вдигна ръце, сякаш се предава.

— Както кажеш, принце от приказките. Ако има нещо, което уважавам, то е някой, който сам може да се грижи за себе си.

— Защо ме наричаш така? Подиграваш ли ми се?

— Ти ме наричаш „принцесо“, аз ти казвам „принце от приказките“. Според мен е справедливо.

Неохотно отдавайки и дължимото уважение, Зарек посегна към чинийката с бекон, която стоеше край котлона.

— Как пържиш, след като не виждаш?

— В микровълновата. Просто натискам копчето.

Вълкът се приближи и подуши крака му. След това го погледна обидено и залая.

— Млъквай, Бенджи^[1] — изръмжа Зарек. — Не искам да слушам забележки за хигиената си от някой, който си ближе топките.

— Зарек! — ахна Астрид. — Как можа да го кажеш!

Той стисна зъби. Е, добре, повече нямаше да говори. И без това най-много го биваше да си мълчи.

Вълкът продължи да скимти и джафка.

— Шшш — успокои го Астрид. — Ако не иска да се къпе, това не ни влиза в работата.

Изгубил изведнъж апетит, Зарек остави чинията си на масата и се върна в стаята си, където нямаше да ги обижда със своето присъствие.

Астрид отиде пипнешком до масата, очаквайки да намери Зарек там. Единственото, което откри, беше чинията му с недокоснатата храна.

— *Какво стана?* — попита тя Саша.

— Ако не знаех, че е невъзможно, бих казал, че си го засегнала. Само че като нищо е отишъл в стаята си, за да си вземе оръжие и да ни претрепе.

— Саша! Кажу ми какво се случи току-що.

— Добре де. Остави чинията на масата и излезе.

— Как изглеждаше?

— Никак. Лицето му беше напълно безизразно.

Това изобщо не и помогна, така че тя тръгна да го търси.

— Махай се — сопна се Зарек, когато тя почука на вратата му и я отвори. Застанала на прага, на Астрид ѝ се щеше да може да го види.

— Какво искаш, Зарек?

— Аз... — Гласът му заглъхна.

— Ти какво?

Не бе в състояние да изрече истината. Искаше да се стопли. Поне веднъж в живота си искаше топлина. Не само физическа, но и душевна.

— Искам да си вървя.

Астрид въздъхна.

— Ще умреш навън.

— Е, и?

— Наистина ли животът ти няма никаква стойност, нито смисъл?

— Да.

— Тогава защо не си му сложил край досега?

Зарек изсумтя.

— И защо да го правя? Единственото удоволствие в живота ми е мисълта, че вбесявам всички около себе си. Умра ли, те всички ще се зарадват. А определено нямам намерение да им доставям това удоволствие.

За негова изненада, тя се засмя.

— Ще ми се да можех да видя лицето ти, за да знам дали се шегуваш, или не.

— Вярвай ми, говоря съвсем сериозно.

— Тогава ми е жал за теб. Ще ми се да имаше нещо, което да те прави щастлив.

Зарек извърна очи от нея. Щастлив. Той дори не разбираше значението на думата. Тя му бе така чужда, както и думата „нежност“. „Състрадание“.

„Обич“.

Ето това беше дума, която никога не беше влизала в речника му. Не можеше да си представи какво изпитват другите.

От любов Талон едва не бе умрял, за да може Съншайн да живее. От любов Съншайн беше предложила душата си в замяна на свободата на Талон.

Единственото, което той познаваше, беше омраза и гняв. Единственото, което го грееше. Единственото, което го поддържаше жив. Докато мразеше, имаше причина да живее.

— Защо ти е да живееш сама в тази къща?

Астрид сви рамене.

— Приятно ми е да си имам свое местенце. Семейството ми често идва на гости, но предпочитам да съм сама.

— Защо?

— Защото не ми е приятно да се отнасят с мен като с дете. Майка ми и сестрите ми се държат с мен, сякаш съм безпомощна. Искат всичко да вършат вместо мен.

Астрид зачака Зарек да каже нещо, но той не го стори.

— Искаш ли да се изкъпеш? — попита тя след мъничко.

— Дразня ли те?

Астрид поклати глава.

— Ни най-малко. Ти си решаващ.

На Зарек никога не му се беше налагало да се тревожи за неща като къпане. Докато беше роб, никой не го беше грижа дали е чист, или не, а истината бе, че той предпочиташе да ходи мръсен, та никой да не се доближава до него повече, отколкото беше необходимо.

Като Ноцен ловец беше свършено сам още преди изгнанието му в Аляска. А когато беше дошъл тук, дори нещо така простичко като това, да се къпе, се бе оказало толкова сложно, че той почти беше престанал да го прави.

Едва след като хората започнаха да се заселват във Феърбанкс, той си купи голяма вана, която използваше само когато знаеше, че трябва да отиде в града.

Краткият му престой в Ню Орлиънс беше скъпоценна наслада от течеща топла и студена вода и душеве, които можеха да текат цял час, преди водата да изстине.

Ако Астрид му беше заповядала да се изкъпе, дори не би помислил да го стори. Но тъй като му беше предложила избор, той се отправя към банята.

— Кърпите са в шкафа в коридора.

Зарек поспря пред дрешника до банята и го отвори. Като всичко в къщата, и той беше грижливо подреден. Кърпите до една бяха прилежно сгънати. По дяволите, дори бяха подбрани така, че да подходат по цвят на останалата част от къщата.

Грабна голяма пухкава зелена хавлия и отиде да се изкъпе.

Астрид чу пускането на водата и си пое дълбоко дъх, за да се успокои.

Странно, преди Саша да го спомене, дори не си беше дала сметка, че Зарек не се е къпал. Той не миришеше или нещо такова и толкова често си миеше ръцете, че Астрид беше предположила, че останалата част от него е също така чиста.

Върна се в кухнята и завари Саша да яде палачинките на Зарек.

— *Какво правиш?*

— *Той не ги искаше. Започнаха да изстиват.*

— *Саша!*

— *Какво? Храната не бива да се похабява.*

Астрид поклати глава и отиде да направи още палачинки за Зарек. Може би, след като си вземеше душ, щеше да е по-общителен.

Не беше. Ако изобщо беше възможно, докато нагъваше палачинките, беше дори още по-навъсен.

— *Отвратителен е* — каза и Саша. — *Яде като животно. Бъди благодарна, че си спяла.*

— *Саша, престани да се заяждаш.*

— *Какво ти заяждане! Използва вилицата като лопата и се кълна, че натъпка една от палачинките цяла в устата си.*

Астрид би била отвратена, ако не беше посетила сънищата му. Никой не го беше научил дори на най-елементарни обноски. Бяха му отредили само един ъгъл на пода, досущ като някакво животно, както го наричаше Саша.

Докато беше човек, храната му беше оскъдна. А веднага след тази мисъл я порази друга — като Ноцен ловец, храната му несъмнено беше също толкова оскъдна.

За разлика от останалите като него, Зарек нямаше скуайър, който да сади и отглежда храната му денем. Да се грижи за животни и да му готви. В продължение на векове той беше живял в суровия климат на Аляска, където през зимата източниците на храна бяха силно ограничени.

Астрид усети как и се повдигна при тази мисъл. Ако беше човек, несъмнено би умрял от глад. Нощните ловци не можеха да умрат от недохранване. Ала можеха да страдат от него не по-малко от хората.

Астрид му приготви още една чиния палачинки.

— Какво е това? — попита Зарек, когато тя я сложи пред него.

— В случай че още си гладен.

Той не каза нищо, но Астрид го чу как придърпва чинията и отваря кленовия сироп.

— *Не мога още веднъж да го гледам как прави палачинкова супа с кленовия сироп* — отсече Саша. — *Ако ти трябва, ще бъда в кабинета.*

Астрид не му обърна внимание, заслушана в това, как Зарек се храни. Как и се искаше да може да го види.

— *Не, изобщо не ти се иска* — каза Саша.

Ала тя имаше чувството, че вълкът пресилва нещата. Познаваше го достатъчно добре, за да знае, че дори Зарек да имаше безупречни маниери, Саша пак щеше да се оплаква.

След като се нахрани, Зарек стана и изми чинията си.

Не, не беше животно. А самотен, наранен мъж, който не знаеше как да се справи в един свят, обърнал му гръб.

Астрид видя в него онова, което и Ахерон бе видял, и уважението и към атланта нарасна неимоверно, дала си сметка, че той забелязва това, което другите не можеха.

Всичко, което тя трябваше да направи сега, бе да намери начин да спаси Зарек от една богиня, която се бе отказала от него. Не го ли стореше, Артемида щеше да нареди Зарек да бъде убит.

Астрид го чу как откъсна една хартиена кърпа от поставката.

— По новините казаха, че бурята продължава и нямат представа кога ще отmine. Казват, че е най-страшната снежна буря от векове насам.

Зарек изпусна уморено дъха си.

— Трябва да си тръгна още тази вечер.

— Не можеш.

— Нямам избор.

— Всички имаме избор.

— Не е така, принцесо. Единствено хората с пари и влияние имат избор. При останалите от нас основните потребности диктуват какво да правим, за да оцелеем. — Той прекоси стаята. — Трябва да си вървя.

Астрид усети, че я обзема паника. Тъй като беше Нощен ловец, действително можеше да си тръгне. За разлика от хората, които бе съдила, животът на Зарек нямаше да бъде изложен на опасност, ако излезеше от къщата тази нощ. Щеше да бъде изложен на студ и сурови условия, но Зарек беше свикнал с това.

Астрид не знаеше как да постъпи. Ако тръгнеше след него, много бързо щеше да му стане ясно, че и тя е безсмъртна.

За частица от секундата си помисли дали да не повика сестрите си, но се отказа. Направеше ли го, те никога нямаше да я оставят да го забрави. Не, трябваше да се справи с това сама.

Но какво би могло да го задържи, когато бе така решен да се махне?

Астрид се обърна към вратата и събори нещо на плота. Вдигна го и малката бутилка с подправка я накара да си спомни за серумите, които М'Адок и беше дал.

Една достатъчно голяма доза от серума Лотос щеше да го държи в безсъзнание в продължение на няколко дни... Само че тогава той щеше да бъде хванат в плен на кошмарите си, неспособен да се пробуди. Нещо такова би могло да го накара да полудее.

Ами ако тя направляваше сънищата му, както правеха Ловците на сънища?

Смееше ли да опита?

Преди да е имала време да размисли, Астрид отиде в стаята си и взе бутилчицата, която беше скрила в нощното си шкафче. Сега оставаше само да намери начин да накара Зарек да го изпие.

Зарек се готвеше да излезе навън в бурята. Вдигна качулката на палтото си и пое по коридора.

Астрид го пресрещна на половината път до вратата. Зарек неволно поспря, когато я видя да го чака там. Връхлетя го желание и го

накара да се втвърди до болка. Лицето ѝ беше тъжно и това го порази най-силно от всичко.

О, богове, толкова беше красива! За миг наистина му се прииска да можеше да остане тук, при нея. И той да има късмета на вълка, когото тя бе прибрала от дивата пустош и бе опитомила.

Искаше му се да смееше да протегне ръка към една звезда.

Направи го!

Зарек сви ръце в юмруци, преди да се е поддал на този изгарящ копнеж. Робите нямаха желаниа и мечти. Те не жадуваха жени, които бяха прекалено добри за тях. Не би трябвало дори да я поглежда, още по-малко пък да е корав от желанието да я докосне.

Колкото и да се съпротивляваше, колкото да се бунтуваше срещу Ахерон и Артемида, не можеше да избяга от истината. Две хиляди години по-късно все още беше роб. Притежание на гръцка богиня, която искаше смъртта му. Можеше да отрича съдбата си колкото си ще, но в крайна сметка знаеше мястото си в този свят.

Жени като Астрид не бяха за такива като него. А за почтени, възпитани мъже. Мъже, които знаеха значението на простички думи като „нежност“, „топлота“, „състрадание“, „приятелство“.

„Обич“.

Той понечи да мине покрай нея.

— Заповядай — каза тя, протягайки му чаша горещ чай.

Уханието беше топло и приятно, но не го сгря и наполовина колкото гледката на леката руменина по бузите и.

— Какво е това?

— Бих казала арсеник и повръщано, но ти и така ми имаш толкова малко доверие, че не смея. Топъл чай от розмарин с мъничко мед. Искам да го изпиеш, преди да излезеш. Ще те стопли, докато пътуваш.

Поразвеселен от това, как бе повторила неговата грубост, първият порив на Зарек беше да го изхвърли. Ала просто не можеше. Това беше дар, в който бяха вложени твърде много грижа и мисъл, а те бяха изключително редки в живота му.

Неприятно му беше да признае колко дълбоко го беше трогнал този така простичък жест. И от това още повече се втвърди.

Благодари ѝ и изпи чая, без нито за миг да откъсва очи от нея над ръба на чашата. О, богове, колко щеше да му липсва; но това беше

дори по-безсмислено от всичко останало.

Докато устните му отпиваха от чая, очите му изпиваха нея.

Дънките ѝ обгръщаха дълги стройни крака, които никои мъж не можеше да не си мечтае да почувства обвити около кръста му.

Около раменете му.

Ала онова, което искаше най-силно, беше дупето ѝ. То просто се молеше да бъде обхванато от ръцете му, докато той притискаше мекотата и към слабините си, така че тя да почувства как изгаря за нея.

Против волята си Зарек я видя гола в ръцете си. Устните ѝ — върху неговите, гърдите ѝ — в ръцете му, докато се изгубваше в топлото ѝ влажно тяло.

Трябва да се махна оттук.

Допи чая и ѝ подаде празната чаша.

Тя направи крачка назад, стиснала чашата в ръце, лицето ѝ — още по-тъжно отпреди.

— Искан ми се да останеш, Зарек.

Зарек се наслади на звука на тези така редки думи. Дори и да не го мислеше наистина, от тях го заболя.

— Ама разбира се, че ти се иска, принцесо.

— Истина е. — Искреността върху лицето ѝ го изгори.

Но онова, което чувстваше най-вече, беше гняв.

— Не ме лъжи. Не понасям лъжи.

Мина покрай нея и се насочи решително към вратата, ала когато достигна до нея, главата му се замая. Зрението му се замъгли и той спря, опитвайки се да фокусира погледа си. Изведнъж крайниците му натезаха, сякаш бяха от олово. Трудно му бе дори да диша.

Какво ставаше?

Посегна към вратата и в този миг коленете му се подкосиха. А после над него се спусна мрак.

Астрид потръпна, когато чу как тялото му рухна на земята. Как и се искаше да го беше уловила, преди да е паднал. Но без зрение, не можеше да стори кой знае какво.

Приближи се до него и провери дали е добре. За щастие, изглежда, че не беше пострадал от измамата ѝ.

— Саша? — повика тя, тъй като се нуждаеше от помощта му, за да вдигне Зарек от пода.

— Какво стана? — попита Саша, приближавайки се до нея.

— Упоих го.

Астрид почувства как Саша прие човешката си форма.

От опит знаеше, че е гол — винаги беше, когато променяше формата си. Много рядко го беше виждала в човешки облик. Като воин Катагария, естественото му и предпочитано състояние беше на вълк, ала вродените му магически умения му позволяваха от време на време да приема човешка форма, ако се наложеше. И уменията, и физическата му сила бяха по-ограничени като човек, поради което той предпочиташе да бъде вълк.

Все пак имаше някои неща, които расата му предпочиташе да прави в човешки облик. Неща като чифтосване и хранене.

Като човек Саша имаше дълга руса коса, толкова светла, че беше така бяла, както и вълчата му козина. Очите му имаха наситен електриковосин цвят, който пронизваше и в двата му облика, а лицето му...

Пленително, с изваяни черти. Линиите на лицето му бяха съвършени и изчистени. Мъжествени. Жалко, че Астрид никога не бе изпитвала сексуално привличане към него, защото тялото му беше точно толкова атлетично и мускулесто като това на Зарек.

Ала при цялата си красота и чар, Саша ѝ беше просто приятел, който често се държеше с нея като прекалено грижовен по-голям брат.

— Какво си мислеше? — попита той с дълбок баритонов глас, натезал от магьосническата му сила. Говореше се, че воините Катагария бяха в състояние да съблазнят всяка жена просто като произнесат името ѝ.

Сексуалната им мощ и издръжливост бяха пословични, дори сред боговете.

И все пак единственото, което Астрид можеше да направи, бе да оцени съблазнителната привлекателност на Саша. Нито веднъж не ѝ се беше поддала.

— Не може да си тръгне отгук, преди изпитанието да е свършило, и ти го знаеш.

Саша изпусна раздражено дъха си.

— С какво го упои?

— Серум Лотос.

— Астрид, имаш ли представа колко е опасен този серум? Убил е безброй смъртни. Една глътка и може да полудеят. Или още по-лошо

— да се прирастят към него така, че да откажат да се събудят от сънищата си.

— Зарек не е смъртен.

Саша въздъхна.

— Не, не е.

Астрид се завъртя на пети.

— Отнеси го в леглото му, Саша.

— Ами думичката „моля“?

Астрид се обърна наляво, надявайки се да се вира сърдито в него.

— Защо си толкова невъзможен напоследък?

— А ти защо ме командориш така? Според мен този мъж ти влияе и това не ми харесва. — Той поспря за миг, преди да продължи. — Никога не забравяй, Астрид, че съм тук по свой избор. Единствената причина да бъда до теб е, че не искам да те видя наранена.

Астрид се пресегна и сложи ръка върху неговата.

— Знам, Саша. Благодаря ти.

Той покри ръката и със своята и я стисна лекичко.

— Не го допускай в себе си, нимфо. У него има толкова много мрак, че напълно ще изличи цялата доброта, която притежаваш.

Астрид се замисли за миг над думите му. От много време насам не се беше смятала за добра.

— Има хора, които биха казали същото и за теб.

— Те не ме познават.

— А ние не познаваме Зарек.

— Познавам тези като него по-добре, отколкото ти, нимфо. Прекарах живота си, биейки се с мъже като този. Мъже, които гледат на света като на враг и които мразят всички около себе си. — Саша я пусна и вдигна Зарек от пода с пъхтене. — Брани сърцето си, Астрид. Не искам отново да те видя наранена.

Докато той отнасяше Зарек в леглото му, Астрид приседна на пода и се замисли над думите му. Имаше право. Толкова беше очарована от Майлс, че дори сляпа, не бе успяла да го види такъв, какъвто бе в действителност.

Ала Майлс беше арогантен. Самомнителен.

А Зарек не бе нито едното, нито другото.

Майлс се преструваше, че го е грижа за другите, докато всъщност го беше грижа единствено за себе си.

Зарек не го беше грижа за никого, а най-малко — за себе си.

Имаше само един начин да разбере със сигурност.

Тя се изправи и отиде в кухнята, където наля чаша сок за Саша.

— Какво ще правиш с него? — попита приятелят и, когато се присъедини към нея след няколко минути.

— Ще го оставя да поспи малко — отвърна тя уклончиво.

Ако Саша знаеше какво си е наумила, щеше да получи истеричен припадък, а тя изобщо не беше в настроение да се разправя с разярени мъже вълци.

Подаде му чашата и той я пие, без да каже нищо. Миг по-късно го чу как отвори хладилника, а тя отиде до кухненския плот, за да го изчака, докато той тършуваше за храна.

Докато Саша отнасяше Зарек в стаята му, Астрид беше капнала мъничко от серума в напитката му. Отне по-дълго време, докато той му подейства — заради метаболизма си шейпшифтърите бяха по-трудни за упояване от хората.

— Астрид, кажи ми, че не си го направила — рече Саша малко по-късно, когато серумът започна да действа.

А после тя чу тихото електрическо припукване, което предвещава промяната във физическия му облик. Приблужи се до него и установи, че той вече бе вълк и бе потънал в сън.

Останала сама, Астрид обиколи къщата, уверявайки се, че лампите и котлонът са изключени, а отоплението е сложено на приятна температура. След това взе серума Идиос от стаята си и стискайки го в ръка, отиде в спалнята на Зарек.

Отпи глътка, а после се сгуши до него, за да заспи и да научи повече за този мъж и за тайните, спотаени в сърцето му.

---

[1] Кучето Бенджи, герой от детския научнофантастичен сериал „Бенджи, Закс и Звездния принц“. — Б.пр. ↑

Зарек беше в Ню Орлиънс. Далечна музика се носеше в хладния нощен въздух, докато той стоеше край стария Урсулински метох във Френския квартал.

Група туристи се бяха скупчили около един екскурзовод, облечен като Лестат от романите на Ан Райс, докато друг „вампир“, с дълго черно наметало и изкуствени зъби, стоеше встрани и ги наблюдаваше.

Туристите слушаха съсредоточено, докато екскурзоводът им разказваше за известно убийство, станало в града. Две тела били намерени на стъпалата пред метоха, напълно изцедени от кръв. Старите легенди говореха, че според мълвата някога в метоха живеели вампири, които излизали нощем, за да ловуват из града.

Зарек изсумтя при тази нелепица и екскурзоводът, който твърдеше, че е тристагодишен вампир, на име Андре, го погледна.

— Хей! — каза Андре на групата си и посочи към Зарек. — Ето ви един истински вампир ей там.

Туристите като един се обърнаха към Зарек, който ги гледаше зло. Преди да помисли по-добре, той оголи кучешките си зъби насреща им и изсъска.

Туристите изпищяха и побягнаха.

Както и екскурзоводите.

Ако умееше да се смее, Зарек щеше да го стори, гледайки ги как се носят колкото ги държат краката надолу по улицата. Ала единственият начин, по който той демонстрира удоволствието си от хаоса, който беше причинил, бе циничната извивка на устните му.

— Не мога да повярвам, че го направи.

Зарек погледна през рамо и видя Ахерон, застанал в сенките като мрачно привидение, с черни дрехи и дълга лилава коса.

Зарек сви рамене.

— Когато спрат да бягат и помислят малко, ще решат, че е било част от шоуто.

— Но не и екскурзоводът им.

— Ще помисли, че е било шега. Хората винаги ни обясняват по този начин.

Ахерон въздъхна тежко.

— Кълна се, Зи. Надявах се, че ще използваш времето си тук, за да покажеш на Артемида, че отново можеш да бъдеш сред хора.

Зарек го погледна насмешливо.

— Ама разбира се. Като си започнал, защо не вземеш да ме намажеш с лайна и да ми кажеш, че е кал?

Той понечи да се отдалечи.

— Не ми обръщай гръб, Зи.

Зарек не спря.

Ахерон използва силите си, за да го притисне към една тухлена стена. Зарек не можеше да не му отдаде заслуженото — не го докосна. През тези две хиляди години и с пръст не го беше пипнал. Нито веднъж. Сякаш разбираше какво умствено страдание му причинява такъв контакт.

По някакъв странен начин Зарек имаше чувството, че Ахерон уважава това.

Атлантът срещна погледа му и го задържа.

— Миналото е мъртво, Зи. А бъдещето ще бъде такова, каквото го направиш тук през тази седмица. Отне ми петстотин години преговори с Артемида, за да получиш възможност да ѝ докажеш, че можеш да се държиш както трябва. В името на здравия разум и на живота ти, не го пропилявай.

Ахерон го пусна и тръгна след туристите.

Зарек не помръдна, докато не остана сам. Просто си стоеше там и мислеше, а думите на Ахерон го заливаха като вълна. Не искаше да си тръгва от този град. От мига, в който беше пристигнал и бе видял тълпата, събрала се на Джаксън Скуеър, беше запленил от Ню Орлиънс.

И най-вече — беше му топло.

Не, нямаше да пропилее тази възможност. Щеше да изпълни дълга си и да защитава хората, живеещи тук.

Независимо какво щеше да му струва, той щеше да направи всичко, което трябва, за да убеди Артемида да му позволи да остане. Никога вече нямаше да убие друг човек...

Беше поел надолу по улицата, когато групичка от четирима мъже привлече вниманието му. По прекалено високия им ръст, русата коса и физическата красота разбра, че са деймони.

Разговаряха шепнешком, но дори и така, Зарек ги чу без проблем.

— Шефът каза, че живеела в мансарден апартамент над клуб „Рънингуолф“.

Един от деймоните се изсмя.

— Нощен ловец с гадже. Не мислех, че такова нещо съществува.

— О, да. Отмъщението е сладка работа. Само си представи как ще се почувства, когато я открие изцедена, голото ѝ тяло — очакващо го в леглото.

Зарек понечи да ги нападне още там, но спря, когато група човеци излязоха със залитане от един бар. Погълнати от целта си, деймоните дори не ги погледнаха.

Туристите останаха на улицата, като се смееха и си разменяха шеги, без да подозират, че ако нямаха други планове, деймоните вече да са се насочили към тях.

Животът беше нещо извънмерно крехко.

Зарек изскърца със зъби, давайки си сметка, че ще трябва да почака, докато приклеци деймоните в някоя затънтена уличка, където нямаше да ги видят.

Потъна в сенките, откъдето можеше да ги вижда и чува, и ги последва към студиото на Съншайн...

Астрид усети, че я заболява глава, докато следваше Зарек през сънищата му, оставяйки гнева и болката му да проникнат в нея. Беше с него в уличката, където се беше разправил с деймоните, а след това беше нападат от ченгетата.

Беше с него и на покрива, когато той повика Талон, за да го предупреди да пази Съншайн. Съвсем ясно усети яростта му. Желанието му да помогне на хора, които можеха единствено да го презират и да го укоряват. Да го осъждат несправедливо.

Не разбираше как да стигне до тях.

Така че вместо това нападаше. Нахвърляше се отгоре им, преди те да са имали възможност да го сторят.

В крайна сметка всичко това се оказа повече, отколкото Астрид бе в състояние да понесе. Трябваше да се отдръпне или и самата тя щеше да полудее от суровата сила на чувствата му.

Да се откъсне от него, не беше никак лесно — свързващият серум беше силен и искаше да ги задържи заедно, ала като нимфа тя беше по-силна. Повиквайки на помощ цялата си воля, тя отскубна същината си от неговата, така че вече не беше част от Зарек и неговите спомени. Сега беше просто наблюдателка на съня му, виждаше какво се случва, но не споделяше емоциите му.

Ала същото не важеше за нейните чувства и тя усети, че я боли за този мъж по начин, по който не бе подозирала, че е възможно. Силата на собствените и емоции, завърнали се у нея, едва не я повали. Миналото и белезите му я пронизаха, разкъсвайки пашкула на вкочанената безчувственост, в която беше скована толкова дълго.

За първи път от векове насам почувства нечия чужда агония. Нещо повече от това — изпита желание да я облекчи. Да прегърне този мъж, който не можеше да избяга от това, което беше.

Пред очите ѝ сънят на Зарек стана по-мрачен. Видя го как се бори със снежна вихрушка. Носеше само кожен панталон и нищо друго — нито риза, нито обувки. Обвил ръце около себе си, той се тресеше от студ и с мъка си проправяше път напред, като ругаеше свирепия вятър и час по час се препъваше и падаше в дълбокия до кръста сняг.

Ала всеки път щом паднеше, той се изправяше и продължаваше. Астрид беше изумена от силата му.

Ветровете брулеха широките му мургави рамене и развяваха дългата му черна коса около гладко избръснатото лице. Беше примижал, сякаш се опитваше да види през вихрушката.

Само че наоколо нямаше нищо. Нищо, освен бяла пустош.

Недосегаема за студа, който го измъчваше, Астрид го последва.

— Няма да умра — изръмжа Зарек и ускори крачка, вдигнал очи към беззвездното черно небе. — Чувате ли ме, Артемида? Ахерон? Няма да ви доставя това удоволствие.

А после се затича през скърцащия под краката му сняг, като дете, завтекло се след играчка. Краката му бяха почервенели от студа, голата му кожа беше на петна.

На Астрид ѝ беше трудно да не изостава.

Докато той не падна.

Лежеше по очи в снега, едната му ръка — вдигната над главата, другата — протегната пред него, запъхтян от тичането. Погледът на Астрид се спря върху татуировката в основата на гръбнака му, която се движеше с всяко поемане на въздух.

Зарек се претърколи по гръб и се загледа в черното небе, докато снежинките се сипеха върху голата половина на тялото му и кожените панталони. Мократа черна коса беше залепнала за главата му, зъбите му тракаха, докато дишаше.

Все така не помръдваше.

— Искам просто да се стопля — прошепна той. — Поне веднъж да почувствам топлина. Няма ли нито една звезда, способна да сподели огъня си с мен?

Астрид се намръщи за миг при този странен въпрос, но после си спомни, че в сънищата чудноватите думи и случки са нещо нормално.

Зарек отново се обърна по очи, оттласна се от земята и продължи през вихрушката.

Следван от Астрид, той отиваше към малка, изолирана колиба наскреде гората. Имаше само един прозорец, но светлината, която струеше през него, беше като сигнален огън, напален в студената пустош на арктическата зима.

Изглеждаше толкова гостоприемна.

Астрид чу от вътрешността на къщурката да долитат смях и гласове.

Зарек се запрепъва към самотния прозорец. Дишайки с усилие, той сложи ръка на заскреженото стъкло и се загледа вътре като прегладняло дете, надничащо в ресторант, където знаеше, че никога няма да бъде добре дошло.

Астрид се приближи зад него, за да погледне в колибата.

Тя беше пълна с Нощни ловци, които очевидно празнуваха нещо. В камината гореше буен огън, имаше купища храна и пиене и те се смееха и разговаряха помежду си като братя и сестри. Едно семейство.

Астрид не разпозна никого, освен Ахерон, ала беше очевидно, че Зарек ги познава до един. Свивайки ръка в юмрук, той се оттласна от прозореца и отиде до входната врата.

— Пуснете ме да вляза! — провикна се, тропайки яростно.

Висок русокос мъж отвори вратата. Носеше черно кожено рокерско яке с червени келтски символи и черни кожени панталони. Тъмнокафявите му очи бяха надменни, а красивото му лице имаше отвратено изражение.

— Никой не те иска тук, Зарек.

Русокосият опита да затвори вратата.

Зарек сложи едната си ръка върху касата, а другата — на вратата, така че да му попречи.

— Проклет да си, келте. Пусни ме да вляза.

Келтът се дръпна назад, когато Ахерон се приближи и препречи пътя на Зарек.

— Какво искаш, Зи?

С измъчено лице, Зарек срещна погледа на Ахерон.

— Искам да вляза. — Поколеба се за миг, а когато изрече следващите си думи, очите му горяха от унижение. — Моля те, Ахерон. Пусни ме да вляза.

Върху лицето на Ахерон не се четеше никакво чувство. Абсолютно нищо.

— Не си добре дошъл тук, Зи. Никога не си бил добре дошъл между нас. И той затвори вратата.

Зарек заблъска по коравото дърво, като ругаеше.

— Проклет да си, Ахерон! Проклети да сте всички! — След това изрита вратата и отново натисна бравата. — Защо просто не ме убиеш, копеле такова! Защо?

Докато изричаше тези думи, в гласа му вече нямаше гняв. Той беше глух и изпълнен с копнеж и болка... и разтърси Астрид повече и от това, че бе поискал да го убият.

— Пусни ме да вляза, Аш. Кълна се, че ще бъда добър. Заклевам се. Моля те, не ме оставяй сам навън. Не искам повече да ми е студено. Моля те!

Сълзи се стичаха по лицето на Астрид, докато гледаше как Зарек блъска по вратата и моли да му отворят.

Никой не го стори.

Смехът вътре продължи да ехти така, сякаш Зарек изобщо не съществуваеше.

В този миг Астрид напълно разбра безнадеждната изолираност, която той изпитваше. Самотата и чувството за изоставеност.

— Майната ви на всички! — изрева Зарек. — Не се нуждая от никого от вас. Не се нуждая от нищо.

Най-сетне той сложи ръце на вратата и се свлече на колене, наред студените вихри. Косата и миглите му бяха заскрежени, голата му кожа — червена.

Той затвори очи, сякаш звуците на веселбата вътре бе повече, отколкото беше в състояние да понесе.

— Не се нуждая от нищо и от никого — прошепна той.

А после всичко се промени.

Колибата се превърна в нейната къща в Аляска.

В съня му вече нямаше Нощни ловци. Нямаше буря. Беше съвършена, мирна нощ.

— Астрид — той прошепна името и като нежна молитва. — Искате ми се да можех да бъда с теб.

Астрид не бе в състояние да помръдне при тези нежно изречени думи. Никога досега не беше изричал името ѝ и звукът му, когато се отрони от устните му, беше като прелестна мелодия.

Той вдигна очи към тъмното небе, където милион звезди блещукаха между облаците.

— Питам се — тихичко каза той, отново цитирайки „Малкият принц“ — дали звездите не са осветени, за да може всеки човек да намери някой ден своята звезда.^[1]

След това преглътна и обви силните си ръце около краката си, все така загледан в небесата.

— Аз открих своята звезда. Тя е красота и изящество. Грация и доброта. Смехът ми през зимата. Тя е храбра и силна. Неустрашима и изкусителна. Не прилича на никоя друга във Вселената и аз не мога да я докосна. Не смея дори да опитам.

Астрид не можеше да диша, докато го слушаше да говори толкова поетично. Никога не се бе замисляла за това, че името и всъщност означава „звезда“ на гръцки.

Ала Зарек го беше сторил.

Несъмнено у един убиец не би могла да се крие подобна красота, нали?

— Астрид или Афродита — тихо каза той. — Тя е моята Цирцея^[2]. Само че вместо да превърне човека в животно, тя превърна животното в човек.

А после го завладя гняв и той изрита снега под себе си, смеейки се горчиво.

— Аз съм такъв шибан идиот да желая звезда, която не мога да имам. — Той вдигна изпълнен с копнеж поглед към небето. — Ала няма всички звезди не са недосегаеми за хората... а аз дори не съм човек.

Зарек зарови лице в ръцете си и зарίδα.

Астрид не бе в състояние да издържа повече. Искаше да се махне от този сън, но без помощта на М'Адок не можеше да се пробуди. Единственото, което можеше да стори, бе да гледа Зарек. Да гледа страданието и мъката му, които я прорязваха като нож.

В истинския живот той беше толкова силен. Сякаш изкован от желязо и способен да устои на всеки удар. Някой, който бе суров с другите, за да ги държи далеч от себе си.

Едва в сънищата му Астрид видя какво всъщност се крие в него. Видя уязвимостта му. Единствено тук наистина разбра мъжа, когото той не смееше да покаже никому.

Нежното сърце, наранено от тяхното презрение.

Астрид копнееше да облекчи страданието му. Да го улови за ръка и да му разкрие един свят, в който той не беше заключен на студа отвън. Да му покаже какво бе да протегнеш ръце към някого и да не бъдеш отблъснат.

Нито веднъж през всичките си векове на съдница Астрид не бе изпитвала нещо подобно към когото и да било. Зарек се бе докоснал до част от нея, която тя дори не бе подозирала, че съществува.

И най-вече — бе докоснал сърцето ѝ. Сърце, което тя се боеше, че бе престанало да функционира.

Ала то биеше за него.

И тя не можеше просто да си стои тук и да го гледа как страда в самота. Преди да успее да размисли, Астрид се прехвърли в празната къща и отвори вратата.

Сърцето на Зарек спря да бие, когато вдигна очи и видя лицето на рая. Не. Тя не беше рай. А нещо много, много по-прекрасно.

Никога в съня му не му бяха отваряли вратата, след като веднъж я затръшнеха в лицето му. Ала ето че Астрид го беше сторила.

Тя стоеше на прага. Лицето ѝ беше нежно, бледосините ѝ очи вече не бяха слепи — сега те бяха топли и приветливи.

— Заповядай вътре, Зарек. Нека те стопля.

Преди да успее да се спре, Зарек се изправи и пое протегнатата и ръка. Нещо, което никога не би сторил наяве. Единствено насън би се осмелил да я докосне.

Кожата ѝ беше толкова топла, че го опари.

Тя го притегли в обятията си и го притисна до себе си. Зарек потрепери от новото непознато усещане да го прегръщат; от усещането на гърдите ѝ до неговите. От дъха и върху замръзналата му кожа.

Значи, това беше да те прегърнат. Топло. Успокояващо. Чудотворно.

През живота си той бе познал толкова малко човешка близост, че сега не бе в състояние да стори друго, освен да затвори очи и да се отдаде на топлината на тялото ѝ, обгръщаща неговото.

Мекотата ѝ.

Той вдъхна топлото ѝ сладко ухание и се остави на насладата на новите чувства, които го изпълваха.

Това ли бе да те приемат?

На това ли казваха нирвана?

Не беше сигурен. Ала като никога, не искаше да се събуди от този сън.

Изведнъж почувства как топло одеяло обгръща раменете му. Ръцете и все така го притискаха към нея.

Зарек улови лицето ѝ в шепа и долепи буза до нейната. О, усещането на плътта и, докосваща неговата... Толкова бе мека. Никога не си беше представял, че някой би могъл бъде така мек. Толкова нежен и пленителен.

Топлината на бузата и пропъди вкочаняващия студ. Плъзна се по тялото му и разтопи всяко кътче от него. Дори сърцето му, сковано в лед от векове.

Астрид потрепери от леко драскация допир на бузата му до нейната. От дъха му, милващ леко кожата ѝ.

Неочакваната му нежност я проряза.

Беше видяла достатъчно от живота му, за да знае, че нежността не бе нещо, с което той имаше какъвто и да било опит, и все пак я държеше така внимателно.

— Толкова си топла — прошепна в ухото ѝ. Топлият му дъх погъделичка шията ѝ и изпрати тръпки по цялото ѝ тяло.

А после той се поотдръпна и я загледа така, сякаш тя му беше неизразимо скъпа. Проследи линията на челюстта ѝ с опакото на ръката си. Очите му, приковани в нея, бяха тъмни и измъчени, сякаш не можеше да повярва, че тя е с него.

С несигурен поглед, той докосна устните и с върха на палеца си.
— Никога досега не съм целувал някого.

Признанието му я порази. Как бе възможно един толкова красив мъж никога да не беше целуван?

В очите му лумна огън.

— Искам да те вкуся, Астрид. Да те почувствам гореща и влажна под себе си. Да те гледам в очите, докато те чукам.

Астрид потрепери от неговата грубост. Беше точно каквото очакваше от будния Зарек, ала отказваше да го приеме от този.

Онова, което той предлагаше сега, не беше позволено. На Астрид ѝ беше забранено да престъпва тази граница с онези, които съдеше.

Единственият, с когото някога бе изкушена да наруши това правило, беше Майлс. Но тя бе устояла и мъдро бе избрала да се държи настрана от Майлс.

Само че със Зарек не беше толкова лесно. Нещо у него я докосваше по начин, както нищо друго досега.

Вдигна поглед към измъчените му черни очи и видя раненото му сърце...

Той никога не бе познал нежност. Никога не бе почувствал топлината на изпълнено с обич докосване.

Астрид не можеше да го обясни, ала искаше да бъде неговата първа, а той — нейният. Искаше да го приласкае в обятията си и да му покаже какво е да бъдеш приет от някого.

Направиш ли го, можеш да изгубиш работата си на съдница.

А тя бе всичко, което Астрид някога бе искала да бъде.

Ако не го направеше, Зарек можеше да изгуби живота си. Предложеше ли му близостта си сега, възможно бе да му покаже, че няма нищо страшно в това, да се довери на някого.

Възможно бе да се докосне до поета в него и да му разкрие един свят, в който той би бил свободен да позволи на другите да видят и нежната му страна. Да му покаже, че няма нищо лошо в това, да се сприятели с някого.

Астрид най-сетне разбра какво бе имал предвид Ахерон.

Ала как би могла да спаси Зарек? Той се беше обърнал срещу онези, които е трябвало да защитава, и ги беше убил.

Тя се нуждаеше от доказателство, че той никога вече нямаше да стори нещо такова. Можеше ли да го открие?

Трябваше. Нямаше друг избор. Последното, което искаше, бе да го види как отново страда.

Щеше да го защити, каквото и да ставаше.

— Няма да те чукам, Зарек — прошепна тя. — Никога. Но ще правя любов с теб.

Той изглеждаше озадачен и несигурен.

— Никога не съм правил любов с някого.

Астрид вдигна студената му ръка към устните си и целуна пръстите му.

— Ако искаш да се научиш, ела с мен.

Зарек не можеше да диша, когато тя се отдръпна от него. В гърдите му бушуваха странни, непознати чувства. Боеше се от онова, което тя му предлагаше.

Ако го докоснеш, щеше ли това да го промени?

Той не очакваше нежност нито от нея, нито от когото и да било. Жалък, ужасяващо обезобразен роб, той бе умрял девствен, а като Нощен ловец рядко беше чукал жени. Нито веднъж в продължение на две хиляди години погледът му не бе потъвал в този на любовницата му, докато я обладаваше. Никога не бе позволявал някому да го прегърне или дори да го докосне.

Последваше ли Астрид, всичко това щеше да се промени.

В съня му, тя имаше зрение и можеше да го види...

Щеше да бъде опитомен. За първи път в живота си щеше да бъде свързан с някого. Физически. Емоционално.

И макар да беше само сън, това завинаги щеше да промени отношението му към нея, защото именно това искаше, дълбоко в себе си, заровено на място, където не смееше да надникне. Погребано в сърце, смазано от жестокост.

— Зарек?

Вдигна очи и я видя да стои на прага на спалнята си. Дългата ѝ руса коса бе разпиляна по раменете ѝ; единственото, което носеше, беше тънка памучна риза с копчета. Дългите ѝ крака бяха голи, съблазнителни.

Светлината зад нея струеше през тънката материя и очертаваше всяка прекрасна извивка на тялото ѝ.

Зарек преглътна. Ако го направеше, Астрид щеше да бъде единствена за него в целия свят. Щеше да бъде негова.

Той щеше да бъде неин.

Щеше да бъде опитомен.

Това е просто сън...

Ала дори насън никой никога не го беше опитомявал.

Досега.

Сърцето му биеше лудешки, когато се приближи до нея и я взе в прегръдките си. Не, той нямаше да бъде опитомен. Не и от това, не и от нея. Ала тя щеше да бъде негова в този сън.

Изцяло негова.

Астрид потрепери при вида на бушуващото, решително изражение върху лицето на Зарек, докато я отнасяше до леглото. В обсидиановите му очи гореше глад и тя си помисли, че може би той имаше право.

Един толкова див мъж никога не би могъл да прави любов.

Разумната част от нея и казваше да се отдръпне. Да сложи край, преди да е станало късно. Ала една друга част отказваше да го стори. Това щеше да ѝ покаже истинската му същност.

Той я положи върху леглото и докосна устните ѝ с пръсти, сякаш за да ги запомни. Да ги вкуси. След това нежно ги разтвори и ги покри със своите.

Астрид беше напълно неподготвена за страстта на целувката му. За необуздаността ѝ. Беше едновременно груба и нежна. Настойчива. Гореща. Сладка. Свирепо ръмжене се надигна в гърлото му, когато езикът му докосна нейния, за да я вкуси, преди да изследва всеки сантиметър от устата и.

За мъж, който никога не се бе целувал, той беше невероятен. Астрид потрепери, когато той опита небцето ѝ и езикът му я прониза със стрели на наслада.

Тя зарови ръце в меката му коса и простена, докато той я ближеше и хапеше лекичко, така че много скоро тя почти изгуби съзнание от екстаз. Никога досега не беше познала нещо подобно.

Нещо като Зарек.

Много отдавна не беше целувала мъж и никога — някой, който да има по-прекрасен вкус от него. Обзе я страх. Не само от него, но и от себе си.

Никой мъж не я беше докосвал. Никога не беше нарушавала клетвата си да не докосва онези, които съди.

Допирът на Зарек можеше да ѝ струва всичко и въпреки това тя не бе в състояние да го отблъсне.

Поне веднъж в живота си тя искаше нещо за себе си. Искаше да докосне недостижимото. Да даде на Зарек нещо специално. Един рядък миг на покой, споделен с някого, който искаше да бъде с него.

Никой друг не би могъл да го оцени повече, отколкото той. Само той можеше да разбере...

Зарек се поотдръпна, за да разкопчае ризата ѝ. Ала онова, което всъщност искаше да направи, бе да я разкъса. Да се изгуби в Астрид, да я смачка под себе си, докато я обладава с цялата необузdana страст, която изпитваше.

Но дори в съня си нямаше да се отнесе така с нея.

По някаква странна причина искаше да бъде нежен. Искаше да прави секс с нея като човек, а не като диво животно. Не искаше да нахлуе неудържимо в нея и с няколко мощни тласъка да постигне миг на преходно удоволствие. Искаше тази нощ да продължи. Искаше да я прекара цялата, държейки Астрид в обятията си.

За първи път в живота си искаше някой да се отнесе с него така, сякаш той има значение. Сякаш я беше грижа за него.

Нито веднъж не бе позволявал на фантазиите и сънищата си да го отведат тук. Ала тази нощ го стори.

Тя улови лицето му в шепа и наклони главата му, така че Зарек да може да надзърне в бледите и очи, които го гледаха, сякаш бе човешко същество. Очи, които виждаха нещо добро у него.

— Толкова си красив, Зарек.

Спокойните и сладостни думи го прорязаха като нож. У него нямаше нищо привлекателно. Никога не бе имало.

Той беше едно нищо.

Но докато съзерцаваше скъпото ѝ лице, за частица от секундата почувства, сякаш беше нещо повече от това.

Несъмнено жена като нея не би го докоснала, ако той действително бе нищо. Нито дори в сънищата му.

Зарек разтвори ризата ѝ, за да може да види тялото ѝ. Гърдите ѝ бяха средно големи, розовите им зърна — твърди и изпъкнали, молеци се да ги вкуси. Коремът ѝ беше окръглен едва-едва, кожата ѝ — бяла и подканваща. Ала онова, от което дъхът му секна, бе гледката на полуотворените ѝ крака. На влажните тъмноруси къдрици между тях, в които се криеше обещание за истински рай. Или поне толкова близо до рая, колкото някой като него би могъл да се надява да стигне.

Астрид затаи дъх при вида на животинския поглед, с който Зарек обхождаше тялото ѝ. Беше толкова изпепеляващ, че сякаш бе истинско докосване.

Той стана от леглото, за да свали панталона си, и Астрид преглътна, когато го видя така наедриял и корав заради нея. По мургавата му кожа имаше черни косъмчета и това беше най-невероятно мъжествената гледка, която беше виждала някога. Беше толкова красив. Нейният тъмен воин. За разлика от него, тя знаеше, че тази нощ е истинска. Знаеше, че не бива да го прави, тъй като и двамата щяха да си го спомнят, когато се събудят.

Работата ѝ беше да остане безпристрастна. Само че тя не беше безпристрастна към този мъж, нито към неговата болка. Копнееше да го утеши по всеки възможен начин.

Никой не заслужаваше живота, който той беше принуден да понесе. Униженията и враждебността.

Зарек легна върху нея и я взе в прегръдките си. Тежестта му беше възхитителна и Астрид затвори очи, оставяйки силата му да я завладее, докато усещаше всеки сантиметър на коравото му мъжествено тяло с всеки сантиметър от своето.

Зарек се бореше да си поеме дъх. Допирът на топлото и тяло до неговото беше най-невероятното нещо, което бе изпитвал някога.

Ръцете ѝ се плъзнаха по голия му гръб, докато погледът на очите и го обливаше с топлина.

В тях нямаше и следа от презрение. Нямаше гняв.

Красиви очи.

Той я целуна нежно; улови горната ѝ устна между своите и я засмука лекичко, вкусвайки нектара на устата ѝ.

В живота му като човек жените се отдръпваха отвратено само щом се доближеше до тях. Пищяха и го замеряха с предмети.

Безброй ноци беше лежал буден, чудейки се какво ли би било да докосне някоя жена. Мъчейки се да си представи усещането от ръцете ѝ, обвити около него.

Реалността се оказа неизмеримо по-прекрасна от всичко, родено от въображението му.

Преди сънят да свърши, той възнамеряваше да я направи своя, отново и отново, докато накрая и двамата започнеха да молят за милост.

Астрид простена, когато Зарек прекъсна целувката; устните и езикът му се спуснаха по шията ѝ и надолу по гърдите ѝ. Тя усещаше коравата му ерекция, притисната до бедрото ѝ, гореща и интимна, и това я накара да потрепери.

Той взе едната ѝ гърда в шепата си, докато езикът му се плъзгаше около набъбналото зърно, засмуквайки и подръпвайки го лекичко.

Тя улови главата му в двете си ръце и видя как той простена от блаженство. Изглеждаше така, сякаш тялото и беше амброзия за него. И той го вкусваше бавно, без да бърза. Всеки сантиметър от кожата ѝ беше близнат, погален. Опитан до насита. Сякаш не можеше да задоволи глада си за нея.

Никой мъж не бе получавал правото да стори нещо такова и Астрид се ужасяваше от онова, което предстоеше. Въпреки че знаеше какво представлява сексът, усещането ѝ беше чуждо.

Ала същото важеше и за чувствата, които Зарек събуждаше у нея.

Всички нимфи на правосъдието трябваше да бъдат девствени и непорочни.

Никой мъж не можеше да ги докосне.

Само че Астрид вече не я беше грижа. Несъмнено майка ѝ щеше да разбере страстта ѝ. В крайна сметка Темида имаше многобройни деца. Бащата на Астрид беше смъртен, за когото майка ѝ отказваше да говори, а никой не знаеше нито името, нито положението на бащата на мойрите.

Несъмнено майка ѝ щеше да ѝ прости това едничко прегрешение.

Нима една нощ беше толкова много?

И все пак, още докато си го мислеше, Астрид се запита дали една нощ с него би могла да е достатъчна.

Зарек усети, че му се завива свят от сладкото ухание и усещането на Астрид в обятията му. Ръмжейки тихичко, той изследваше всеки сантиметър от прекрасната ѝ плът, близвайки я тук, гризвайки я там, заслушан в стоновите ѝ на наслада. Тя беше храната, от която той се нуждаеше, за да живее.

Трябваше да има още от нея.

Астрид изскимтя от екстаз, когато Зарек разтвори бедрата ѝ и я пое в устата си.

Не бе в състояние да говори, нито да диша, докато върховно удоволствие разтърсваше цялото ѝ тяло. Всяко близване, всяко нежно всмукване изпращаше нова вълна на извънмерно блаженство през нея.

Подобно нещо беше немислимо.

Би трябвало да се срамува невъобразимо от онова, което правеха. Ала не беше така. Всъщност искаше още.

Още от Зарек.

Сърцето и заби до пръсване, когато погледна надолу и го видя между бедрата си. Очите му бяха затворени, а по изражението му изглеждаше така, сякаш изпитва също толкова голяма наслада от това, да я вкухва, колкото тя — от това, че той го прави.

Астрид разтвори крака още по-широко, давайки му още повече достъп до себе си, докато тя заравяше ръка в копринената му коса. Дълбок смях се откъсна от Зарек и изпрати нова тръпка на наслада през нея, а после той отърка наболата си брада о сърцевината ѝ.

Астрид простена гърлено.

Зарек плъзна пръсти в нея, описвайки кръг около мястото, което туптеше от болезнена нужда по него. Той изобщо не бързаше и през цялото време тялото и гореше от тръпките на насладата.

Кой да предположи, че бе възможно да се чувства по този начин?

Екстазът се надигаше, надигаше в нея, докато накрая тя не бе в състояние да издържи. Името му се изтръгна от устните ѝ, когато Астрид свърши за първи път.

Ала Зарек не спря. Само изръмжа при звука на нейната наслада и продължи да я измъчва, докато тя не започна да го умолява да спре.

— Моля те, Зарек. Имай милост към мен.

Той се поотдръпна и вдигна изгарящ поглед към нея, а ъгълчето на устните му подскочи лекичко нагоре.

— Милост, принцесо? Та аз едва сега започвам.

Той запълзя нагоре по нея, като някакъв огромен, свиреп звяр, близвайки и гризвайки леко всичко по пътя си, докато тялото му не се изравни с нейното.

Взе лицето и в шепата си и я целуна дълбоко. Страстно.

Астрид простена, когато коляното му се пъкна между бедрата и. Косъмчетата му милваха кожата и, карайки я да трепери от очакване.

Главата на Зарек бучеше от уханието и вкуса на Астрид. От мекотата на копринените ѝ крака, милващи неговите. Нищо не би могло да бъде по-прекрасно от усещането на ръцете ѝ, плъзнали се надолу по гърба му, за да уловят дупето му и да го притиснат поплътено до себе си.

Нищо не би могло да звучи по-прекрасно от името му, откъснало се от устните и, когато тя отново свърши за него.

За първи път през всичките две хиляди години Зарек се почувства човек. И най-вече — почувства се желан.

Отдръпна се съвсем лекичко, за да може да я погледне, докато разтваряше краката и още по-широко.

Ето това искаше. Нея, необузdana и влажна под него. Да усети как нектарът и го покрива, докато екстазът от това усещане не го заслепеше. Искаше да вижда лицето ѝ, докато прониква в нея. Да види дали се разкайва за онова, което му позволява да прави с тялото ѝ.

Подготвяйки се за най-лошото, той задържа погледа ѝ със своя и потъна дълбоко в кадифената мекота на тялото ѝ. Зави му се свят от насладата на това усещане. Насладата от нея.

Тя ахна, гърбът ѝ се изви в дъга, а ръцете ѝ още по-силно стиснаха раменете му.

Нямаше обаче презрение. Нито разкайване.

Очите ѝ грееха с жадна страст и с други нежни чувства, които Зарек не можеше дори да започне да разбира.

Той се усмихна въпреки себе си, опивайки се от чудото, което беше тази жена, и онова, което му беше дала току-що.

Дъхът на Астрид спря, когато го почувства, корав и туптящ, в себе си. Безброй пъти се бе опитвала да си представи какво ли бе в нея да има мъж, но нищо не я беше подготвило за тази действителност. За усещането от твърдостта на Зарек.

Гласъците му бяха бавни и леки, сякаш искаше този миг да продължи, сякаш му стигаше само това, да бъде в нея. Астрид обви

крака около хълбоците му и вдигна очи към него, докато той гледаше надолу към нея.

Беше толкова невероятно усещането той да бъде във и върху нея. Колко прекрасна беше тежестта му отгоре ѝ. Изражението му, докато я съзерцаваше.

— Здравей — каза тя, почувствала се изведнъж неловко да го види над себе си, когато двамата бяха слети така интимно.

По лицето му се изписа смесица от объркване и развеселеност.

— Здравей, принцесо.

Астрид вдигна ръце и улови лицето му в шепите си, докато той отново и отново потъваше в нея, мощно и дълбоко.

Зарек затвори очи и се отдаде на насладата от това, да я усеща под себе си, докато ръцете ѝ докосваха лицето му. Нищо чудно, че мъжете убиваха заради жени. Сега вече го разбираше. Знаеше защо Талон беше готов да умре за Съншайн.

Астрид се докосваше до неща у него, които той дори не бе подозирал, че съществуват. Сърцето му. Душата му. Отвеждаше го до невероятни висини. Тук, в обятията ѝ, той за първи път позна истински покой.

Сега у него имаше част, която бе така спокойна, така умиротворена... и друга, която гореше и умираше да я докосва.

Отпусна се лекичко надолу, за да може да гризне нежната кожа на шията ѝ. Ухото ѝ. Почувства тръпките, които плъзнаха по тялото и.

Одраска лекичко кожата ѝ с върха на кучешките си зъби, изкушен да ги забие в нея. Какъв ли вкус щеше да има? Какви ли други емоции щеше да пробуди у него?

— Ще ме ухапеш ли, Зарек? — попита тя и от думите гърлото ѝ завибрира под устните му.

Езикът му се плъзна по вената, която туптеше на шията ѝ.

— Искаш ли да го направя?

— Не. То ме плаши. Не искам да бъда за теб като другите жени.

— Принцесо, никога не би могла да бъдеш това. За мен ти си единствена.

— Аз ли съм твоята роза?

Той се засмя, спомнил си урока на Малкия принц.

— Да, ти си моята роза. Една-единствена сред всички планети и звезди.

В отговор тя го прегърна и това го прониза така, както нищо друго досега. Нещо в него сякаш се прекърши и се пръсна, заливайки го с нежност и топлота. Потъна дълбоко в мекотата ѝ и свърши за нея.

Астрид прехапа устни, усетила го да достига върха. Той потрепери в ръцете ѝ и тя се усмихна, притиснала го до себе си, и го целуна по рамото.

Беше толкова неподвижен. Така тих.

Кой би могъл да предположи, че е способен на нещо такова? Винаги бе толкова суров и енергичен. Самото му присъствие караше въздуха да пращи и да хвърля искри от напрежение.

Но не и сега. Сега имаше единствено тишина.

Зарек лежеше върху нея, обезсилен и изтощен, тялото му — все още слято с нейното. Не искаше да помръдне.

Не бе в състояние да го стори.

Докосването ѝ беше изумително. Ала повече от това — чувстваше се свързан с нея. Нещо, което не бе изпитвал никога през живота си.

Наистина ли беше просто сън? О, богове, нека да не е така. Нека бъде действителност. Нуждаеше се да е действителност. Отчаяно.

Астрид затвори очи, когато Зарек отново зарови лице в шията ѝ. По някаква причина имаше чувството, че току-що беше укротила див, неудържим звяр.

Плъзна крака по неговите, приютявайки го с тялото си, докато прокарваше пръсти през абаносовата му коса. Зарек се отдръпна лекичко и се взря в нея с удивление.

Тя толкова се радваше, че го бе направила.

Той наведе глава и отново я целуна.

Астрид вдъхна уханието му, опи се от нежността на устните му.

— О, Зарек — прошепна тя.

Зарек стисна очи при звука на името си, отронило се от устата ѝ. Беше такава свирепа, горчиво-сладка болка и тя го прониза до дъното на душата.

Гризна лекичко нежната кожа на шията ѝ, оставяйки кучешките си зъби да одраскат плътта и. В истинския живот досега да я беше ухапал.

Никога не би взел тялото и със своето.

Никога не би споделил емоциите ѝ, докато пие от нея, и сега се зачуди какъв ли вкус би имала в съня му...

Отвори устни и с езика си усети туптенето на кръвта във вената и.

Щеше да бъде сладка, това поне знаеше.

— Зарек?

Вибрации раздвижиха гърлото и, когато тя заговори.

— Да?

— Най-много те харесвам, когато си нежен като сега.

Той се отдръпна от нея и се намръщи, сякаш нещо го беше присвило дълбоко в стомаха.

— Какво не е наред?

Всичко. Това не беше неговият сън. Това бе сюрреалистичен миг. Неговите сънища никога не бяха приятни. Нито веднъж не беше правил любов в тях.

Никой не му беше говорил така, както тя.

Никой не му беше отварял вратата и не го беше пускал в колибата, след като Ахерон я затръшнеше пред него.

Зарек стана от леглото и си обу панталоните. Трябваше да се махне. Нещо не беше наред и дълбоко в себе си той го осъзнаваше. Мястото му не беше тук.

Нямаше никаква работа с нея.

Нито дори насън.

Астрид видя как, докато се облича, по лицето на Зарек се появи паника. Тя се уви с едно одеяло и отиде при него.

— Не е нужно да бягаш от мен.

— Не бягам от теб — озъби се той. — От никого не бягам.

Астрид беше съгласна. Не, наистина не бягаше. Той беше посилен, отколкото един мъж би трябвало да бъде. Понасяше удари, каквито никой не би трябвало да понася.

— Остани с мен, Зарек.

— Защо? Аз не съм ти никакъв.

Тя докосна ръката му.

— Не е нужно да отблъскваш всички.

Той изръмжа и се освободи от допира ѝ.

— Не знаеш за какво говориш.

— Напротив, Зарек. — Така й се щеше да има начин да го накара да види онова, което тя искаше да му покаже. — Знам. Разбирам какво е да искаш да нараниш другите, преди те да са наранили теб.

— Естествено, че разбираш, принцесо. Кога си наранявала когото и да било? Кога някой е наранявал теб?

— Покажи ми добротата, която се крие у теб, Зарек. Знам, че е там. Знам, че някъде под цялата болка и огорчение се крие човек, който умее да обича. Някой, който знае как да закриля и да бъде грижовен.

Той я обходи с насмешлив студен поглед, докато закопчаваше панталона си.

— Нищичко не знаеш.

И като изръмжа, се отправи към вратата.

Астрид понечи да го последва, но после се отказа. Не знаеше какво да прави. Как да го докосне. С думите си искаше да го утеши, не да го разгневи. Ала Зарек никога не реагираше по начина, по който тя очакваше.

Обезсърчена, тя се облече и тръгна след него. Очевидно милото държание нямаше да подейства при Зарек. Така че тя избра друг подход.

Мина покрай него в коридора и му отвори входната врата.

Зарек спря — отвън грееше слънце, а ето че той не избухна в пламъци. Може би това наистина бе сън.

Трябваше да е така и все пак...

— Какво правиш? — попита я той.

— Отварям ти вратата, та да не те удари по задника, докато излизаш.

— Защо?

— Каза, че искаш да си тръгнеш. Върви тогава. Махай се. Не искам да те задържам тук, след като те отвращавам.

Логиката и го обърка.

— За какво говориш?

— Как за какво? Не е ли очевидно? Преспях с теб и ето че ти бързаш да избягаш. Съжалявам, че не бях достатъчно добра за теб. Но поне се опитах.

Не била достатъчно добра за него? Шегуваше ли се? Зарек я зяпна невярващо. Разкъсван между желанието да я наругае заради глупостта й и това, да я утеши.

В крайна сметка надделя гневът.

— Ти не си достатъчно добра? Какъв съм аз тогава? Даваш ли си сметка, че преди да умра, бях прекалено презрян дори за това, да ме изчукат от съжаление? Никой не искаше да ме докосне с която и да било част на тялото си. Късметлия бях, ако използваха пръчка, за да ме изблъскат от пътя си. Така че недей да ми се правиш на обидена и да ми говориш какво е да не струваш нищо. Никой никога не е трябвало да плати другиму просто за да му се махнеш от очите.

Зарек се вкамени, дал си сметка какво и бе казал току-що. Това бяха неща, които векове наред бе държал скрити в себе си. Неща, за които не бе говорил с никого.

Болезнени истини, които се спотайваха в сърцето му и го измъчваха, столетие след столетие.

Никой никога не го бе искал близо до себе си.

Докато не бе срещнал Астрид.

И точно затова не можеше да остане. Тя го изпълваше с топлина и това го ужасяваше, защото знаеше, че не може да бъде истинско. То бе просто още едно жестоко мъчение, изпратено му от съдбата. Когато се събудеше, щеше да бъде с нея и тя нямаше да го иска. Мястото му не беше при истинската Астрид.

И никога нямаше да бъде.

— Значи, са били слепци, ако не са видели какво представляваш. Те са тези, които губят, не ти.

О, богове, как искаше да ѝ повярва.

Нуждаеше се да ѝ повярва.

— Защо си толкова мила с мен?

— Казах ти, Зарек. Аз те харесвам.

— Защо? Никой никога не го е правил.

— Не е вярно. През цялото време си имал приятели, но никога не си им позволил да ти помогнат.

— Ахерон — прошепна той. — Джес.

Изви устни при спомена за Съндаун.

— Трябва да се научиш да допускаш хората до себе си.

— Защо? За да могат да ме прострелят в гърба?

— Не. За да могат да те обичат.

— Обич? — Зарек се изсмя при тази мисъл. — Кой, по дяволите, се нуждае от това? Прекарал съм целия си живот без обич. Не се

нуждая от нея и не я искам от никого.

Астрид стоеше неустрашима пред него. Неотстъпчива.

— Себе си можеш да лъжеш колкото си искаш, но аз знам каква е истината. — Тя му протегна ръка. — Трябва да се научиш да имаш доверие на някого, Зарек. През целия си живот си бил храбър. Покажи ми тази смелост. Вземи ръката ми. Довери ми се и се кълна, че няма да те предам.

Зарек стоеше там нерешително, сърцето му биеше лудешки. Никога през живота си не се бе чувствал по-ужасен.

Дори и в деня, когато го убиха.

— Моля те, довери ми се. Никога няма да те нараня.

Той се загледа в ръката ѝ. Беше издължена, изящна. Деликатна. Мъничка ръка.

Ръка, даряваща любов.

Зарек искаше да избяга.

Ала вместо това вдигна ръка и сплете пръсти в нейните.

Сълзи потекоха по бузите на Астрид, когато почувства топлата сила на ръката му върху своята; когато видя изящните дълги пръсти, преплетени с нейните.

Ръката му беше голяма, мъжествена и обгръщаше нейната с могъщество.

Тези ръце бяха убивали, ала също така бяха защитавали. Бяха се грижили за нея и я бяха дарили с наслада.

И от тази простичка постъпка тя разбра, че най-сетне се бе докоснала до него. Току-що беше достигнала недостижимото.

А после връзката бе прекъсната.

Лицето на Зарек придоби сурово изражение и той отдръпна ръката си.

— Не искам да ме променят. Нито ти, нито който и да било.

И с гневно ръмжене той мина покрай нея и излезе навън. Астрид направи нещо, което не беше правила никога в живота си. Изруга.

Проклет да беше, че не остана. Проклет да бе, задето беше толкова глупав.

— Казах ти, че е упорито копеле.

Астрид се обърна и видя М'Адок, застанал зад нея, да се взира през вратата след Зарек, който, все така без риза, си пробиваше път през снега.

— Колко отдавна подслушваш? — попита Астрид.

— Не много. Знам кога не бива да се натрапвам в един сън.

Астрид присви очи.

— Надявам се да е така.

Без да обръща внимание нито на нея, нито на неизречената и заплаха, М'Адок се приближи до вратата, за да проследи с поглед Зарек, който продължаваше да газии в снега.

— Е, какво ще правиш сега? — попита той.

— Ще го напердаша, докато не му дойде умът.

— Няма да си първата, опитала се да го стори — сухо каза М'Адок. — Работата е там, че той е свикнал и това не му действа.

Астрид въздъхна уморено. Прав беше.

— Не знам как да постъпя — призна тя. — Когато става дума за него, се чувствам толкова безпомощна.

В бледите искрящи очи на М'Адок припламна мъдрост.

— Не биваше да го улавяш в това царство. Нито пък себе си. Опасно е да оставате тук твърде дълго.

— Знам. Но какво друго можех да сторя? Твърдо беше решил да си тръгне от къщата ми, а знаеш, че не можех да го допусна. — Астрид поспря за миг и го погледна умоляващо. — Нуждая се от съвет, М'Адок. Ще ми се да можех да поговоря с Ахерон. Не познавам друг, който би могъл да ми каже повече за Зарек.

— Не е вярно. Зарек също би могъл да ти каже.

— Но няма да го направи.

Ловецът на сънища срещна погледа и.

— Значи се предаваш?

— Никога.

М'Адок я дари с една от редките си усмивки, от което Астрид разбра, че източва емоциите й.

— Така и предположих. Радвам се, че вече не се чувстваш обезкуражена.

— Но как да го достигна? Готова съм да приема всякакви идеи и предложения.

М'Адок протегна ръка и върху дланта му се появи малка тъмносиня книжка, която той и подаде.

Астрид пое „Малкият принц“ и се загледа в него.

— Това е и неговата любима книга — каза М'Адок.

Нищо чудно, че можеше да я цитира с такава лекота.

М'Адок направи крачка назад.

— Това е книга за разбито сърце и за оцеляване. Книга за магия, надежда и обещания. Странно, че докосва сърцето му, нали?

С тези думи М'Адок излезе от съня им. Астрид запрелиства книгата и видя, че беше отбелязал някои пасажи.

След това затвори вратата и като се усмихваше, отиде до удобното кресло, което изведнъж се бе появило в колибата. Всички богове на съня обичаха да говорят с гатанки и метафори. Рядко казваха каквото и да било направо, а вместо това караха хората сами да откриват отговорите.

М'Адок, главният Ловец на сънища, и беше оставил ключа към проблема и между кориците на тази книга.

Ако това щеше да ѝ помогне да разбере каквото и да било за Зарек, тя щеше да прочете всичко, което М'Адок беше подчертал.

И може би тогава щеше да има надежда за спасяването на Зарек.

---

[1] Превод Константин Константинов. — Б.пр. ↑

[2] Нимфа от древногръцката митология, която превръща враговете си в животни. — Б.пр. ↑

8

Джес се шмугна в малкия магазин и се отърси като мокро куче, скрило се от дъжда. Ама че нетърпим студ цареше тук, на север.

Как изобщо Зарек беше оцелял в това място преди появата на централното отопление? Не можеше да не отдаде заслуженото на своя приятел. Човек трябваше да е корав и опасен, за да си създаде дом тук, без никаква помощ от приятели или скуайъри.

Самият той би предпочел да го пребият и да го хвърлят в леговището на гърмящи змии.

Възрастният мъж зад щанда му се усмихна с разбиране, сякаш знаеше защо Джес беше изругал в мига, в който прекрачи прага. Мъжът имаше гъста сива коса и прошарена брада. Старият му зелен пуловер имаше бримки тук-там, но въпреки това изглеждаше топъл и удобен.

— Мога ли да ви помогна?

Джес смъкна надолу шала, който беше увил около лицето си, и кимна кратко и дружелюбно. Добрите обноски повеляваха да свали черната си каубойска шапка, когато се намира на закрито, но проклет да беше, ако го направеше и позволеше и един грам от топлината на тялото му да избяга. Той се нуждаеше от всяка частица от нея.

— Добра среща, сър — провлачи Джес любезно. — Трябва ми кафе или каквото друго имате, стига да е топло. Ама наистина топло.

Мъжът се засмя и посочи една кана в задната част на магазина.

— Не ще да сте оттук.

Джес се насочи към кафето.

— Не, сър, и слава на бога за това.

Възрастният мъж отново се засмя.

— А, останете тук малко по-дълго и кръвта ви тъй ще се сгъсти, че изобщо няма да забелязвате студа.

Джес силно се съмняваше. Кръвта му трябваше да се вкамени, за да не усеща този студ.

Искаше му се да си занесе задника обратно в Рино възможно най-бързо, преди да е станал първият Нощен ловец в историята, умрял от студ.

Сипа си кафе в голяма стиропорена чаша и се отправи към щанда. Сложи я върху плота и зарови из петте милиона пласта от палта, пуловери и термобельо, за да извади портфейла от задния си джоб и да плати. Погледът му попадна върху малък стъклен шкаф, в който имаше издялана на ръка статуетка, изобразяваща каубой, възседнал кон, който се беше изправил на задните си крака.

Джес се намръщи, разпознал първо коня, а после и мъжа.

Беше той.

Миналото лято беше изпратил на имейла на Зарек своя снимка, на която обяздваше най-новия си жребец. Проклет да беше, ако статуетката пред него не беше точно копие на онази снимка.

— Ей — обади се възрастният господин, който също го забеляза. — Изглеждате досущ като статуетката ми.

— Да, сър, и аз го забелязах. Откъде я имате?

Мъжът местеше поглед между него и статуетката, като ги сравняваше.

— От ежегодния коледен търг, който се проведе миналия ноември.

Джес се намръщи.

— Коледен търг?

— Всяка година клуб „Полярна мечка“ набира средства за бедните и болните. Провеждаме ежегоден търг и през последните... ами и аз не знам... двайсетина години, Дядо Коледа оставя две-три огромни торби, пълни с издялани на ръка фигурки и скулптурки, които продаваме. Предполагаме, че е някой местен художник или нещо такова, който не иска никой да знае къде живее. Всеки месец получаваме и анонимен пощенски запис за солидна сума. Повечето от нас предполагахме, че са от същия човек.

— Дядо Коледа?

Възрастният мъж кимна.

— Знам, че е глупаво име, ама не се сецам как другояче да го наречем. Пък нали става въпрос за мъж, който идва през зимата и прави добрини. От полицията са го виждали един-два пъти да оставя торбите пред сградата ни, но не го закачат. Той разрива пъртини за

старите и изработва онези ледени статуи, които вероятно сте забелязал из града.

Джес зяпна, но бързо затвори уста, преди другият мъж да е видял кучешките му зъби. О, да. Беше забелязал ледените статуи.

Но Зарек?

Изобщо не приличаше на нещо, което бившият роб би направил. В най-добрия случай приятелят му беше свадлив, а в най-лошия — направо враждебен.

Но разбира се, Зарек никога не му беше казал с какво се занимава тук, на север, за да убива времето си. Всъщност никога не му беше казал кой знае какво.

Джес плати за кафето и излезе на улицата.

Отиде до края и, където се издигаше една от ледените статуи. Изобразяваше лос и беше висока почти два метра и половина. Лунните лъчи играеха по повърхността и, която бе толкова изкусно направена, че лосът сякаш всеки миг щеше да се освободи и да се втурне към дома.

Дело на Зарек?

Джес просто не можеше да повярва.

Отпи нова глътка от кафето, само за да установи, че то вече е изстинало.

— Ненавиждам Аляска — промърмори си той под носа и изсипа кафето на земята, а после смачка чашата.

Преди да успее да намери кошче за боклук, мобилният му телефон иззвъня.

Върху екрана беше изписано името Джъстин Кармайкъл — един от скуайърите по кръвните ритуали, който също беше тук, за да участва в издирването на Зарек. Очевидно, след като бяха чули, че Артемида и Дионисий искат Зарек да умре, оракулите начаса бяха съобщили на Съвета, който на свой ред беше изпратил най-гадните скуайъри по кръвните ритуали, за да го намерят и убият.

Джес бе единственото, което стоеше между тях и Зарек.

Роден и израснал в Ню Йорк, Джъстин беше млад, едва двайсет и четири годишен мъж с гаден нрав, когото Джес изобщо не харесваше.

Той вдигна телефона.

— Да? Какво искаш, Кармайкъл?

— Имаме проблем.

— И какъв е той?

— Нали знаеш жената, която помагаше на Зарек? Шарън?

— Какво за нея?

— Ами току-що я намерихме. Беше лошо пребита, а къщата и изгорена до основи. Мен ако питаш, бил е Зарек, за да си отмъсти.

Кръвта на Джес се вледени.

— Глупости. Говори ли с нея?

— Вярвай ми, когато я намерихме, тя изобщо не беше в състояние да говори. Сега лекарите се занимават с нея, а ние сме тръгнали към колибата на Зарек, за да видим дали копелето не се крие там и да го накараме да си плати за това, преди да е наранил някой друг.

— Ами дъщерята на Шарън?

— Била при съседите, когато е станало. Слава богу. Оставих Майк да я държи под око, в случай че Зарек реши да се върне.

Джес не можеше да диша и то не беше заради вледеняващия въздух. Как бе могло да се случи нещо такова? За разлика от скуайърите, той беше сигурен, че Зарек няма пръст във всичко това.

Защото той единствен знаеше къде всъщност е Зарек.

Аш му беше доверил истината за онова, което ставаше, и му беше възложил да се погрижи никой да не прецака нещата, преди осъждането на Зарек да е приключило.

Е, нещата току-що се бяха прецакали като за световно.

— Не мърдайте, преди да съм дошъл — нареди той на скуайъра.
— Искам да отида в колибата му заедно с вас.

— Защо? Да не възнамеряваш отново да вземеш да ни се пречкаш, докато се разправяме с него?

Думите ужилиха Джес като цяло стадо бодливи свинчета.

— Виж какво, този твой тон си го вземи и го изхвърли в тоалетната. Не говориш с някакъв си скуайър. Ако не си забравил, аз съм един от онези, пред които отговаряш, и изобщо не ти влиза в шибаната работа защо искам да дойда. Казвам ти просто да не мърдате, докато аз не ви наредя, или ще ви покажа как веднъж накарах Уайът Ърп^[1] да се напикае в гащите.

Кармайкъл се поколеба, преди отново да проговори, а когато го стори, тонът му беше любезен и овладян:

— Да, сър. В хотела сме и чакаме.

Джес затвори телефона и го прибра в джоба си.

Чувстваше се ужасно заради Шарън. Тя изобщо не би трябвало да се намира в опасност. Никой от скуайърите не би се осмелил да я нарани.

А независимо какво мислеха останалите, той знаеше, че Зарек никога не би го сторил, дори и да имаше възможност.

Просто не му се струваше от онези, които се нахвърлят върху по-слабите от тях.

Но кой друг би се осмелил?

Астрид откри Зарек сам, наскре изпепелено до основи средновековно село.

Навсякъде имаше трупове, някои от тях — изгорени, други — не. Мъже и жени. От всички възрасти. Гърлата на повечето бяха разкъсани, сякаш деймон или друго подобно същество се беше хранило от тях.

Зарек крачеше между телата с мрачно лице. Изтерзани очи.

Беше обвил ръце около себе си, сякаш за да се предпази от ужаса, който го заобикаляше.

— Къде сме? — попита Астрид.

За нейно изумление, той отговори.

— Табърли.

— Табърли?

— Моето село — прошепна той, а гласът му бе обтегнат и изпълнен с болка. — Живях тук в продължение на триста години. Имаше една старица, която ме видя веднъж, още когато беше младо момиче. От време на време ми оставяше разни неща — сушено овнешко, мях с пиво. Понякога просто бележка, за да ми благодари, че ги пазя. — Зарек погледна към нея с измъчено лице. — Трябваше да ги защитя.

Преди Астрид да успее да го попита какво бе станало със селото, до ушите и достигна приглушеният плач на една старица.

Зарек се втурна натам.

Тя лежеше на земята, увита в разпокъсани дрехи, старото и тяло беше прекършено. Покрито с рани и кръв.

По изражението на Зарек Астрид разбра, че това е жената, за която и беше говорил.

Той коленичи до нея и избърса кръвта от устните и, докато тя се мъчеше да си поеме дъх.

Пълни с пронизващ укор, старческите сиви очи се впиха в Зарек.
— Как можа?

А после животът в тях угасна, оставяйки ги помътнели, замъглени.

Старицата се отпусна безжизнено в ръцете на Зарек.

Той изрева от ярост, а после я положи на земята и като се изправи, закричи в кръг, заровил гневно ръце в косата си.

Запъхтян, Зарек изглеждаше точно толкова луд, колкото го смятаха всички.

Астрид се разкъсваше от болка заради него. Не разбираше за какво става дума. Какво преживява той наново.

Тя го последва.

— Зарек, какво се е случило тук?

С изтерзано лице, той се обърна към нея и в очите му с цвят на нощно небе Астрид видя да горят омраза и вина.

Зарек махна с ръка към телата, осяяли земята наоколо.

— Аз ги убих. Всичките. — Думите сякаш бяха изтръгнати насила от гърлото му. — Не знам защо го направих. Спомням си единствено яростта, жаждата за кръв. Дори не помня как ги убивам. Само мимолетни образи, в които хора умират, щом ме доближат.

Лицето му беше мрачно. Очите му — пълни със самоомраза.

— Аз съм чудовище. Виждаш ли сега защо не мога да те имам? Защо не мога да остана с теб? Ами ако един ден убия и теб?

Гърдите на Астрид се свиха при тези думи, заляха я истинска паника и страх.

Нима го беше преценила погрешно?

Всички мъже са виновни. Любимите думи на сестра и Ати. Единствените честни мъже са онези деца, които все още не са се научили да изричат лъжи.

Ужасена, Астрид огледа мъртвите тела наоколо. Възможно ли бе наистина да е способен на такова нещо?

Просто не знаеше какво да мисли. Който и да бе отговорен за това клане, заслужаваше да умре. И това напълно обясняваше защо

Артемида не искаше той да се доближава до хората.

Тази мисъл я накара да спре.

Я чакай малко...

Нещо не беше наред. Изобщо не беше наред.

Астрид отново огледа телата наоколо. Човешки тела. Някои от тях — деца, повечето — жени.

Ако това беше дело на Зарек, Ахерон щеше да го убие на място. Той не търпеше никого, който причинява зло на слабите и беззащитните. Особено ако бъдеше наранено дете.

Невъзможно бе Ахерон да остави един Нощен ловец жив, след като е убил онези, които е бил изпратен да брани. Астрид го знаеше с всяка молекула на тялото си.

— Сигурен ли си, че ти си го сторил? — попита тя.

Зарек изглеждаше ужасен от въпроса и.

— Кой друг би могъл да е? Тук нямаше никой друг. Виждаш ли някой друг със зъби като моите?

— Може би някое животно.

— Аз бях животното, Астрид. Нямаше никой, способен на такова нещо. Астрид все още не бе в състояние да го повярва. Трябва да имаше друго обяснение.

— Каза, че не помниш как си ги убил. Може би изобщо не си го направил.

Гняв и болка лумнаха в очите му.

— Спомням си достатъчно. Знам, че бях аз. Всички го знаят. Именно заради това останалите Нощни ловци се боят от мен. Заради това не говорят с мен. Заради това съм прокуден в място, където няма хора, които да бъдат защитавани. Заради това всяка нощ се будя, обзет от ужас, че Артемида ще ме премести другаде, където има дори още по-малко хора.

Част от Астрид се боеше, че той казва истината, но тя не и обърна внимание.

Със сърцето си знаеше, че изтерзаният мъж, който бе в състояние да говори така поетично и да твори прекрасни произведения на изкуството с двете си ръце; мъжът, който бе способен да се погрижи за едно животно, което го беше ранило, никога, никога не би могъл да стори подобно нещо.

Ала се нуждаеше от доказателство.

Инстинктът и нямаше да е достатъчен, за да послужи пред майка ѝ и Артемида. Те щяха да искат доказателство за неговата невинност.

Доказателство, че не е способен да убива хора.

— Просто ми се иска да знаех защо съм го направил — изръмжа Зарек. — Какво ме е накарало да полудея така, че да ги избия и дори да не си спомням. — Той я погледна с мрачни очи. — Аз съм чудовище. Артемида е права. Мястото ми не е сред нормалните хора.

Астрид отказваше да го повярва.

Привлече го в обятията си, предлагайки му утеха, която не бе сигурна, че той ще приеме.

В първия миг Зарек настръхна, сякаш се канеше да я отблъсне, но после се отпусна и Астрид въздъхна облекчено, благодарна, задето беше приел прегръдката и.

Силните му ръце я притиснаха към стройното му тяло с железни мускули. Астрид никога не бе усещала нещо подобно. Той бе като от стомана и едновременно с това — така нежен. Бузата ѝ беше прилепена към коравия му гръден кош, гърдите ѝ — към плочките на корема му.

Плъзна ръце по гърба му и той потрепери в обятията ѝ.

Астрид се усмихна на новооткритата власт, която имаше над него. Тъй като беше нимфа на правосъдието, женствеността ѝ винаги бе оставала на заден план. Нямаше време да се усеща като жена, нямаше време за чувственост.

Ала именно това изпитваше сега.

Заради него. За първи път в своя живот си даваше сметка за тялото си.

За това, как сърцето и бие в ритъма на неговото. За начина, по който кръвта и сякаш кипеше от усещането на ръцете му около нея.

В този миг искаше единствено да стори нещо за него. Да го накара да се усмихне.

Неохотно, Астрид се отдръпна и протегна ръка.

— Ела с мен.

— Къде?

— Някъде, където е топло.

Зарек се поколеба. Единственото, което очакваше от хората, бе да го наранят. И те никога не го бяха разочаровали в това отношение. Да повярва, че някой няма да го нарани, бе нещо съвсем различно.

Дълбоко в себе си той искаше да ѝ се довери.

Не — имаше нужда да ѝ се довери.

Поне веднъж.

Пое си дълбоко дъх и сложи неохотно ръка в нейната.

В миг тя ги прехвърли далеч от селото, на един облян от слънчеви лъчи морски бряг. Зарек примига и замижа срещу непривичната светлина. Вдигна ръка над очите си, за да ги защити от сиянието на слънцето, което почти беше забравил.

Никога досега не бе стъпвал на морския бряг. Беше го виждал единствено на снимки в списания и по телевизията. А от векове насам не беше виждал дневна светлина. Истинска дневна светлина.

Слънцето се разля по кожата му. Топло. Парещо.

Зарек остави топлината да попие в замръзналото му тяло. Позволи на слънцето да погали кожата му, да разтопи вековете на страдание и самота и да ги остави да се отцедят от него.

Облечен само в черни кожени панталони, той крачеше по пясъка, като разглеждаше всичко и едновременно с това — не спираше вниманието си върху нищо.

Беше дори по-прекрасно от престоя му в Ню Орлиънс. Вълните се разбиваха с грохот в брега, вятърът развяваше косата му, пясъкът беше топъл и полепваше по стъпалата му.

Астрид изтича покрай него.

Отиде до ръба на водата и започна да сваля дрехите си, докато не остана по миниатюрни сини бикини.

След това плъзна дяволит горещ поглед по тялото му, от който Зарек усети, че го полазват тръпки въпреки топлото време.

— Ще се присъединиш ли към мен?

— Мисля, че ще изглеждам малко странно по бикини.

Тя се разсмя.

— Това шега ли беше? Нима току-що наистина се пошегува?

— Аха. Трябва да съм обладан от зли духове или нещо такова.

Всъщност — омагьосан. От морска нимфа.

Тя се приближи до него с решителна крачка.

Зарек чакаше, неспособен да помръдне. Да си поеме дъх. Сякаш животът му зависеше изцяло от дръзкото полюшване на бедрата ѝ.

Тя спря пред него и се зае да разкопчава панталона му. Усещането от пръстите ѝ, докосващи леко тънката нишка косъмчета,

която се спускаше от пъпа към слабините му, го разтърси и той начаса се втвърди. Копнееше отново да я вкуси.

Тя бавно свали ципа на панталона му, като го гледаше в лицето изпод полуспуснати мигли.

Един кратък миг преди да освободи ерекцията му, тя сякаш изгуби смелост. Прехапа устни и плъзна ръце в обратната посока, нагоре към гърдите му.

Зарек все така не можеше да диша, когато тя сложи длани върху голите му гърди, разперила пръсти.

— Защо ме докосваш, когато никой друг не го прави? — попита я.

— Защото ти ми позволяваш. Харесва ми да те докосвам.

Зарек затвори очи, докато нежната и прегръдка го възпламеняваше. Как бе възможно усещането от нещо толкова простичко, да бъде толкова невероятно?

Тя пристъпи между разтворените му ръце и той я прегърна, без да се замисли. Гърдите и се докоснаха до мускулите на корема му и го накараха да се втвърди още повече, до болка.

— Някога правил ли си любов на плажа?

Дъхът на Зарек секна при думите и.

— Правил съм любов единствено с теб, принцесо.

Тя се надигна на пръсти, така че да улови устните му в сладка, измъчваща целувка.

След това се отдръпна и като му се усмихна, свали и последния милиметър от ципа и го взе в ръка.

— Е, значи, ледени принце, ще го направиш сега.

Аш беше самичък в храма на Артемида. Седеше на парапета на терасата пред тронната зала, откъдето можеше да съзерцава красивия многоцветен водопад; беше облегал голия си гръб на една колона, златистата му коса беше вързана на опашка.

Диви животни, в безопасност от ловци и други заплахи заради закрилата на Артемида, пасяха в двор, където земята беше направена от облаци. Чуваше се единствено звук на шуртяща вода и гласът на някоя птичка, обаждаща се от време на време.

Мястото би трябвало да има умиротворяващо въздействие, ала въпреки външното си спокойствие Аш беше разтревожен.

Артемида и нейните прислужнички го бяха оставили, за да отидат в Теокрополис, където Зевс даваше прием за всички олимпийски богове. Нямахме да я има с часове.

Ала дори това не бе в състояние да го зарадва.

Искаше да знае какво става с изпитанието на Зарек. Нещо се беше объркало, знаеше го. Усещаше го, но не смееше да използва силите си, за да го проучи.

Той можеше да понесе гнева на Артемида, но никога не би изложил Астрид или Зарек на него. Ето защо просто си седеше, силите му — оковани, гневът и раздразнението — обуздани насила.

— Акри, може ли да сляза от ръката ти за малко?

Гласът на Сими поукроти бушуващите в него чувства. Винаги когато беше част от него, тя не виждаше, нито чуваше каквото и да било, освен ако той не изрече името ѝ и не и заповядаше нещо. Беше недосегаема дори за мислите му.

Усещаше единствено неговите емоции. Нещо, благодарение на което винаги разбираше кога той е в опасност — единствената ситуация, в която и беше позволено да излезе от него без разрешението му.

— Да, Сими. Може да приемеш човешка форма.

Тя се изтръгна от тялото му и се появи пред него. Дългата и руса коса беше прибрана на плитки; очите и имаха буреносносив цвят, а крилата и бяха бледосини.

— Защо си толкова тъжен, Акри?

— Не съм тъжен, Сими.

— Тъжен си, и още как. Познавам те, акри. В сърцето си носиш същата болка, която и Сими усеща, когато плаче.

— Аз никога не плача, Сим.

— Знам.

Тя се приближи още мъничко и положи глава на рамото му. Едно от черните и рогца го одраска по бузата, но Аш нямаше нищо против. Сими обви ръце около него и го прегърна силно.

Аш затвори очи и я притисна до себе си, уловил мъничката ѝ главица в едната си ръка. Само Сими можеше да направи това. Единствена тя го докосваше, без да очаква физически отклик на тялото

му. Тя никога не искаше друго, освен да бъде неговото „малко момиченце“. С детската си невинност тя беше балсамът, от който Аш се нуждаеше.

— Е, сега вече мога ли да изям червенокосата богиня?

Аш се усмихна на най-често задавания и въпрос.

— Не, Сими.

Тя вдигна глава и му се изплези, а после подскочи и се настани на парапета, до босите му крака.

— Искам да я изям, Акри. Тя е гадна.

— Повечето богове са такива.

— Не, не са. Е, някои са, но атлантите доста ми харесват. Бяха много мили. Повечето от тях. Никога не си срещал Архон, нали?

— Не.

— Е, той можеше да бъде гаден. Беше рус като теб, висок като теб. Е, всъщност по-висок от теб, и красив като теб, но не чак толкова, колкото си ти. Не мисля, че който и да било е толкова красив, колкото си ти. Нито дори боговете. Когато става въпрос за външен вид, ти определено си единствен по рода си. О... — Сими се сепна, спомнила си изведнъж неговия близък. — Е, не точно единствен, нали така? Но ти си по-сладък от другия. Той е твое лошо копие. Може само да си мечтае да е толкова сладък, колкото си ти.

Усмивката на Ахерон стана по-широка.

Сими поспря за миг, сложила пръст върху брадичката си, сякаш се мъчеше да си събере мислите.

— Какво бях тръгнала да казвам? А, да, сетих се. Ахрон не харесваше цял куп хора, за разлика от теб. Нали се сещаш за онова нещо, което правиш, когато адски се ядосаш? Дето можеш да взривяваш неща и навсякъде има пламъци и хвърчат парчетии, и става голяма бъркотия? Той също можеше да го прави, но не с такъв финес като теб. Ти притежаваш голям финес, акри. Повече от мнозина. Но пак се отплеснах. Ахрон ме харесваше. Каза ми: „Сими, ти си демон от класа“. Само че някога виждал ли си демон, който да не е от класа? Ето какво искам да знам!

Развеселен, Ахерон я слушаше как бърбори за богове и богини, тачени през живота му на смъртен. Богове и богини, които отдавна бяха измрели.

Обожаваше криволичещата нишка на мисълта и. Беше, като да гледа малко дете, опитващо се да въведе ред в заобикалящия го свят и да си спомни нещо. Никога не знаеше какво ще излезе от устата и в следващия миг. Тя виждаше нещата ясно, като дете.

Ако имаш проблем, убиваш го. И с проблема е свършено.

Тънкостите и политиката бяха прекалено сложни за нея.

Сими беше просто Сими. Тя не бе аморална или зла, а просто изключително млад демон с почти божествени сили, който не разбираше от измама и предателство.

Как ѝ завиждаше Ахерон за това. Именно затова я закриляше така. Не искаше тя да се сблъска със суровите уроци, на които животът го бе научил.

Сими заслужаваше да получи детството, което той никога не бе имал. Защитено и сигурно. Детство, в което никой не можеше да я нарани.

Не знаеше какво би правил без нея.

Тя беше съвсем мъничка, когато я получи. Самият той беше едва на двайсет и една, така че двамата почти се бяха отгледали един друг. И двамата бяха последните от вида си на тази земя.

В продължение на повече от единайсет хиляди години бяха само той и тя. Сими беше толкова част от него, колкото и някой жизненоважен орган в тялото му.

Без нея Ахерон щеше да умре.

Вратата на храма се отвори. Сими изсъска и оголи зъби, давайки му да разбере, че Артемида се е върнала по-рано.

Аш обърна глава, за да се увери. И наистина — богинята идваше към него.

Той изпусна дъха си уморено.

При вида на Сими в краката му, Артемида се закова на място.

— Защо е слязло от ръката ти?

— Говори с мен, Арти.

— Накарай го да се махне.

Сими изпуфтя.

— Не съм длъжна да правя нищо, което ми казваш, дърта краво! И наистина си дърта. Страшно, страшно дърта. И освен това си краво.

— Сими. — Ахерон натърти името и. — Моля те, върни се върху мен.

Сими хвърли зъл поглед на Артемида и се превърна в тъмна, безформена сянка. Приблужи се до Ахерон и се облегна на гърдите му, превръщайки се в огромен дракон върху тялото му, с огнени спирали, които се обвиваха около двете му ръце.

Аш се засмя мрачно. Това беше начинът на Сими да го прегърне и едновременно с това да подразни Артемида. Богинята ненавиждаше, когато Сими покриваше толкова много от тялото му.

Артемида издаде звук на отвращение.

— Накарай го да се махне.

Ахерон скръсти ръце върху гърдите си.

— Защо се връщаш толкова рано?

Начаса Артемида стана неспокойна и лошото предчувствие на Ахерон се усили трикратно.

— Какво се е случило?

Артемида отиде до колоната в краката му и се облегна на нея, обвивайки ръка около мрамора. Устните и се извиха, пръстите и разсеяно подръпваха позлатения ръб на пеплоса и.

Аш се изпъна; стомахът му стана на топка. Щом избягваше да му отговори, значи, нещо се беше объркало грандиозно.

— Каж ми, Артемида.

Тя изглеждаше бясна.

— И защо трябва да ти казвам? Ти ще ми се ядосаш, а и бездруго постоянно си ми сърдит. Каж ли ти, ще поискаш да си тръгнеш, само че не можеш да го направиш, така че ще ми се разкрещиш.

Буцата в стомаха му натежа още повече.

— Разполагаш с три секунди, за да започнеш да говориш, или ще забравя страха ти, че някой от твоето семейство би могъл да научи, че живея в храма ти. Ще използвам силите си и сам ще открия какво е станало.

— Не! — отсече тя и се обърна, за да го погледне. — Не можеш да го направиш.

Едно мускулче върху челюстта на Ахерон започна да играе.

Артемида отстъпи назад, поставяйки колоната между тях двамата. Пое си дълбоко дъх, сякаш за да събере сили, и каза с гласчето на малко, уплашено дете:

— Танатос е на свобода.

— Какво! — изрева Ахерон и скочи на крака.

— Виждаш ли! Крещиш.

— О, повярвай ми — процеди той през стиснати зъби. — Това изобщо не е крещене. Дори не съм започнал още. — Той се оттласна от парапета и ядосано закричи напред-назад по дългия балкон. Трябваше да повика на помощ цялата си сила, за да не избухне. — Обеща ми, че ще го повикаш обратно.

— Опитах, но той се е измъкнал.

— Как?

— Не знам. Не бях там, а сега отказва да се подчини.

Аш я изгледа свирепо.

Танатос беше на свобода и единственият, който би могъл да го спре, беше под домашен арест в храма на Артемида.

Проклетата да беше с нейните номера и обещания. Невъзможно му беше да се махне оттук. За разлика от олимпийците, веднъж дал дума, той беше принуден да я удържи. Щеше да го убие да наруши клетвата си. Буквално.

В гърдите му закипя гняв. Ако го беше послушала първия път, сега нямаше да изживяват повторно този кошмар.

— Преди деветстотин години, когато убих последния Танатос, ти ми се закле, че няма да го създадеш наново. Колко души е убил този? Колко Нощни ловци? Спомняш ли си дори?

Артемида настръхна и отвърна на свирепия му поглед.

— Казах ти, че се нуждаем от някого, който да може да озаптява хората ти. Ти отказваш да го правиш. Не контролираш дори демона си. Това беше единствената причина да направя нов Танатос. Нуждаех се от някого, който да е в състояние да ги ликвидира, когато се провинят. Ти... ти просто им намираш извинения. „Не разбираш, Артемида. Дрън! Дрън! Дрън!“ Разбирам, и още как. Готов си да се вслушаш във всеки друг, но не и в мен, така че създадох някой, който да ме чува, когато му говоря. Някой, който ми се подчинява.

Аш три пъти преброи до десет, като ту свиваше, ту разпускаше юмруци. Артемида притежаваше способността да го накара да избухне и да я нарани, което опасно приличаше на това, да изгуби контрол.

— Не ме предизвиквай, Арти. Не бих казал, че думата „подчинявам се“ има място в същото изречение, в което и името на твоя палач.

Подлуден от затворничеството си и жаждата за отмъщение, последният Танатос беше преминал през Англия с такава свирепа мощ, че Аш беше принуден да изфабрикува някакви измислици за „чума“, за да попречи на хората и на Нощните ловци да разберат истината за това, какво в действителност беше отнело живота на четирийсет процента от населението на страната.

Аш прокара ръце по лицето си при мисълта за онова, което Артемида беше отрицала върху света. Отново. Трябваше да се досети, когато я помоли да повика онова нещо обратно, че ще бъде твърде късно.

Но като истински глупак беше разчитал тя да удържи на обещанието си. Би трябвало да знае, че няма да стане така.

— Проклетата да си, Артемида. Танатос притежава силата да събере деймоните и да ги накара да му се подчиняват. Може да ги призове от стотици мили. За разлика от моите Ловци, той не се бои от светлината на слънцето и е невъзможно да бъде убит. Единственото му слабо място им е неизвестно.

Артемида изсумтя насмешливо.

— Е, за това сам си си виновен. Трябваше да им кажеш.

— Да им кажа какво, Артемида? Бъдете послушни или богинята кучка ще насъска лудия си убиец срещу вас?

— Не съм кучка!

Ахерон се приближи и застана пред нея, принуждавайки я да опре гръб в колоната.

— Нямаш представа какво си създала, нали?

— Той не е нищо повече от слуга. Мога да го повикам обратно.

Ахерон погледна треперещите и ръце и капчиците пот по челото и.

— Тогава защо трепериш? Каж ми как е избягал.

Артемида преглътна мъчително. Ала благоразумно му даде информацията, която той искаше.

— Дион беше. Хвалеше се в залата за това, преди да дойда да ти кажа.

— Дионисий?

Артемида кимна.

Този път Аш наруга себе си. Не трябваше да премахва спомена на бога за битката им в Ню Орлиънс. Така идиотът щеше да е напълно

наясно с кого си има работа. Толкова щеше да се бои от него, че в бъдеще щеше да избягва всякакви конфронтации и с Ахерон, и с хората му.

Само че не — беше решил да защити Артемида. Тя не искаше семейството ѝ да знае кой е той и какво представлява.

За тях Ахерон беше просто нейният любимец. Човешка вещ, която лесно можеше да бъде захвърлена и пренебрегната.

Само ако знаеха...

Беше оставил само част от спомените на участниците в онази нощ — толкова, колкото да си спомнят, че е имало битка и кой е победил.

Дори Артемида не помнеше абсолютно всичко.

Беше му обещала, че Дионисий няма да се опита да отмъсти на Зарек. А после самата тя беше решила, че Зарек трябва да бъде убит.

Кога най-сетне щеше да си научи урока, помисли си Ахерон. На Артемида не можеше да се има доверие. Никога.

Той се отдръпна от нея.

— Нямаш представа какво причинява на човек да го затворят някъде, далеч от всяко живо същество. Да го захвърлят в някаква дупка, забравен от всички.

— А ти имаш?

Аш замълча, връхлетян от вълна потискани спомени. Болезнени, горчиви спомени, които го измъчваха само щом се осмелеше да си помисли за миналото.

— По-добре се моли никога да не научиш какво е усещането. Лудостта. Жаждата. Гневът. Създала си чудовище, Артемида, и аз съм единственият, който може да го убие.

Той присви очи и Артемида направи крачка назад.

— Казах ти, ще се свържа с оракулите и ще ги накарам да го върнат у дома.

— Гледай да го направиш, Артемида. Защото не го ли озаптиш, светът ще се превърне в място, което нощем ще те кара да се будиш с писъци.

Зарек лежеше на брега, все още в Астрид, а вълните заливаха телата им. Този сън беше толкова наситен и истински, че му се искаше

никога да не се събуди.

Какво ли би било да я има в действителност?

Ала още докато си го помисляше, вече знаеше истината. За какво и беше на жена като Астрид някой като него?

Единствено в сънищата си той можеше да бъде желан. Да бъде някой, от когото се нуждаят.

Да бъде човек.

Премести се до нея, така че да вижда как водата залива голото ѝ тяло. С мократа си коса, залепнала по нея, тя приличаше на морска нимфа, която току-що бе доплувала до брега, за да се изтегне под лъчите на слънцето и да го съблазни с извивките на тялото и копринената си кожа.

В този миг тя го погледна с мила усмивка, от която сърцето му заби лудешки, докато пръстите и се плъзваха по ръцете и гърдите му.

Астрид лежеше мълчаливо и също го съзерцаваше. Сега той изглеждаше така изгубен, сякаш любовта, която бяха правили, го бе оставила объркан.

Зачуди се какво ли бе необходимо, за да опитоми този мъж поне мъничко. Толкова, че и другите да видят онова, което тя виждаше.

Поне сега я оставяше да го докосва, без да ругае или да се дърпа от нея. И това беше нещо.

Астрид плъзна ръка по коравите линии на гърдите му, надолу към съвършено очертания му корем. Глад лумна в очите му, когато ръката и се спусна още по-ниско.

Астрид прокара език по устните си, питайки се дали смее да бъде по-дръзка с него. Все още не беше сигурна как ще реагира на това или онова.

Заигра се с малките, къдрави косъмчета, които тръгваха надолу от пъпа му. Прокара пръсти през тях и усети, че той започва да се възбужда...

Зарек затаи дъх, докато я гледаше. Колко прекрасно беше усещането от ръката и върху тялото му, докато описваше кръгове около пъпа му, а после нокътят ѝ последва нишката на късите тънки косъмчета върху корема му.

И ето че отново я жадуваше.

А после ръката ѝ се спусна още по-ниско.

Зарек изръмжа, когато тя го стисна в шепата си. Топлата ѝ ръка го обгърна, докосвайки го по най-невероятния начин. Слабините му се свиха в мощен спазъм и кръвта нахлу в тях, карайки го да се втвърди от жажда по нея.

Тя прокара пръст надолу, чак до върха на пениса му и се заигра с него.

— Мисля, че ти харесва, когато правя това.

В отговор той я целуна и Астрид простена от страстта му. Той туптеше в ръката ѝ, докато езикът му танцуваше с нейния, възбуждайки я до краен предел.

Тя се отдръпна неохотно, жадуваща да му даде онова, което никога не бе познал.

Нежност.

Приемане.

Обич.

Тази дума се задържа в ума ѝ. Знаеше, че не го обича. Та нали едва го познаваше, и все пак.

Той я бе накарал отново да чувства. Докоснал се бе до емоции, които тя се боеше, че отдавна е изгубила. Дължеше му много за това.

Целуна го лекичко по устните и се плъзна надолу по тялото му.

Зарек се смръщи. Нямаше представа какво е намислила... докато не легна върху корема му. Сега той виждаше само голия и гръб, докато ръката ѝ продължаваше да го милва.

Той прокара пръсти през влажната и руса коса, проследявайки я по изящния ѝ гръб, докато дъхът ѝ и гъделичкаше бедрото му. Кожата ѝ беше толкова мека, така нежна. Без нито едно петънце по нея.

Тя слезе още по-надолу и Зарек ахна, почувствал я да поема бавно връхчето на пениса му в топлата си уста.

Той замръзна от удоволствие. Усещането от милувката на устните и езика ѝ не приличаше на нищо, което бе изпитвал досега. Никоя друга жена не го беше докосвала там. Той никога не го беше позволил.

Но след това се съмняваше, че би могъл да ѝ откаже каквото и да било. Тя го беше покорила така, както никой друг преди.

Астрид простена, усетила соления му вкус. Чула за това от своите сестри, тя винаги го беше смятала за непристойно и

отблъскващо. През всички тези векове нито за миг не си бе представила, че някога би могла да стори нещо такова с един мъж.

Ала ето че го правеше за Зарек и в чувствата и нямаше нищо отблъскващо. Нищо отблъскващо във вкуса му. Даряваше му рядък момент на наслада и колкото и да беше странно, на нея също и харесваше.

Той стисна раменете ѝ, стенийки в отговор на всяко нейно близване, гризване и засмукване. Горещата му реакция я подтикна да продължи. Наистина искаше да му достави удоволствие. Да му даде всички неща, които той заслужаваше.

Зарек изви гръб в дъга, оставяйки я да прави с него каквото поиска. Изумен бе, че ѝ позволява да го стори. Никога досега не бе доверявал тялото си на някоя жена. Винаги той бе контролирал всичко.

Жените не го докосваха. Никога.

Не го милваха или целуваха.

Той ги караше да се наведат, свършваше си работата и си тръгваше.

Ала с Астрид беше различно. Струваше му се, че споделя себе си с нея. Че тя споделя себе си с него. Беше взаимно и прекрасно.

Астрид се сепна, почувствала как пръстите на Зарек се плъзват по сърцевината ѝ. Разтвори крака, за да му е по-лесно, и продължи да му дарява наслада с устата си.

Зарек се поизвъртя, като през цялото време пръстите му продължаваха да я милват и изследват.

Астрид потрепери от топлината на допира му, докато хладните вълни се разбиваха около тях. Парещите лъчи на слънцето върху кожата и бяха нищо в сравнение с горещината, която неговото докосване събуждаше. Зарек разпалваше в нея огън.

Той разтвори краката ѝ още малко и Астрид простена, когато устата му я покри.

Главата ѝ се замая от наслада, когато той прокара език по сърцевината на тялото ѝ, там, където тя жадуваше още от докосването му. Езикът му се плъзгаше по нея, проникваше в нея. Възпламеняваше я. Ръцете му я сграбчиха за хълбоците и притиснаха таза и още поплътено до него, за да може да я изтезава с още по-мъчителни наслади.

Зарек потрепери от усещането да я вкусва, докато тя вкусваше него. Това, което споделяха, беше толкова повече от секс.

Да, Астрид беше права — те наистина правеха любов. И това го разтърси до дъното на изгубената му душа.

Никой от тях не бързаше — докосваха се, галеха се един друг, бавно и продължително, докато и двамата се заситиха. Свършиха заедно, в един неподправен взрив на страст.

Астрид се отдръпна, докато Зарек продължаваше да я милва.

Напълно погълнат от нея, той не обръщаше никакво внимание на водата. Поне докато една голяма вълна не се разби в тях. Зарек издаде задавен звук, нагълтал се с вода.

Вълната се отдръпна, оставяйки ги запъхтени, борещи се за въздух.

Астрид се разсмя — звънък, сладостен звук.

— Е, това вече беше интересно.

Зарек покри тялото и с целувки, докато се изкачваше нагоре, за да може да ѝ се усмихне.

— Според мен беше по-скоро дразнещо.

Тя вдигна ръка и го докосна по бузата.

— Принцът от приказките имал трапчинки.

Начаса усмивката му угасна и той извърна поглед.

— Не преставай да се усмихваш, Зарек. Харесва ми тази твоя страна.

В очите му припламна гняв.

— Искаш да кажеш, че другата ми страна не ти харесва?

Астрид издаде звук на недоволство.

— Ама че си кисел. — Тя плъзна ръце по гърба му и стисна дупето му в шепите си. — След днешния ден не ти ли стана ясно, че харесвам всички твои страни? Дори и ако някои от тях драскат повече от други.

И тя погали покритата му с набола брада буза, за да подчертае думите си.

Той се поотпусна мъничко.

— Не би трябвало да съм с теб.

— А аз не би трябвало да съм с теб. И все пак — ето ни тук и аз съм много щастлива, че е така. — Тя размърда дупето си, както си беше притисната до него, и той простена в отговор.

Гледаше я така, сякаш не можеше да повярва, че е истинска. И в ума му действително не беше. Беше просто сън.

Астрид се зачуди как ли ще реагира, когато се събуди. Дали това щеше да помогне, или щеше да го накара да се отдръпне още повече от нея? Искаше ѝ се да може да му отнеме лошите спомени. Да му даде щастливо детство, изпълнено с обич и нежност. Живот на щастие и приятелство.

Той положи глава между гърдите ѝ и остана така, притихнал, сякаш бе напълно щастлив да не усеща нищо друго, освен тялото и под себе си, докато лъчите на слънцето ги грееха.

— Разкажи ми някой щастлив спомен, Зарек. Поне нещо добро в живота ти.

Той се поколеба дълго и Астрид вече си мислеше, че никога няма да отговори, когато от устните му се отрони една дума, толкова тиха, че я заболя:

— Ти.

Сълзи изпълниха очите ѝ и тя го прегърна с цялото си тяло, приютявайки го до себе си с надеждата, че по някакъв начин може да утеши неспокойния му, измъчен дух.

В този момент Астрид разбра, че ще се бори за него, и направи стряскащо откритие.

Влюбваше се в него.

В продължение на един миг не бе в състояние да диша, плашещата мисъл беше изпълнила ума и като страшен призрак. Ала не можеше да отрече онова, което изпитваше към него, нещата, които бе готова да стори, за да го види щастлив и в безопасност.

Дъхът му милваше гърдите ѝ, сърцето му биеше до стомаха ѝ.

Никой не я бе докосвал по начина, по който го правеше той, и не ставаше въпрос само за секса. Той я караше да се чувства нежна и женствена. Желана.

Не се държеше с нея като с дете и въпреки това се грижеше така мило за нея.

Астрид затвори очи и остави тежестта му и водата да проникнат в нея. Остави гладката му хладна кожа да я утеши.

Какво щеше да прави? Зарек не беше от мъжете, които допускаха някой да ги обича.

Особено пък жена, изпратена, за да произнесе присъда над него. Научеше ли някога коя е тя в действителност, щеше да я намрази.

Мисълта я проряза като нож, заличавайки цялото щастие на този ден.

Ала рано или късно, щеше да ѝ се наложи да му каже.

---

[1] Легендарен американски стрелец и пазител на закона, живял в края на деветнайсети и началото на двайсети век. — Б.пр. ↑

9

Джес слезе от черния форд бронко и извади рязаната си пушка изпод седалката. За всеки случай.

Нощните ветрове бяха вледеняващи, лунната светлина, отразяваща се от снега — ярка и загадъчна. Той намести тъмните си очила... не че това промени кой знае какво. Климатът на Аляска не понасяше добре на чувствителните очи на един Нощен ловец.

Къщата на Зарек беше тъмна и пуста, ала пред нея беше спрял яркочервен снегоход. Скуайрът на Джес, Анди Симс, който бе дошъл с него от Рино, слезе от форда и изгледа снегохода подозрително.

Висок едва метър и осемдесет, с черна коса и кафяви очи, Анди току-що беше навършил двайсет и една. Работеше за Джес едва от няколко месеца и бе постъпил при него, след като баща му се пенсионира предишната пролет.

Джес познаваше хлапето от деня, в който се беше родило, и гледаше на него като на по-малък брат.

Досаден и всичко останало.

— Това друг скуайър ли е? — Анди кимна към снегохода.

Джес поклати глава — скуайърите бяха в двата джипа, които тъкмо спираха зад тях.

Вдигайки повече шум от стадо подплашен добитък, те слязоха от колите и го наобиколиха. Бяха общо дванайсет, но Джес познаваше само двама-трима.

Ото Карвалети беше най-високият от тях. Метър и деветдесет и пет, с гарвановочерна коса, която беше малко дълга, но пък много добре оформена — явно и отделяше доста внимание. Пронизващият свиреп поглед не слизаше от лицето му и Джес подозираше, че ако някога успее да се усмихне, лицето му ще се напука.

Едната половина от семейството на Ото беше от италианската мафия, а другата — един от най-старите скуайърски родове. Истински аристократ, дядото на Ото някога бе оглавявал Съвета на скуайърите.

Тайлър Уинстед идваше от Милуоки. Висок едва метър и седемдесет, русокосият мъж имаше напълно порядъчен вид. Поне докато човек не зърнеше очите му. В тях нямаше нищо порядъчно. Единствено нещо напрегнато и плашещо.

Накрая идваше Алън Кърби. Още един потомствен скуайър, повикан за този лов чак от Торонто. Тъй като Ото никога не обелваше и дума, Алън беше многознайкото сред тях.

Само че нещо подсказваше на Джес, че поиска ли, Ото с лекота би могъл да надмине хапливите забележки на Алън.

— Знаех си, че ще е тук — подхвърли Алън, оглеждайки снегохода с дръзка неприязън.

Джес го погледна отегчено.

— Не е на Зарек. Вярвай ми, червеното не е неговият цвят.

И все пак подозираше, че машината принадлежи на Нощен ловец. Вече усещаше как силите му се изцеждат.

— Откъде знаеш, че не е той? — попита Тайлър.

Джес сложи пушката на рамото си.

— Просто знам.

След това нареди на скуайърите да си останат по местата и се приближи до снегохода. Свали лявата си ръкавица със зъби и докосна двигателя. Беше студен, но това не означаваше нищо при тази арктическа температура, даде си той сметка изведнъж и се почувства като истински задник, задето изобщо си беше направил труда. Машината можеше да е тук от пет минути или от пет часа. В студ като този дори и бушуващ огън щеше да изстине броени минути след угасването си.

И така — на кого принадлежеше снегоходът?

Той се огледа наоколо, но не видя никого.

Докато някъде отляво не се разнесе глухо тупване. Едва имаше достатъчно време да свали пушката си от рамо, преди четири деймона да изскочат измежду дърветата.

При вида му, те поспряха за миг, а после наведоха глави и се понесоха директно към него.

Куршумът на Джес улучи един от тях право в гърдите, а вторият се преметна във въздуха, ударен от приклада на пушката.

Стрела от арбалет изсвистя на сантиметри покрай лицето на Джес и се заби в друг от деймоните, докато Нощният ловец

довършваше онзи в краката си. Последният опита да го нападне, но не беше направил повече от една крачка, когато друга стрела потъна дълбоко в гърдите му и го превърна в прах.

— Гадни кръвопиещи плъхове.

Веждите на Джес подскочиха при звука на мекия женски глас, предшестващ появата на висока, стройна жена.

Дългата и черна коса се спускаше на плитки по гърба и, а впитият костюм от черна кожа, който носеше, му напомняше мъничко за Ема Пийл от комикса „Отмъстителите“. Само дето ефектът му върху тялото и беше далеч по-зашеметяващ.

От гората зад гърба и се показва още един Нощен ловец. Поне десет сантиметра по-висок от Джес, той имаше бяло-руса коса и хищническа походка, която сякаш казваше „изпречиш ли се на пътя ми, жестоко ще съжаляваш“. Носеше дълго кожено палто и изглежда, се чувстваше прекрасно в този арктически студ.

Жената спря до Джес и му подаде ръка.

— Сайра от Антикабе.

Джес кимна и пое протегнатата му ръка.

— Джес Брейди, госпожо, драго ми е да се запознаем.

— Съндаун — каза другият Нощен ловец, след като се присъедини към тях. Ръцете му си останаха в джобовете. — Много съм чувал за теб. Далеч си от дома.

Джес го изгледа подозрително.

— А ти си?

— Бьорн Торсен.

Джес кимна на викинга пред себе си. Мълвата говореше, че Бьорн бил един от викингите, които през Средновековието нахлули в Нормандия.

— Чувал съм за теб — каза той на Бьорн, след което се обърна към Сайра. — Не се засягайте, госпожо, но вас не ви познавам.

— Разбира се, че ме познаваш. Задниците в интернет ме наричат Юконската Джейн.

Джес се усмихна при тези думи. Юконската Джейн беше амазонка от трети или четвърти век преди Христа, за която се говореше, че имала почти толкова гаден нрав, колкото и Зарек. Обожавала да ловува и убива и била изпратена в Юкон^[1], тъй като веднъж осакатила някакъв крал, който я подразнил.

— Тогава — провлачи Джес с порочна усмивка, докато оглеждаше одобрително елегантната ѝ стойка — всичко, което имам да кажа, е, че никой от онези, които ви обиждат, не ще да е познал удоволствието от кампанията ви, мис Сайра. Иначе биха ви наричали кралица Джейн.

Тя се усмихна топло при тези думи.

— Истински чаровник, при това толкова учтив. Зоуи беше права. Усмивката на Джес стана още по-широка.

Алън се прокашля.

— Е, лорд Любезни и лейди Смъртоносна, ако можем да ви отнемем минутка от времето, имаме психар, когото трябва да заловим.

Джес хвърли свиреп поглед през рамо, но преди да успее да каже нещо, от арбалета на Сайра полетя стрела.

Алън бе запратен във въздуха и се сгромоляса по гръб в снега.

Сайра се приближи и го изгледа отгоре.

— Не може да се каже, че особено харесвам скуайърите, и определено мразя кръвните ритуали. Така че, спести си по-нататъшна болка и повече не ми говори. Или следващия път ще използвам стрела за деймони.

Тя посегна и вдигна стрелата, която беше използвала.

Джес се разсмя. Харесваше жени с характер.

И точен мерник.

— Е, — каза тя, като се обърна и ги изгледа. — През последните четири дни преследвам група деймони, насочили се към Феърбанкс. Бъорн пък е по петите на едно племе, дошло от Анкъридж^[2]. Това обяснява защо сме тук. Ами вие? Джес, да не би да си преследвал деймони от Рино чак до Аляска?

Ото се отдели от групичката на скуайърите и застана пред Сайра.

— Тук сме, за да убием Зарек от Мизия, и ако ни се пречкаш, ще убием и теб, момиченце.

— Дяволите да ме вземат! — Джес смъкна тъмните си очила надолу и се взря в Ото над ръба им. — Той можел да говори. Или по-точно — да ръмжи.

— Няма да е за дълго, ако не внимава какви ги дрънка. — Сайра хвърли гаден поглед на Ото. — И между другото, скуайъре, ще е нужен някой, който е далеч повече мъж от тебе, за да ме одраска дори.

Ото отвърна на погледа и с флиртаджийска усмивка.

— Страшно си падам по жени, които драскат. Само гледай да е по гърба, сладурче. Не обичам белези.

И той мина покрай нея.

— Ненавиждам скуайърите — изръмжа Сайра, след което извади нова стрела и я изпрати след Ото.

С такава бързина, че движението му едва можеше да бъде проследено, скуайърът се обърна и я улови, без да трепне. След това я поднесе към носа си и вдъхна дълбоко.

— Ммм. Роза. Любимото ми.

Джес и Анди се спогледаха многозначително.

— Може би ще е най-добре да ви оставим насаме?

— Аха — съгласи се Алън през смях, — това наистина напомня на размножителните ритуали на гадните и намусените. Единственото, което ни липсва сега, е Ник Гошей.

Ото метна стрелата по Алън, който изсумтя, когато тя се удари в стомаха му.

Сайра, която се беше изчервила като домати, впери свиреп поглед в Ото, ала той не и обърна никакво внимание и продължи да върви към колибата с нехайна крачка.

— Имаш ли си скуайър, Джес? — попита Сайра, докато вървеше до него заедно с Бьорн.

Джес кимна към Анди.

— Отгледах ей този от мъничък.

— Слуша ли?

— През повечето време.

— Късметлия си. Аз застрелях последните трима. — И докато се насочваше към колибата, Сайра добави: — И не беше със стрела.

Е, поне с тези двамата в групичката им нещата бяха малко по-забавни.

Ала когато Джес влезе в колибата на Зарек след Бьорн, Сайра и трима от скуайърите, веселостта му се изпари.

Останалите бяха принудени да изчакат навън, защото в малкото квадратно пространство не можеха да се поберат повече души. Колибата не беше от онези, които отвън изглеждат по-малки, отколкото са отвътре. Тъкмо обратното. Отвътре мястото беше добре поддържано, но тясно и неприветливо.

Скуайърите вдигнаха няколко халогенни фенера, осветявайки голия интериор. На пода имаше сламеник със стара, износена възглавница и няколко излинели одеяла и кожи. Телевизорът беше поставен направо на пода, а стените бяха покрити с рафтове за книги. Единствените мебели в къщата бяха два шкафа.

— Мили боже! — обади се Алън. — Та той живее като животно.

— Не — възрази Сайра, докато се приближаваше до етажерките, за да разгледа книгите. — Живее като роб. За него това е подобрене в сравнение с онова, на което е бил свикнал. — Тя срещна погледа на Джес. — Познаваш ли го?

— Да. И си права. — Джес беше принуден да се наведе, за да избегне вентилатора на тавана, докато обикаляше стаята. Спомни си, че Зарек бе поне с два сантиметра по-висок от него. — По дяволите — каза, докато завърташе перката на вентилатора с пръст, спомнил си нещо, което Зарек му беше казал веднъж.

— Какво? — попита Бъорн.

Джес погледна към ловеца от Аляска, който разглеждаше килерчето на Зарек, където имаше само няколко консерви с храна и цял куп неотворени бутилки водка.

— Колко горещо става тук през лятото?

Бъорн сви рамене.

— В разгара на лятото може да стигне и над трийсет градуса. Защо?

Джес отново изруга.

— Спомням си как веднъж попитах Зарек как я кара. Той отговори: „Пека се.“ — Джес кимна към малкия вентилатор на тавана. — Чак сега разбирам какво е имал предвид. Можеш ли да си представиш да си хванат натясно в място като това посред лятото, без прозорци и климатик?

Сайра подсвирна.

— При това слънцето изобщо не залязва. Късмет имаме, ако успеем да излезем и за десет минути на ден.

— Ами тоалетната? — попита Алън.

Сайра посочи нощното гърне в единия ъгъл.

— От колко време е тук? — попита тя Джес. — Осем-деветстотин години?

Джес кимна и Сайра отново подсвирна.

— Нищо чудно, че е полудял.

Алън издаде насмешлив звук.

— С парите, които му плащат, идиотът можеше да си построи имение.

— Не — каза Джес. — Той не е такъв. Вярвай ми, когато си свикнал на нищо, не очакваш нищо.

Сайра отиде до единия ъгъл, където се издигаше същинска планина от дървени фигурки.

— Какво е това?

Джес се намръщи, дал си изведнъж сметка, че всеки сантиметър от стените на колибата е покрит със сложна дърворезба, същата като върху фигурките.

Внезапно си припомни дървените скулптури, които беше видял в магазина.

Ледените скулптури в града.

Горкият Зарек трябва здравата да е изкуквал от досада през месеците, когато е бил затворен в тази сбутана барака. По дяволите, та вкъщи Джес имаше по-голям гараж от това място.

— Бих казал, че това е опитът на Зарек да запази поне частица от здравия си разум, докато е затворен тук.

Бъорн вдигна една боядисана фигурка, която изобразяваше бяла мечка с малките и.

— Невероятни са.

Сайра кимна.

— Никога не съм виждала нещо такова. Почти ми се струва нередно да убием някого, който в продължение на векове е бил принуден да живее по този начин.

Алън изсумтя.

— На мен пък не ми се вижда особено редно, че изобщо са го оставили да живее, след като е избил всички в селото, което е трябвало да защитава.

Ото му хвърли странен поглед. Ако не знаеше, че не може да е така, Джес би си помислил, че скуайърът не е толкова сигурен дали Зарек наистина трябва да бъде убит.

Погледите им се срещнаха.

Не, нямаше никакво съмнение. Всъщност изведнъж го обзе подозрение, че Ото е бил изпратен тук по друга причина... също като

него.

— Е, момчета, беше ми забавно — каза Бьорн. — Но силите ми отслабват заради Джес и Сайра, а все още не сме разрешили дребния проблем с деймонското преселение. Някой да има представа защо биха го сторили?

Те до един погледнаха към Сайра, която беше най-възрастна.

— Какво? — попита тя.

— Някога да си виждала или чувала нещо подобно?

Тя поклати глава.

— Чувала съм за това, деймони да се съюзават. Преди векове, преди вие да сте били родени, имаше деймони воители. Ала никой не е виждал някой Спати поне от едно хилядолетие насам. Така че нищо не разбирам. Жалко, че не можем да се свържем с Ахерон. Може би той ще има повече информация.

Бьорн се насочи към вратата.

Джес беше последен и преди да излезе, отново огледа колибата. По дяволите, наистина му беше мъчно за приятеля му и за живота, който му беше отреден.

Не можеше да си представи какво е да си забутан наред горите, сам, при температури, които варираха от минус четирийсет до над трийсет градуса.

Нищо чудно, че на Аш му беше толкова жал за Зарек.

Шестима от скуайърите отидоха при джиповете и извадиха туби с бензин.

— Какво правите? — попита Джес подозрително.

— Ще му изгорим свърталището — отвърна един червенокос скуайър. — Когато ловуваш...

— Как ли пък не! — Джес изтръгна тубата от ръката му и я метна към гората. — Той няма нищо друго на този свят. Няма да ви позволя да го направите.

Алън се озъби насреща му.

— Той преби онази жена.

Джес присви очи.

— Все още не сте ми го доказали.

Алън извъртя очи, сякаш не разбираше как Джес може да защитава приятеля си.

— Ако Зарек не го е направил, тогава кой е бил?

— Аз.

- [1] Територия в Канада, граничеца с Аляска. — Б.пр. ↑
- [2] Най-големият град в Аляска. — Б.пр. ↑

10

Джес вдигна поглед и видя най-голямото стадо деймони, което беше срещал през живота си. Трябва да бяха поне четирийсет, но му беше трудно да ги преброи... особено при положение че според него не всички бяха видими. Сетивата му на Ноцен ловец му подсказваха, че в гората се крият още, готови да заемат местата на тези тук.

Някои носеха кожени дрехи, други — кожуси. Някои бяха мъже, други — жени. Но всичките имаха няколко общи черти — руса коса, остри кучешки зъби и неестествената привлекателност, типична за расата им.

Дори и така, един поглед му беше достатъчен, за да различи лидера им. Беше деймон, когото вече беше срещал, докато издирваше Зарек. Само че вместо да побегне от Зарек, както правеха повечето деймони, този се беше втурнал след него.

Преследвал го беше заедно с Джес и останалите.

Лидерът беше с една глава по-висок от другите и стоеше малко пред тях. За разлика от онези зад гърба му, в неговите очи нямаше страх. Единствено неприкрита, осезаема решителност. И злост, която стигаше до дъното на душата.

Сайра издаде звук, който беше смесица от неверие и развеселеност.

— Какво, по дяволите, е това?

Предводителят на деймоните се усмихна.

— Бих отвърнал „най-големият ви кошмар“, но мразя клишетата.

— Ти си истински!

Всички от „добрите“ се обърнаха, за да погледнат Ото, който се взираше в лидера на деймоните така, сякаш виждаше самия Дявол.

— Познаваш ли този тип, Карвалети? — попита Джес.

— Е, знам за него — отвърна скуайърът с натежал глас. — Когато бях дете, баща ми разказваше за деймона, наричан Танатос. Смятахме, че си измисля.

— Че си измисля какво? — попита Бьорн, хвърляйки поглед към Танатос.

— Истории за езекутора на Нощни ловци, наричан Дневният палач. Те се предават в семейството ми от поколения. От един скуайър на друг.

— И искаш да ми кажеш, че този задник е той? — изрече Бьорн в същия миг, в който Сайра попита:

— Езекутор на Нощни ловци?

Ото кимна.

— Предполага се, че някога Артемида създаде убиец за вас, в случай че излезете извън контрол. Лъчите на слънцето не го убиват и не се нуждае от кръв, за да живее. Легендата твърди, че е непобедим.

Танатос изръкопляска саркастично.

— Много добре, малки скуайъре. Впечатлен съм.

Очите на Ото станаха ледени.

— Баща ми твърдеше, че преди около хиляда години Ахерон убил Танатос.

— Не искам да се правя на интересен — обади се Бьорн, — но на мен той не ми изглежда особено мъртъв.

Танатос се разсмя.

— Защото не съм. Поне не повече, отколкото си ти.

Той тръгна към тях бавно, методично.

Джес настръхна, готов за битка.

Танатос сложи ръце зад гърба си и се усмихна сухо на Ото.

— Един въпрос, човеко. Баща ти някога разказвал ли ти е за Спатите? — При тези думи той погледна към Нощните ловци. — Несъмнено вие, по-възрастните Ловци, си ги спомняте? — Той въздъхна с носталгия. — Ех, доброто старо време... Нощните ловци ни преследваха, ние ги убивахме. Живеехме в подземни катакомби и крипти, където Ловците не можеха да влязат, без да бъдат обладани от духове. Интересно време беше да си аполит или деймон.

Той погледна през рамо към тълпата деймони, повечето от които ги гледаха неспокойно. Имаше един-двама, които сякаш не изпитваха страх и именно на тях Джес обърна най-голямо внимание.

Не знаеше нищо за деймоните воители, но знаеше как да се разправи с всеки, който искаше да вкуси човешка душа.

Когато Танатос отново проговори, гласът му беше мрачен, злокобен.

— Но това беше преди цивилизацията и съвременните удобства. Преди светът на хората да се развие достатъчно, че да можем да съществуваме нощем, преструвайки се на едни от тях. Аполити, притежаващи бизнес и къщи. Деймони, играещи видеоигри. Накъде отива този свят?

Движението на Танатос беше толкова бързо, че никой нямаше време дори да мигне. От ръцете му изскочи вихър и повали всички скуайъри.

Той огледа хаоса с доволен вид и заяви:

— А сега, преди да съм оставил хората си да се нахранят с вас, докато аз убия Нощните ловци, навярно бихме могли да си поговорим мъничко? Или наистина искате да се биете с мен, докато взаимно си изчерпвате силите?

— Да говорим за какво? — попита Джес, заставайки малко по-близо до Сайра. Макар да знаеше, че тя прекрасно може да се грижи за себе си, на него му беше здраво вкоренен навик има ли жена наблизо, да я закриля.

— За това, къде е Зарек — процеди Танатос през стиснати зъби.

— Не знаем — отвърна Сайра.

— Грешен отговор.

Един от непознатите му скуайъри нададе вой и Джес с ужас видя как ръката му беше прекършена надве от нищо.

Пресвета майко божия, никога не беше виждал нещо подобно.

Бъорн се хвърли в атака.

Танатос го хвана и го праметна на земята. Разкъса ризата му, откривайки знака на Артемида върху рамото му, след което прониза жигосаните стрела и лък с изкусно украсена златна кама.

Бъорн се превърна в прах като някой деймон.

Никой не помръдна.

Джес беше завладян от такава ярост, че не можеше да диша. Деймонът го беше направил с такава лекота. Досега Нощните ловци знаеха, че има само три начина, по които могат да умрат. Пълно разчленяване, слънчеви лъчи или обезглавяване.

Очевидно обаче Ахерон им беше спестил един важен и невероятно бърз начин.

Това не беше хубаво и в този момент Джес беше бесен, че никой не го беше предупредил.

Само че това трябваше да почака. Тук имаше невинни хора, а ако се биеше с Танатос в присъствието на Сайра, и двамата щяха да бъдат като с вързани ръце, докато Танатос щеше да разполага с цялата си сила.

— Искаш Зарек? — попита Джес.

Танатос бавно се изправи.

— Затова съм тук.

Джес беше потресен от случилото се и макар че не познаваше Бьорн отдавна, той му се беше сторил свестен. Ужасно бе да изгуби свой другар, и то от ръката на Танатос.

Само че щеше да скърби по-късно. Точно сега искаше да се погрижи скуайърите да оцелеят.

Джес погледна към Сайра и ѝ изпрати телепатично съобщение:

Спаси скуайърите. Аз ще изведа Задника на разходка.

А на глас каза:

— Тогава ме последвай и да те видим колко струваш действително. На Зарек ще му е приятно да ти види сметката.

И той се затича към форда си.

Зарек все така лежеше гол във водата, притиснал Астрид в обятията си. Не можеше да преброи колко пъти през последните няколко часа бяха правили любов. Толкова много, че разсеяно се запита дали тялото няма да го боли, когато се събуди.

Несъмнено никой не би могъл да бъде толкова акробатичен, дори насън.

Беше изтощен от любенето им и едновременно с това усещаше покой, какъвто не беше познал никога досега.

Това ли изпитваха другите?

Астрид се надигна.

— Кога за последен път си ял захарен памук?

Той се намръщи на неочаквания въпрос.

— Какво е захарен памук?

Астрид зяпна слисано.

— Не знаеш какво е захарен памук?

Той поклати глава.

Усмихвайки се, Астрид стана и го издърпа на крака.

— Да се поразходим по крайбрежната алея.

Окей, тя май наистина си беше изгубила разсъдъка.

— Няма никаква алея.

— О, има. От другата страна на ей онези скали.

Зарек погледна натам и видя кей, който го нямаше допреди малко.

Колко странно, че се беше появил в съня му по нейно искане, а не по негово. Той я изгледа подозрително.

— Ти да не си Ловец на сънища, преструващ се на Астрид.

— Не — усмихна се тя. — Няма да ти отнема нищо, Зарек. Просто се опитвам да ти дам един хубав спомен.

— Защо?

Астрид въздъхна при вида на изражението му. Милото отношение към него му беше толкова чуждо, че дори не бе в състояние да проумее защо и се иска да го накара да се усмихне.

— Защото заслужаваш да имаш такъв.

— Защо? Нищо не съм направил.

— Ти си жив, Зарек. — Астрид натърти думите, мъчейки се да го накара да разбере. — Само заради това заслужаваш поне малко щастие.

Съмнението в очите му я жегна като нож.

Твърдо решена да се докосне до него, тя си „измагьоса“ чифт бели шорти и синьо потниче, а след това му помогна да облече черни дънки и тениска.

След това го поведе към сънуваната тълпа.

Зарек мълчеше, докато изкачваха стъпалата, отвеждащи до старомодната дървена алея. Видимо се напрегна, когато прекалено близо до него започнаха да минават хора, и Астрид изпита отчетливото чувство, че е на ръба на това, да изругае.

— Всичко е наред, Зарек.

Той се озъби на един мъж, приближил се твърде много.

— Не обичам да ме докосват.

И все пак дори не спомена факта, че тя го държеше за ръка.

И това я разтопи.

Усмивайки се на себе си, Астрид го отведе до малък щанд, където една жена продаваше хотдог и захарен памук. Тя купи един от най-големите, зарови ръка в леката, пухкава розова захар и му я подаде.

— Ето. Една хапка и ще разбереш какъв вкус има амброзията.

Зарек посегна да го вземе, но тя отмести ръка.

— Искам аз да те нахраня.

В очите му припламна гняв.

— Не съм животно, че да се храня от ръката ти.

Лицето на Астрид помръкна при думите му и доброто ѝ настроение начаса повехна.

— Не, Зарек. Не си животно. Ти си моят любовник и искам да се грижа за теб.

Зарек замръзна при тези думи, взрян в прекрасното и искрено лице.

Да се грижи за него?

Част от него изръмжа при тази идея, ала една друга, непозната нему част, изведнъж се пробуди.

Една гладна част.

Копнееща част. Раздирана от нужда.

Част от него, която бе затворил под ключ и изоставил толкова отдавна, че едва си спомняше.

Отдръпни се.

Не го стори.

Вместо това си заповяда да се наведе и да отвори уста.

Усмивката ѝ го изгори, докато странната захар се стопяваше в устата му.

— Видя ли, че не боли? — Тя сложи ръка върху бузата му.

Не, не болеше. Беше топло и прекрасно. Щастливо дори.

Ала беше само сън.

Много скоро щеше да се събуди и отново ще бъде скован от студ.

Сам.

Истинската Астрид нямаше да му предложи захарен памук, нито щеше да го прегърне напред морските вълни, разбиващи се в брега.

Истинската Астрид щеше да го гледа със страх и подозрение върху красивото си лице. Бранена от бял вълк, който го мразеше толкова, колкото се ненавиждаше и самият той.

Истинската Астрид никога нямаше да отдели време, за да го опитоми.

Не че имаше значение. Нали смъртната му присъда беше подписана. Той нямаше време за истинската Астрид.

Нямаше време за нищо друго, освен за оцеляване. И именно заради това този сън означаваше толкова много за него.

За първи път в живота си беше прекарал един хубав ден. Надяваше се само да си го спомня, когато се събуди.

Астрид го разведе наоколо и двамата играха аркадни игри и ядоха бърза храна, за която Зарек и каза, че само е чел в интернет. Въпреки че нито веднъж не се усмихна, той беше като дете в любопитството си.

— Опитай ето това — каза тя, подавайки му захаросана ябълка.

Астрид бързо научи, че да ядеш захаросани ябълки с вампирски зъби, далеч не е лесно.

Когато Зарек най-сетне успя да отхапе един зальк, тя го погледна очаквателно.

— Е?

Той преглътна, преди да отговори.

— Вкусно е, но не мисля, че имам желание да го повторя. Не е чак толкова хубаво, че да си струва всичките усилия.

И той метна ябълката в един голям бял кош за боклук, а Астрид се разсмя.

След това го заведе да го научи на една от любимите си аркадни игри, скийбол. Той се оказа забележително добър.

— Къде си се научил да хвърляш така?

— Живея в Аляска, принцесо, земя на снегове и лед. Няма кой знае каква разлика между това и хвърлянето на снежни топки.

Думите му я учудиха. В ума и се появи странна картинка — видя как Зарек си играе в снега... нещо, което изобщо не се връзваше с характера му.

— С кого се замеряш със снежни топки?

Той метна още една топка по рампата и я вкара в централния кръг.

— С никого. Хвърлях ги по мечките, за да ги подразня достатъчно, та да се приближат и да мога да ги убия.

— Убивал си малки мечета?

Зарек я погледна развеселено.

— Уверявам те, че изобщо не бяха малки, принцесо. И за разлика от зайците, те стигат за повече от едно ядене. А и ти трябват по-малко кожи, за да си направиш палто или одеяло. Когато скове студ, не се намира кой знае какво за ядене. Преди да се появят магазините, през повечето време беше или мечешко месо или глад.

Гърдите на Астрид се стегнаха при тези думи. Знаеше, че не му е било лесно да оцелее през всички тези години, но от това, което и разказваше, и се прииска да разпери ръце и да го прегърне с всичка сила.

— Как ги убиваше?

— Със сребърните си нокти.

Тя беше поразена.

— Убивал си мечки с нокти? Моля те, кажи ми, че има и по-лесни начини да го правиш. Копие, лък, пистолет?

— Беше много преди появата на огнестрелните оръжия. Пък и освен това не би било честно спрямо мечката. Тя не може да ме нападне от разстояние. А така — тя има нокти и аз имам нокти. Победителят печели всичко.

Астрид поклати невярващо глава.

— Не си ли бил раняван?

Той сви нехайно рамене и метна нова топка.

— По-добре от това, да гладувам. Пък и съм свикнал на рани. — Той и хвърли дяволит поглед. — Да ти трябва мечка кожа за пред камината, принцесо? Имам богата колекция.

Астрид не видя нищо смешно във въпроса му. Гърлото ѝ се беше свило от думите му, искаше и се да ридае. Пред очите и се редяха картини, в които той беше съвсем сам, ранен, теглещ през арктическия сняг мечка, която беше поне десет пъти по-тежка от него, само за да има какво да сложи в уста.

А да замъкне мечката до вкъщи, беше само началото. След това трябваше да я одере и нареже на парчета, преди останалите животни да са надушили нея или кръвта им.

После трябваше да я сготви.

Без никой, който да му помогне, и никакъв избор, освен да го направи или да гладува.

Зачуди се колко ли дни беше прекарал без никаква храна...

— Ами през лятото, когато слънцето грее по повече от двайсет и два часа? Искам да кажа, не е имало как да запазиш месото за дълго, а и не си разполагал с достатъчно време, за да посадиш и отгледаш каквото и да било. Какво си правел тогава?

— Гладувах, принцесо, и се молах да дойде зима.

Сълзи изпълниха очите и.

— Толкова съжалявам, Зарек.

Той стисна челюст. Отказваше да я погледне.

— Недей. Вината не е твоя. Освен това гладът не беше толкова страшен, колкото жаждата. Слава на боговете за бутилираната вода. Преди това винаги имаше няколко дни, когато не успях да стигна до кладенеца, въпреки че е съвсем близо до вратата.

Той посегна за нова топка, ала Астрид сложи ръка върху неговата и го спря.

Зарек се обърна да я погледне, устните му — полуотворени. Астрид го привлече в прегръдките си и го целуна, жадуваща да му даде поне някаква утеха, някакво облекчение.

Зарек я притисна до себе си с всичка сила. Тя отвори уста, за да го вкуси напълно и да почувства как силата му я залива.

Най-сетне той се откъсна със стон.

— Защо си тук?

— Тук съм заради теб, принце от приказките.

— Не ти вярвам. Защо наистина си тук? Какво искаш от мен?

Астрид въздъхна.

— Невероятно подозрителен си.

— Не, просто съм реалист и сънища като този никога не ми се случват.

Астрид повдигна вежди.

— Никога?

— Не и през последните две хиляди години.

Тя изглади бръчката на челото му с върха на пръста си и му се усмихна.

— Е, нещата се променят.

Зарек наклони глава на една страна. Не го вярваше дори за минута.

Някои неща никога не се променяха.

Никога.

— Зарек!

Той усети странно подръпване в гърдите.

Ала не беше Астрид.

— Какво има? — попита тя.

— Зарек!

Беше мъжки глас, който го викаше. Глас, който идваше сякаш от много далеч.

— Изведнъж се почувствах странно.

— Как по-точно? — попита тя.

— Зарек!

Крайбрежната алея внезапно притъмня. Зрението му започна да се замъглява, зави му се свят и той почувства как се откъсва от Астрид.

Бореше се с цялата си сила, за да остане с нея. Да остане в съня си.

Не искаше той да свършва. Не искаше да се събуди в един свят, където никой не го щеше.

Трябваше да се върне при нея.

Моля ви, само още една минута...

— Зарек! По дяволите, момче, не ме карай да те шамаросам. Последното, което ти трябва сега, е сътресение на мозъка. Събуждай се!

И той наистина се събуди и видя над себе си Джес, който го разтърсваше здраво.

Зарек изруга и го изрита назад, пращайки го в стената.

Грозната ругатня на каубоя, изскочила от устата му, когато се блъсна в ламперията, се сля с тази на Зарек, който усети как гърбът и ръката му затуптяха от болка в отговор на нараняванията на Джес.

Само че не го беше грижа. Възнамеряваше да прибави още много към тях, така че каубоят да не е в състояние да върви, без да куца.

Беше длъжник на копелето заради изстрела в гърба.

А той винаги си плащаше дълговете, при това — с лихвите.

Скочи от леглото с ръмжене, готов за битка.

— Хей, полека, Зи! — каза Джес, избягвайки пестника на Зарек. — Успокой се.

Зарек се движеше дебнешком, като лъв, неизпускащ от очи ранена газела. Лъв, който възнамеряваше да вечеря с тази газела.

— Полека? Ти ме простреля в гърба, кучи сине!

Лицето на Джес се вкамени и той го изгледа смразяващо.

— Да не си посмял да обиждаш майка ми. И по-добре спри и помисли за малко. Бях наемен убиец от деня, в който станах достатъчно голям, за да държа пистолет. Ако аз ти бях гръмнал тъпия задник, сега нямаше да имаш глава. Тъй като и мен ме е прострелвал в гърба приятел, определено никому не бих искал да причиня същото. Нито дори на свадливец като теб. И защо, по дяволите, бих се наранил, само за да ти направя гадно? За бога, момче, размърдай си мозъка.

Зарек все още не беше готов да му повярва. Макар че беше почти излекуван, гърбът му все още болезнено напомняше, че някой беше направил всичко по силите си, за да го убие.

— Тогава кой стреля по мен?

— Един от тъпите скуайъри. Проклет да съм, ако знам точно кой. Ако не е твоят личен скуайър, те всичките си приличат.

Зарек се поколеба, мъчейки се да сложи ред в събитията от последните няколко дни.

Всичко в главата му сякаш беше обгърнато в мъгла. Последното, което наистина си спомняше, бе как се опитва да си тръгне от къщата на Астрид...

Той се намръщи и се огледа наоколо, давайки си сметка, че все още е тук.

Джес го беше събудил, напълно облечен и в легло, в което изобщо не помнеше да си беше лягал.

А после се смръщи още повече, видял, че Астрид е в същото легло.

Онова, което беше сънувал.

Какво, по дяволите.

Джес презареди пушката си.

— Виж, нямам време за това. Знаеш ли кой е Танатос?

— Да, срещали сме се.

— Добре. Защото тази вечер той вече уби един Ноцен ловец и идва след мен. Така че искам да се изпариш оттук. Възможно най-бързо.

При тези думи стомахът на Зарек се сви.

— Какво?

Лицето на Джес беше мрачно и смъртоносно.

— Уби един Нощен ловец без никакво усилие. През живота си не бях виждал подобно нещо. А сега идва за теб, Зи. Време е да се направиш на лисица и да се изметеш от Далас.

Какво означаваше това? Ако главата го болеше преди, то беше нищо в сравнение с мъчителното усилие да разшифрова жаргона на каубоя.

— Каквото и да правиш — гласът на Джес тегнеше от предупреждение, — не оставяй Танатос да се доближи до знака ти с лъка и стрелата. Очевидно действа като мастиленото петно върху гърдите на деймоните. Едно пробождане и се превръщаме в прах.

Зарек се намръщи на думите му.

— Какъв знак с лък и стрела? Аз нямам такъв.

Джес изсумтя.

— Разбира се, че имаш. Всички имаме такъв.

— Не и аз.

Джес вдигна поглед от пушката си; лицето му имаше крайно невесел вид.

— Може би е на място, което не можеш да видиш. Като задника или нещо такова. Знам, че не може да нямаш. Там те е докоснала Артемида, когато е пленила душата ти.

Зарек поклати глава.

— Артемида никога не ме е докосвала. Не можеше дори да се доближи до мен, без да потръпне от отвращение, затова използва пръчка, за да ме превърне в Нощен ловец. Заклевам ти се, по тялото ми няма никакъв знак.

Джес зяпна от изненада.

— Я чакай. Да не искаш да ми кажеш, че са те заврели тук, където няма никакви деймони, а ти дори нямаш слабо място? Каква е тая тъпотия? Аз живея наред царството на деймоните, при това с ахилесова пета, за която никой не си е дал труда да ми спомене, а ти, който нямаш такава, си стоиш тук, където не те грози никаква опасност?

Джес закрачи напред-назад. Навик, за който Зарек беше научил по време на един от среднощните им телефонни разговори. Подхванеше ли една от тирадите си, Джес не можеше да бъде спрян току-така.

— Къде е справедливостта в цялата тази работа! — възмущаваше се той. — А после Аш ме моли да дойда тук и да ти спася задника и ето че ние измираме като мухи, докато ти си недосегаем. А, не, така изобщо не може. Обичам те, мой човек, обаче — дяволите да го вземат. Изобщо не е справедливо. Топките ми замръзват тук, а ти, ти изобщо не се нуждаеш от защита. А в същото време на мен само дето не са ми лепнали на гърба една мишена, на която пише: „Хей, деймони на стероиди, целете се ей тук“.

Джес май никога нямаше да млъкне.

— Даваш ли си сметка, че като захапах ключовете си, за да си извадя портфейла и да платя на бензиностанцията, те замръзнаха в устата ми? Последното, което искам, е да умра в това забравено от бога място, от ръцете на някакво изчадие, за което никой досега не е чувал, ако не броим Гуидо, скуайъра убиец от Джърси. Кълна се, нечий задник ще ми плати за това.

Джес си пое дъх, но преди да успее да продължи, входната врата се отвори с трясък, от който цялата къща се разтресе.

По гърба на Зарек полази позната студена тръпка.

Бледа следа от спомен припламна в ума му, смътна и смуцаваща.

И преди беше усещал това.

Без да има време да помисли, той затръшна вратата на спалнята и я заключи с помощта на телекинеза. След това бутна Джес към прозореца.

— Тя има вълк някъде в къщата. Намери го и го изведи оттук.

Мощен удар разтърси вратата.

— Излез, Зарек — изрева Танатос. — Мислех, че обичаш да си играеш с деймони.

— О, с теб ще си поиграем, копеле, и още как. — Зарек изкърти с телекинеза прозореца и блъсна Джес през него, докато Танатос продължаваше да блъска по вратата.

Зарек прекоси стаята и вдигна Астрид, която все още спеше дълбоко.

— Изведи я оттук — каза, докато я подаваше на Джес през прозореца. Каубоят едва я беше поел от ръцете му, когато вратата стана на трески. Зарек се обърна бавно.

— Майка ти не те ли е учила, че е невъзпитано да се натрапваш?

Танатос присви очи и прикова студен, суров поглед в него.

— Майка ми стана на прах, когато бях само на година. Нямаше време да ме научи на каквото и да било. Виж, ти ме научи — и то много добре — как да преследвам и убивам враговете си.

Думите му така слисаха Зарек, че той не можа да се предпази от първото му нападение.

Мощна въздушна струя го блъсна право в гърдите.

Зарек се претърколи, извличайки сила от болката.

Страшно го биваше в това.

Докато се подготвяше да се хвърли в атака, отекнаха два изстрела. Танатос политна напред, а после се обърна, ръмжейки.

Очите на Зарек се разшириха при вида на двете дупки от куршум, зейнали в черепа на деймона. Дупки, които зараснаха в миг.

Откъм коридора се чу как Джес изруга.

— Какво си ти!

— Джес — сопна се Зарек. — Махай се. Мога да се оправя и сам.

Танатос се нахвърли върху Джес и Зарек се метна на гърба му, притискайки го към касата на вратата.

— Върви! — изкрещя той на Джес. — Не мога да се бия, докато си тук. Нуждая се от всичката си сила.

Джес кимна и се втурна към входната врата. Зарек го чу как се забави достатъчно, за да изведе вълка.

— Най-сетне сами — изсмя се той, когато Танатос го блъсна към насрещната стена. — О, удоволствието от болката.

Танатос го изгледа с отвращение.

— Ти наистина страдаш от лудост, нали?

— Ни най-малко. Трябва да ти кажа, че се наслаждавам на всеки миг от нея.

Зарек остави силите си да се надигнат в него, докато ръцете му не запариха от тях. Привлече йоните във въздуха, зареди ги до краен предел и ги насочи към Танатос.

Ударът запрати деймона в другия край на коридора.

Събирайки още сила, Зарек го отхвърли по-назад, чак в кабинета и не спря, докато Танатос не се приземи пред огнището.

Ако имаше здрав разум, Зарек щеше да се възползва от това и да побегне.

Само че той нямаше чак толкова здрав разум. Освен това Танатос просто щеше да го последва, а той беше прекалено стар и прекалено

вбесен, за да бяга.

Танатос се изправи на крака.

Зарек запрати нова струя към него, поваляйки го в купчинка върху дивана, където деймонът остана да лежи неподвижно. Той поклати глава.

— Слуша й какво ще ти кажа. Защо не ме потърсиш, когато си готов да играеш с големите момчета?

След това излезе от къщата и с помощта на силите си заключи вратата след себе си.

Чу как Танатос блъска по нея, мъчейки се да излезе, но дори не погледна назад. Отиде до снегохода, който трябва да принадлежеше на деймона, отвори резервоара за горивото и се увери, че е достатъчно пълен.

Откъсна един маркуч от двигателя и всмукна от бензина.

После се върна до къщата и извади запалката си.

Щракна я и изплю бензина върху къщата, след което се загледа как пламъци обхващат вратата.

Още няколко разходки до снегохода и най-сетне той се отдръпна и огледа пламъците, които бързо поглъщаха къщата на Астрид.

Добре, че тя беше богата — след като това приключеше, щеше да ѝ се наложи да си намери ново място за живеене.

Зарек извади цигара от джоба на палтото си, усмихна се и запя тихичко класическата песен на „Токинг Хедс“: „Триста шейсет и пет градуса... къщата изгаря до основи“.

Астрид се събуди от оглушителен рев. За миг липсата на зрение я дезориентира, ала после си даде сметка, че са я изтръгнали от магическия и сън.

Но как?

Двамата със Зарек трябваше да спят още поне един ден.

По звуците и изправеното положение на тялото си разбра, че вече не се намира в леглото си.

По-скоро — в нечия кола.

— Зарек? — попита тя колебливо.

— Не, госпожо — провлачи плътен глас със силен южняшки акцент. — Името ми е Съндаун.

Сърцето на Астрид задумка.

— Къде е Зарек? Саша?

Нечия ръка я докосна успокоително по рамото.

— Спокойно, миличка. Всичко ще бъде наред.

— Къде е моят вълк?

От начина, по който въздухът се раздвижи пред лицето и, се досети, че Съндаун размахва ръка на няколко сантиметра от върха на носа и.

— Да, сляпа съм — каза раздражено. — Каж ми къде е Саша.

— Той е косматото нещо в краката ти.

Астрид въздъхна облекчено, ала това беше само половината от тревогата и.

— Ами Зарек?

— Оставихме го.

— Не — заяви тя, а сърцето и отново задумка. — Не бива да го оставям.

— Нямахме друг...

Астрид така и не чу края на изречението — прекалено заета бе да се мъчи да отвори вратата.

Силна ръка я дръпна назад.

— Хей, лейди, това, което правиш, е опасно. Трябва да те отведе възможно най-далеч от къщата. Вярвай ми, ако има някой, който може да се справи с тази ситуация, това е Зарек.

— Не, не може. — Тя се опита да стане. — Трябва да се върна. Ако някой открие, че не съм с него, той е мъртъв. Не разбираш ли?

— Лейди.

Астрид отблъсна ръката му.

— Ще изпратят Танатос при него. Трябва да се върна.

— Ти знаеш за Танатос?

Астрид протегна ръка, опитвайки се да открие устата му и да я опипа за вампирски зъби.

Той я избегна.

— За Ахерон ли работиш? — попита тя.

— А ти?

— Отговори ми. Ти един от неговите хора ли си?

Той се поколеба, преди да отговори.

— Да.

Астрид въздъхна облекчено. Слава на Зевс!

— Аз съм съдницата на Зарек. Ако го оставя без надзор, Артемида ще повика Танатос, за да го убие.

— Неприятно ми е да ти го съобщя, но тя вече го направи. Току-що оставих двамата да си уредят сметките в къщата ти.

На Астрид и се зави свят. Как беше възможно?

— Сигурен ли си, че е бил Танатос?

— Той така твърди, а след като го видях как се разправя с нас, Нощните ловци, съм склонен да му повярвам.

На Астрид направо и прилоша при тази новина. Това не можеше да се случва. Защо ѝ беше на Артемида да наруши споразумението им? Знаеше, че богинята няма търпение присъдата да бъде произнесена, и все пак...

— Трябва да ме върнеш обратно. Зарек не може да го убие. Никой от вас не може.

— Какво искаш да кажеш?

— Единствено Ахерон притежава силата да убие Танатос. Единствено Ахерон. Никой от вас няма шанс срещу него.

Съндаун изруга.

— Е, добре. Дръж се здраво, а аз ще се моля на Бога да грешаш, лейди.

Астрид усети как Саша се размърда, когато Джес обърна колата с движение, което я накара да се почувства като на панаирджийска въртележка.

— Шшт, Саша. — Тя посегна надолу и го погали успокоително.

— Къде сме? Какво стана?

Почувства как Саша помръдна лекичко, за да погледне към Съндаун. От гърдите му се откъсна ниско ръмжене.

— *И кой, по дяволите, е този, дето сякаш е излязъл от „За шепя долари“^[1]?*

— *Приятел е. Така че се дръж добре.*

— *Добре? Много хубаво. Няма да го ухапя. Засега.* — Саша се поотпусна. — *Защо се намирам в пикап? Как се озовах тук? И струва, че главата ми ще се пръсне?*

— Упоих те.

Астрид изпита отчетливото чувство, че Саша присви очи и оголи зъби насреща и.

— *Какво си направила?*

Гневът в гласа му я накара да потръпне.

— *Нямах друг избор. Но по-късно ще ми се накрещиш. Сега имам проблем.*

— *И той е?*

— *Танатос е на свобода. И иска главата на Зарек.*

— *Чудесно, Дневният палач има вкус.*

— *Саша!*

— *По-силно е от мен. Знаеш, че не харесвам онзи откачен звяр.*

Астрид въздъхна и зарови ръка в козината му, за да погледне през неговите очи. Той се покатери в скута и, за да вижда през прозореца.

След няколко мили Астрид най-сетне започна да разпознава пейзажа — приближаваха къщата.

Ала онова, което я уплаши, бе гледката на голям пожар в далечината.

Съндаун изруга и натисна газта.

Когато се приближиха още малко, Астрид видя, че къщата и гори. Пред нея имаше самотна фигура, ала тя не можеше да каже дали е Зарек, или Танатос.

Ужасена, Астрид затаи дъх, надявайки се, че Зарек е този, който бе останал жив.

Едва когато Съндаун спря колата, Астрид различи фигурата ѝ и прималя от облекчение.

Очертан от светлината на пламъците, там стоеше Зарек. Астрид пусна Саша, отвори вратата и се втурна натам, където го беше видяла.

Нямаше представа как е оцелял в срещата си с Танатос, нито пък къде е Екзекуторът. Единственото, което имаше значение, бе да стигне до Зарек.

Искаше да го докосне, да се увери, че е невредим.

Беше прекосила половината от разстоянието, което я делеше от него, когато пронизителен мъжки вик, изпълнен със страх, процепи въздуха.

Астрид се закова на място, мъчейки се да разбере откъде бе дошъл.

Чу как снегът скърца някъде отстрани и предположи, че е Съндаун, тръгнал към Зарек. Саша се приближи зад нея и завря муцуната си в ръката и.

Викът като че ли не беше дошъл от никого от тях.

И тогава отекна експлозия.

Астрид коленичи и използва Саша, за да види какво се случва.

Къщата и се бе взривила. Пламъци и отломки се издигнаха високо във въздуха, сливайки се зловещо със северното сияние.

А от горящите развалини излезе Танатос. Съвършено невредим.

Дори косата му не беше опърлена.

Беше ужасяваща гледка.

Зарек изруга.

— Ти никога ли не умираш?

Вместо отговор Танатос замахна. Зарек избегна юмрука му и на свой ред нанесе зашеметяващ удар.

Съндаун се приближи до Астрид.

— Трябва да те отведе...

Тя се затича още преди да беше довършил.

— *Саша* — извика тя. — *Нападай.*

— *Как ли пък не!* — сопна се вълкът. — *Може и да съм твой пазител, но това е домашният любимец на Артемида. Не мога да го убия. Късмет ще е, ако успея дори да го объркам за малко. А знаеш какво правят хората с ранените вълци. Застрелват ги.*

Астрид изпадна в паника. Не виждаше. Чуваше единствено звуци от битка, ударите на плът в плът.

Някой я сграбчи и я хвърли на земята, а след това покри тялото и със своето.

Тя изпищя.

— Престани! — сопна се Зарек.

Той се претърколи с нея, след което я изправи на крака и я побутна напред.

— Какво става? — попита Астрид, докато Зарек продължаваше да я тласка напред.

— Нищо особено — отвърна той отегчено, ала едновременно с това — задъхано. — Някакъв непобедим задник се опитва да ме убие. А ти нямаш работа тук. — Той я пусна. — Отведи я оттук, Джес.

— Не мога.

Зарек изви устни. Ако можеше да си позволи загубата на сили, която това щеше да му причини, щеше да му прасне един.

Вместо това единственото, което можеше да стори, бе да се обърне и да посрещне Танатос, който го следваше неумолимо.

— Какво има, Зарек? Боиш се да умреш?

Зарек изсумтя презрително, докато побутваше Астрид към Джес.

— Да умреш, е лесно. Трудно е да живееш.

Танатос поспря, сякаш думите на Зарек го бяха хванали неподготвен.

И по този начин даде на Зарек точно това, от което се нуждаеше. Той извади деймонската си кама от ножницата, скрита в ботуша му, втурна се напред и я заби в гърдите на Танатос, където би трябвало да се намира белегът, приличащ на мастилено петно. При нормални обстоятелства този удар би трябвало да освободи човешките души, пленени в деймонското тяло, и обикновено силата, с която те излизаха на свобода, беше достатъчна, за да накара деймона да се пръсне на късчета и да се превърне в прах.

Само че този път не стана така.

Танатос издърпа камата от тялото си и посегна към Зарек.

— Аз не съм деймон, Нощни ловецо. Забрави ли? Бях аполит, докато не те срещнах.

Зарек се намръщи.

Танатос го сграбчи за яката и го придърпа към себе си.

— Забрави ли жена ми, която уби? Селото ми, което унищожи?

През ума на Зарек пробягаха спомени. Но той не виждаше друго, освен своето село.

Не, почакай. Спомняше си нещо... Мимолетният образ на непобедим деймон, ала не мъжът, който беше пред него сега.

Този имаше червени горящи очи. Не, онзи беше друг.

Мислите му се върнаха в Ню Орлиънс. Към...

Защо не можеше да си спомни?

Помнеше Съншайн Рънингуолф в склада с него, докато той казваше на Дионисий и Камул да си заврат заповедите в задника, а следващото, което помнеше, бе как се разделя с Ахерон на многолюдната улица.

През главата му припламна мълния. Той видя нещо. Ахерон? Или себе си?

Зарек се мъчеше да въведе ред в мислите си.

О, да върви по дяволите. Единственият спомен, който му трябваше, беше този тук.

Той скрива Танатос в слабините.

Деймонът се преви одве.

— Жив или мъртъв, да те сритат в топките боли, нали?

Танатос изсъска и изруга в отговор.

Зарек стовари сплетените си в едно юмруци върху гърба му.

— Ако някой има предложение как да убием този тип, готов съм да го чуя.

Джес поклати глава.

— Не ми остана динамит. На теб да ти се намират някакви гранати?

— Не и у мен.

Танатос се изправи.

— Кажу „умри“, Нощни ловецо.

— Добре. Вземи и умри, а?

Зарек наведе глава и се хвърли в атака. Вкопчени един в друг, двамата паднаха на земята.

След това Танатос се изправи и разтвори ризата на противника си. От начина, по който движеше ръце, Зарек се досети, че се опитва да открие знака с лък и стрелата, за който му беше казал Джес.

— Изненада, копеле, мама е пропуснала да ти каже това-онова за мен.

В далечината се разнесе звук на двигател. Зарек чу приближаващото се бучене над гласовете на Джес, който убеждаваше Астрид да се махне, и Астрид, която отказваше, докато Саша лаеше и я побутваше.

Изведнъж, в същия миг, в който Зарек се откъсна от Танатос, се появи снегоход, носещ се с огромна скорост.

— Наведи се!

Зарек не разпозна гласа и при обикновени обстоятелства не би се подчинил, но пък — защо не? Омръзнало му бе този деймон да му скрива задника.

Хвърли се на земята и се претърколи встрани, докато тъмнзеленият снегоход прелиташе над главата му. Мъжът, който го караше, беше облечен изцяло в черно и носеше черна каска. Той спря рязко и извади пистолет.

Ярка светлина припламна в мрака и блъсна Танатос в гърдите, запращайки го назад.

Танатос изрева.

— Как смееш да ме предадеш! Та ти си един от нас!

Мъжът праметна дълъг крак над снегохода и отново зареди пистолета за сигнални ракети, докато отиваше към мястото, където Зарек все още лежеше на земята.

— Е — горчиво каза новодошлият, — трябваше да помислиш за това, преди да убиеш Бьорн. — Той стреля повторно и Танатос отново полетя назад. — Той беше единственият от тях, когото можех да понасям.

Непознатият протегна ръка и помогна на Зарек да се изправи. След това свали каската си и му я подаде.

— Вземи жената и се махай оттук. Побързай.

В мига, в който срещна погледа му, Зарек го позна.

Единственият Нощен ловец, когото мразеха повече и от него.

— Споон?

Русокосият Нощен ловец аполит кимна.

— Върви — каза той и презареди. — Аз съм единственият, който може да го удържи, но не мога да го убия. В името на Аполон, някой да намери Ахерон и да му каже, че Дневният палач е на свобода.

Зарек се втурна към Астрид.

— Не! — изрева Танатос.

Зарек видя взрива, изригнал от ръката на Танатос, още преди да се е откъснал от дланта, и инстинктивно се хвърли към Споон. Мълнията пропусна целта си, но за сметка на това улучи вълка на Астрид.

Животното изскимтя и се превърна в мъж, а после отново във вълк.

Зарек се закова на място, осъзнал, че домашният любимец на Астрид беше шейпшифтър Катагария.

Защо една сляпа жена, която има Катагария за другар, би приела в къщата си провинил се Нощен ловец?

— Саша? — извика Астрид.

Джес изтича при шейпшифтъра, за да го прикрива, а Зарек отиде при Астрид.

— Приятелчето ти шейпшифтър беше улучено, принцесо.

Страх набразди челото на Астрид.

— Добре ли е?

Зарек я вдигна и я отнесе при Джес, а после изруга, давайки си сметка, че Джес не би могъл да отведе и нея, и вълка на безопасно място. След подобен енергиен удар, шейпшифтърите известно време си сменяха формите, без да искат.

Джес с усилие отнесе човека вълк на сигурно място във форда си и потегли веднага щом можа.

Зарек сложи каската на главата на Астрид.

— Изглежда, че сега сме само аз и ти, принцесо. Без съмнение ще предпочетеш да те оставя тук с деймона.

Астрид се поколеба, чувайки омразата и гнева в гласа му.

— Имам ти доверие, Зарек.

— Значи си глупачка.

Той я улови за ръка и я отведе настрани от битката на Споон и Танатос.

Грубо и помогна да се качи на един снегоход.

Астрид очакваше да се отдалечат от шума на битката, ала вместо това те се насочиха към него. Тя инстинктивно закри лице, когато нещо изтрещя близо до тях.

— Качвай се — сопна се Зарек. — По-бързо.

Астрид усети как седалката подскача и ето че шумът вече оставаше зад тях. Сърцето на Астрид биеше лудешки, докато чакаше да се случи още нещо.

След известно време, което и се стори часове, но вероятно бяха само няколко минути, Зарек спря машината.

Астрид отново почувства как седалката се раздвижи, сякаш някой беше слязъл, и тъй като ръцете на Зарек все още бяха около нея, тя предположи, че трябва да е Споон.

— Благодаря — каза Споон. — Никога не съм очаквал да получа помощ от Зарек от Мизия.

— Нито пък аз от Споон. Откога деймоните се обръщат срещу собствената си раса?

От гласа на Споон капеше отрова:

— Никога не съм бил деймон, римлянино.

— А аз никога не съм бил шибан римлянин.

Споон се изсмя горчиво и отсечено.

— Примирие?

Астрид усети как Зарек се размърда зад нея.

— Примирие. — Зарек като че ли се обърна назад, за да погледне натам, откъдето бяха дошли. — Имаш ли някаква представа какво е това нещо, което ме преследва?

— Терминатор. Единствената разлика е, че този има разрешение от Артемида.

— Какво искаш да кажеш?

— Сред моята раса съществува легенда за Дневния палач, според която Артемида избрала един от нас, за да бъде личният ѝ страж. Обичан повече от всички от хората ѝ, той нямал никакво слабо място. Веднъж отприщен, целта му е да унищожава Нощни ловци.

— Искаш да ми кажеш, че е нещо като Торбалан?

— Съмняваш ли се в думите ми?

— Не. Не и след това, което видях.

Астрид чу как Споон изпусна дъха си.

— Чух, че Артемида е обявила кръвен лов за теб. Реших, че ще умреш от ръката на Ахерон.

— Е, все още не съм екзекутиран. Вярвай ми, нужно е нещо повече от онова нещо, за да ме довърши. — Зарек направи пауза. — Просто от любопитство — какво правите тук всички вие? Да не би Ахерон да ви е свикал, без да ме покани?

— Бъорн дойде, защото преследваше група деймони. Аз дойдох, защото почувствах Призоваването.

— Призоваването? — повтори Астрид. Ако трябваше да е откровена, тя не знаеше почти нищо за аполитите и деймоните. За това отговаряха Аполон и Артемида.

— То е като сигнален огън — обясни Споон. — И никой, в чиито вени тече аполитска кръв, не може да му устои. Дори и в този миг усещам как Танатос ме вика. Мисля, че единствената причина да мога да му устоя, е, че съм Нощен ловец. Ако не бях... Да кажем просто, че те очаква нещо адски страшно.

Зарек изсумтя.

— Съмнявам се. Е, как мога да го убия?

— Не можеш. Артемида го е създала така, че да може да ни открива и убива, но самият той няма никакво слабо място. Дори

слънчевата светлина. А най-лошото е, че ще унищожи всеки, който се опита да те приюти.

Да те приюти.

Мислите на Зарек отново се върнаха към селото му.

Към старицата, издъхнала в ръцете му...

Какво се мъчеше да му каже умът му?

— Танатос опитвал ли се е да ме убие и преди? — попита той Споон.

Аполитът изсумтя.

— Все още си жив, така че отговорът очевидно е не.

И все пак.

Зарек слезе от снегохода.

— Ето, вземи Астрид и...

— Не ме ли чу какво ти казах, Зарек? Не мога да я взема със себе си. Танатос ще я убие, задето те е подслонила. Остави ли те, тя е обречена.

— Обречена е, ако остане с мен.

— Всички си имаме проблеми и тя е твоят. Не моят.

Астрид силно подозираше, че Зарек показва среден пръст на Споон.

— Ще ти се, гърко — каза аполитът, потвърждавайки подозрението и.

Зарек отново се отпусна върху снегохода.

— Хей, Зарек? Имаш ли мобилен телефон у себе си? — попита Споон.

— Не. Изгоря заедно с къщата й.

Астрид чу как снегът изскърца под стъпките на Споон, докато той се връщаше при тях.

— Вземи този и когато си на сигурно място, звъни на Ахерон. Може би той ще успее да ти помогне с жената.

— Благодаря. — В думата имаше повече войнственост, отколкото благодарност. — Но какво ще правиш ти без телефон и снегоход?

— Ще мръзна, какво друго. — Последва кратка пауза. — Не се тревожи за мен. Уверявам те, че ще се оправя.

Ръцете на Зарек отново се обвиха около Астрид и тя го чу как запали двигателя на снегохода.

— Къде отиваме? — попита тя.

— Нагоре по реката от лайна, без гребла.

---

[1] Класически уестърн на режисьора Серджо Леоне. — Б.пр. ↑

— Е — каза Астрид, тонът и бе също толкова саркастичен, колкото и неговият. — Надявам се да имаш карта, защото аз никога не съм ходила там.

— Повярвай ми, познавам мястото като петте си пръста. Прекарал съм там по-голямата част от живота си.

Без да знае дали би трябвало да се засмее, или да изстене, Астрид стисна здраво резервоара пред себе си, докато Зарек извличаше всичко, на което снегоходът беше способен. Машината вибрираше толкова силно, че Астрид почти очакваше да се разпадне под тях.

— Капитане — каза тя, имитирайки Скоти от „Стар Трек“. — Не мисля, че тя ще издържи. Уорп двигателите не могат да поемат още. Ще се взривим.

Ако не знаеше, че е невъзможно, би могла да се закълне, че в гърдите на Зарек заклокочи смях.

— Ще издържи — разнесе се дълбокият му плътен глас в дясното и ухо и Астрид усети как я полазват тръпки, които нямаха нищо общо със студа.

— Мисля, че май съм благодарна, задето съм сляпа — каза тя. — Нещо ми подсказва, че ако можех да видя безразсъдната скорост, с която караш, сигурно щях да получа удар.

— Несъмнено.

Астрид извъртя очи при моменталното му съгласие.

— И представа си нямаш как да успокоиш някого, нали?

— В случай че не си забелязала, принцесо, социалните умения не са силната ми страна. По дяволите, имаш късмет, че изобщо знам как да използвам тоалетната.

О, той беше ужасен.

Ала в язвителните му забележки имаше нещо почти очарователно. Те бяха гневни и хапеха, но рядко криеха истинска злост и сега, когато Астрид бе видяла истинския Зарек, онзи, когото той

криеше от всички, тя знаеше и какво всъщност представлява този остър език.

Защитна броня.

Целта му беше да държи всички далеч от него. Ако не допуснеш никого в сърцето си, никога няма да познаеш болката от предателството.

Астрид не разбираше как е в състояние да живее по този начин. В постоянна болка и самота. Оставяйки омразата да ръководи всичко, което прави и казва.

Зарек беше суров мъж, в когото имаше повече отрова, отколкото в деветоглавата хидра^[1]. Но дори хидрата в крайна сметка си беше намерила майстора.

Тази вечер Зарек беше намерил своя и това не беше Танатос.

Астрид нямаше да се откаже от него.

Носиха се върху снегохода, докато ушите и запищяха, а тялото и се вкамени от студ чак до костите. Чудеше се дали някога изобщо ще успее да се размрази.

Зарек, който сякаш изобщо не усещаше вледеняващото време, караше на зигзаг, като че ли се опитваше да попречи на Танатос да ги проследи.

Тъкмо когато Астрид започваше да си мисли, че твърдението как безсмъртните не можели да умрат от замръзване е просто мит, Зарек най-сетне спря.

Изключи двигателя.

Внезапната тишина беше оглушителна. Потискаща.

Астрид зачака Зарек да се изправи и да ѝ помогне да слезе, но единственото, което той стори, бе да свали каската от главата ѝ и да я запрати настрани с проклятие.

Астрид я чу как тупна на земята, а после тишината се завърна, нарушавана единствено от дишането им.

Гневът на Зарек достигна до нея като осезаема заплаха. Туптящ и плашещ.

Част от него искаше да я нарани, усещаше го, ала отдолу долавяше болката му.

— Коя си ти?

Гласът му беше настойчив и също толкова вледеняващ, колкото арктическата зима. Ръцете му все така бяха обвити около нея и думите

му прозвучаха току в ухото и.

— Казах ти.

— Излъга ме, принцесо — изръмжа той. — Може и да не умея да чета мисли, но знам, че не си това, на което се преструваш. Човешките жени нямат воини Катагария за другари. Искам да знам коя си наистина и защо ровичкаше в сънищата ми.

Астрид беше толкова нервна, че се тресеше от притеснение. Какво щеше да направи сега с нея? Дали щеше да я остави на Танатос?

Боеше се да му каже истината, ала никога не лъжеше, освен ако действително не се налагаше.

Имаше право да ѝ бъде ядосан. Не че тя го беше излъгала — просто беше пропуснала да му каже някои неща. Като например истинската и цел, защо му беше помогнала, както и това, че вълкът, който той мразеше, се превръща в човек...

Е, беше излъгала и че Саша е умрял, но Саша си го беше заслужил.

Освен това го беше упоила.

Е, добре де, едва ли щеше да вземе награда за добро поведение тази година, но пък същото важеше и за Зарек.

Особено пък в това му настроение.

Топлият му дъх падна върху бузата и.

— Какво си ти? — повтори той.

Астрид реши, че времето за лъжи е отминало. Зарек заслужаваше да знае истината и тъй като Артемида очевидно беше нарушила споразумението им и бе изпратила Танатос, какъв беше смисълът Астрид да я защитава повече?

— Аз съм нимфа.

— Силно се надявам, че изпусна една много важна част от тази дума, принцесо.

— Моля? — Отне и секунда, докато разбере какво има предвид. А после лицето ѝ почервения. — Не съм нимфоманка! А нимфа. Нимфа!

В продължение на няколко минути той нито помръдна, нито проговори. Изпусна бавно дъха си, мислейки за жената пред себе си и опитвайки се, като никога, да овладее гнева си.

Проклетата нимфа. Трябваше да се досети, че е нещо такова.

Да бе, да. Сякаш мисълта за гръцка нимфа в Аляска бе нещо, което би му хрумвало ей така. Тези от нейната раса обикновено се

навъртаха около брегове, океани и гори или пък си стояха на Олимп. Не се появяваха в разгара на снежна буря, за да изтеглят ранен Нощен ловец в дома си.

Стомахът му се сви, когато изведнъж си даде сметка каква бе причината за нейното присъствие тук.

Някой я беше изпратил.

За него.

Зарек сграбчи ръчките на снегохода с всичка сила. Боеше се да ги пусне от страх какво може да й стори.

— И каква нимфа по-точно си ти, принцесо?

— На правосъдието — тихичко отвърна тя. — Служа на Темида и бях изпратена, за да те съдя.

— Да ме съдиш? — Зарек издаде отвратен звук. — О, направо невероятно.

Никога през живота си не бе искал да нарани някого толкова силно. Стана от снегохода, преди да се е поддал на гнева си, и се отдръпна от нея.

Ама и това ако не беше типично за неговия късмет!

Най-сетне беше намерил някой, който не го съдеше... а тя се бе оказала съдия, чиято единствена цел бе да произнесе присъда над него и начина му на живот.

О, да, определено знаеше как да си избере жена.

Боговете все още се надсмиваха над него. Подиграваха му се. Всички до един.

Побеснял, той заобиколи снегохода, така че да може да я види как се беше настанила на седалката, благоприлична и превзета, сплела ръце в скута си.

Истинска дама.

Как смееше да се гаври с него по този начин! За коя се мислеше!

Толкова беше уморен хората да си играят с него. Уморен беше от игрички и лъжи.

Съдница. Ахерон беше изпратил съдница, преди да го убият. О, Зарек беше направо трогнат от загрижеността му.

Навярно трябваше да е поласкан, че дори се преструваха на безпристрастни. Беше далеч повече, отколкото беше получил като обвинен в престъпление роб.

— Всичко това беше просто игра за теб, нали, принцесо? „Хайде, Зарек, седни в скута ми. Каж ми защо отказваш да бъдеш послушен.“
— Пред очите му се спусна мрак. Непрогледен, смъртоносен мрак. — Да ти го начукам, лейди. И на тях също.

Тя повдигна рязко глава.

— Зарек, моля те!

— Е, какво? Реши, че Ахерон е прав? Че съм умопобъркан, така че — изпращай хрътките си, за да ме убият?

Астрид стана и се обърна нагам, откъдето долиташе гласът му.

— Не. Не биваше да изпращат Танатос. А що се отнася до Ахерон, той никога не би те обявил за виновен. Ако не беше той, вече да си мъртъв. Той склучи бог знае каква сделка с Артемида, за да може да дойда при теб и да намеря начин да спася живота ти.

Зарек изсумтя.

— Да бе, да.

— Това е истината, Зарек. — Гласът ѝ беше напълно искрен. — Можеш да го отричаш колкото си искаш, но това не променя факта, че сме на твоя страна.

Зарек я прониза с отвратен поглед, който му се искаше тя да може да види и усети.

— Би трябвало да те оставя тук, за да измръзнеш до смърт. А, чакай, ти си безсмъртна нимфа. Не можеш да умреш.

Астрид вирна брадичка с вид, сякаш бе събрала сили, за да посрещне най-страшното, на което той е способен.

— Остави ме, ако искаш. Ала мъжът, когото опознах, не е нито толкова коравосърдечен, нито толкова жесток. Той никога не би оставил някого да умре.

Зарек изскърца със зъби.

— Не знаеш нищо за мен.

Астрид слезе от снегохода и бавно пое напред, протегнала ръка пред себе си. Искаше да го докосне, нуждаеше се от физически контакт с него, а нещо и нашепваше, че и той се нуждае от това.

— Бях в теб, Зарек. Знам неща, които никой друг не знае.

— И какво? Да не би да се предполага от това да ме залее топло, умилително чувство към теб? Я виж ти, малката принцеса се е промъкнала в сънищата ми, за да ме спаси. О, толкова съм трогнат. Трябва ли да се разплача?

Астрид сграбчи ръката му.

Мускулите му, също като него, бяха напрегнати и корави. Сурови.

— Престани!

Посегна да докосне леденостудените му бузи с двете си ръце. Те бяха изпръхнали от вятъра и все пак тя успя да стопли замръзналите си пръсти.

Почти очакваше той да се отдръпне и беше слисана, когато не го направи. Просто си стоеше там като статуя. Неподвижен. Студен. Непреклонен.

Астрид преглътна с усилие. Де да имаше начин да го накара да разбере. Начин да се докосне до него, та той да престане да се държи по този самоунищожителен начин.

Защо отказваше да види истината?

Дишането на Зарек секна, когато тя взе лицето му в топлите си длани. Толкова беше красива, с миниатюрни проблясващи снежинки върху ресниците и русата коса. Така ясно виждаше болката върху лицето и, нейната мекота.

Като че ли наистина искаше да му помогне, ала той не можеше да го повярва.

Хората ги беше грижа само за себе си. Всички до един.

Тя не беше изключение.

И все пак искаше му се да ѝ повярва.

Искаше му се да заплаче.

Какво му беше причинила?

За мъничко, в сънищата си, бе започнал да мисли, че може би не е чак толкова лош. Че заслужава малко щастие.

Богове, какъв глупак беше само.

Как бе могъл да е такъв доверчив глупак! Та нали отдавна си беше научил урока.

Доверието не бе нищо друго, освен оръжие, което можеше да убива.

То нямаше място в неговия свят.

Астрид помилва бузите му с палци.

— Не искам да умреш, Зарек.

— Е, там е работата, принцесо, че аз искам.

Сълзи изпълниха очите ѝ и стопиха снежинките върху ресниците и.

— Не ти вярвам. Танатос на драго сърце би изпълнил желанието ти и все пак ти се съпротивлява. Защо?

— Навик.

Тя затвори очи, сякаш подразнена от него. Ръцете и го хванаха малко по-силно, а после, за негово пълно изумление, тя избухна в смях.

— По-силно е от теб, нали?

Зарек беше напълно сликан от нейната реакция.

— Кое е по-силно?

— Да се държиш като задник — отвърна тя с накъсван от смях глас.

Тя продължаваше да се смее и Зарек я зяпна невярващо. Досега никой не се бе осмелявал да му се смее. Поне не и от деня, в който бе умрял. А след това тя направи най-неочакваното нещо. Мушна се между ръцете му и го прегърна. Смахът накара тялото и да се докосне до неговото и го възпламени.

Напомни му така ярко за съня му...

Тя обви ръце около врата му и го притисна до себе си.

Никой никога не го бе държал по този начин и той не бе сигурен дали би трябвало да я прегърне, или да я отблъсне.

В крайна сметка обви неловко ръце около нея. Усещането беше точно като в съня му. Също толкова прекрасно. И това той ненавиждаше най-много.

Тя го притисна лекичко до себе си.

— Толкова се радвам, че Ахерон ме изпрати при теб.

— Защо?

— Защо те харесвам, Зарек, и защото мисля, че всеки друг, освен мен, досега да е произнесъл смъртна присъда.

Изпълнен с по-голямо подозрение от всякога, той я пусна и отстъпи назад.

— Защо те е грижа какво ще се случи с мен? Била си в ума ми. Кажи ми честно, че това не те е уплашило.

Тя въздъхна.

— Честно? Уплаши ме. Ти ме плашиш. Но едновременно с това видях в теб и доброта.

— А селото, което ти показах в съня си? Онова, което унищожих?

Тя сбърчи чело.

— Беше накъсано и неясно. Не ми приличаше на спомен, а на нещо друго.

— Какво?

— Не знам. Мисля, че се е случило повече, отколкото си спомняш.

Зарек поклати глава. Как можеше да има вяра в него, когато самият той нямаше?

— Ти наистина си сляпа, нали?

— Не. Аз те виждам, Зарек. По начин, по който не го е правил никой друг преди.

— Уверявам те, принцесо, че ако видиш истинското ми Аз, ще побегнеш да се скриеш някъде — жлъчно каза той.

— Само ако знам, че ти ще ме чакаш там.

Думите ѝ го поразиха. Едва ли го мислеше наистина. Това беше поредната игра. Поредното изпитание.

Никой никога не го бе искал. Нито майка му, нито баща му. Нито собствениците му. Дори самият той не искаше да бъде със себе си.

Как би могла тя да го иска?

Изведнъж Зарек усети как през него преминава свръхестествен ужас.

— Танатос идва.

Очите на Астрид се разшириха от страх.

— Сигурен ли си?

— Да.

Зарек я придърпа към снегохода. Много скоро щеше да съмне. Той щеше да бъде хванат в капан, ала Танатос... Танатос щеше да е свободен да се движи под слънчевите лъчи.

Зарек обви ръце около Астрид. Заради онова, което му беше сторила, би трябвало да я оста ви тук, на Танатос, за да види дали не би могла да му спечели малко време. И все пак не можеше да се отърве от умопобърканата идея да я защитава.

Не, не беше идея. А копнеж да я предпази.

Примириявайки се със своята глупост, той запали снегохода и го насочи към колибата си.

Астрид си пое дълбоко дъх, когато двамата отново продължиха пътуването си. Беше нарушила толкова правила, че изобщо не искаше да се замисля.

И все пак, докато усещаше ръцете на Зарек да я обгръщат, знаеше, че си заслужава. Трябваше да го спаси.

Независимо какво щеше да ѝ струва.

Никога не се бе чувствала по-твърдо решена на нещо. Нито пък по-сигурна в себе си. Зарек ѝ даваше увереност и сила, каквито не бе познавала досега.

Той се нуждаеше от нея. Независимо какво казваше или дори мислеше. Нуждаеше се от нея. Болезнено.

Нямаше си никой друг на света. И по някаква причина, която и сама не разбираше, Астрид искаше именно тя да бъде онази, на която той разчита. Единствената, която би могла да го опитоми.

Пътуваха почти час, преди отново да спрат.

— Къде сме? — попита тя, докато той слизаше от снегохода.

— При моята колиба.

— Безопасно ли е?

— Ни най-малко. И изглежда така, сякаш се е случило нещо страшно.

Зарек стоеше като поразен, обхождайки мястото с невярващ поглед. По снега все още имаше кръв, но чия, не можеше да каже.

Осъзнал ужасната истина, гледката го преряза като нож. Тук беше умрял Нощен ловец. Събратята му не умираха често и той почувства странна болка за мъжа, който бе загинал тази нощ. Не беше правилно.

Не беше справедливо.

Ако някой трябваше да заплати тази цена, това беше той. Трябваше да е тук, за да се изправи срещу Танатос.

Мисълта, че един невинен мъж беше превърнат в Сянка, го накара да закопнее за кръвта на Артемида.

И къде, по дяволите, беше Ахерон? За някой, който уж беше готов да си заложи задника за Нощните ловци, той учудващо липсваше.

Изкривил устни, Зарек се върна при снегохода.

— Хайде. Чака ни работа.

И той се отдалечи, оставяйки я сама да намери пътя.

— Нуждая се от помощта ти, Зарек. Трябва да ми казваш къде се намира всичко, за да не се блъсна в нещо.

На върха на езика му беше да ѝ напомни как му беше заявила, че е в състояние да се грижи за себе си. Но после се надигнаха спомени и му напомниха какво бе усещането от това, да виждаш единствено сенки. Да се блъскаш в неща, защото не знаеш, че са там.

Не искаше да я докосва повече.

Ненавиждаше дори мисълта за това, защото всеки път, щом я докоснеше, жадуваше да почувства още от нея.

Против волята си, установи, че взема ръката ѝ в своята.

— Хайде, принцесо.

Астрид потисна напирещата усмивка. Тонът му беше суров, ала тя усещаше, че е спечелила малка победа. При това — без да се споменава факта, че беше престанал да използва обръщението „принцесо“ като обида. Астрид бе сигурна, че той дори не си дава сметка, че когато я нарича по този начин, гласът му омеква едва забележимо.

По някое време в сънищата им, обидата, която бе използвал, за да я държи на разстояние, се беше превърнала в умилително обръщение.

Той я въведе в колибата си.

— Стой тук — каза ѝ, слагайки я да застане вляво от прага.

Астрид го чу да шумоли вдясно от нея и докато той беше зает, тя докосна стената, за да отиде опипом до него. Онова, което почувства, я изненада.

Намръщи се и прокара пръсти по дълбоките резки и равнини на стената. Беше невероятно осезаемо усещане. Изключително. Сложно. Само че това, което докосваше, беше толкова мащабно, че тя не можеше да разбере съвсем какво изобразява.

Докато проследяваше шарките с пръсти, си даде сметка, че покриват цялата стена.

— Какво е това? — попита тя.

— Крайбрежен пейзаж — разсеяно отвърна той.

Астрид повдигна вежда.

— Върху стената ти е издялан крайбрежен пейзаж?

— Е, понякога се отегчавам — сопна се той. — И тогава дялкам разни неща. Случва се през лятото да остана без дърва и тогава го правя по стените и рафтовете.

Също като вълка, който беше издялкарал в къщата и.

Астрид се препъна в нещо, докато посягаше към следващата стена. Няколко предмета паднаха и се разпиляха в краката и.

Зарек изруга.

— Мисля, че ти казах да си стоиш на мястото.

— Извинявай. — Тя се наведе да вдигне падналите вещи и установи, че са дървени животни.

Като че ли имаше десетки от тях.

Беше поразена от това, колко сложна бе изработката на всяка фигурка под пръстите и, докато ги вдигаше от пода.

— Ти ли ги направи всичките?

Без да отговори, той ги издърпа от ръцете ѝ и ги върна на мястото им.

— Зарек! — Гласът на Астрид беше строг. — Говори с мен.

— И какво да ти кажа? Да, аз издялках проклетите неща. Обикновено правя по три-четири на нощ. И какво от това?

— Тогава би трябвало да има повече от тях. Къде са останалите?

— Не знам. — Този път тонът му не беше чак толкова враждебен. — Някои от тях носях в града и ги раздавам, а останалите горят, когато генераторите не работят.

— Нищо ли не означават за теб?

— Не. Нищо не означава каквото и да било за мен.

— Нищо?

Зарек поспря и я погледна, коленичила до него. Бузите ѝ бяха изпръхнали от студа, кожата ѝ — вече не така мека и грижливо пазена както първия път, когато се бе събудил в къщата ѝ. Гледаше над рамото му, но той знаеше, че е, защото не е сигурна къде точно се намира.

Устните ѝ бяха полуотворени, косата ѝ — разрошена.

В ума си я виждаше в прегръдките си, усещаше кожата и да се докосва до неговата.

И в този миг той направи смайващо откритие. В крайна сметка го беше грижа за нещо.

За нея.

Въпреки че го беше излъгала, че го беше подмамила, не искаше тя да бъде наранена. Не искаше да вижда нежната и кожа пострадала от лошото време. Тя трябваше да бъде предпазена от нещо толкова сурово.

Как се мразеше за тази си слабост.

— Не, принцесо — прошепна той, а лъжата заседна в гърлото му.
— За нищо не ме е грижа.

И тогава тя посегна, за да докосне лицето му.

— Тази лъжа заради себе си ли изрече, или заради мен?

— Кой казва, че е лъжа?

— Аз, Зарек. За някой, който не го е грижа, ти положи големи усилия да се увериш, че съм в безопасност. — Тя му се усмихна. — Познавам те, принце от приказките. Наистина виждам какво се крие вътре в теб.

— Ти си сляпа.

Тя поклати глава.

— Не колкото теб.

А после направи най-неочакваното нещо на света. Приведе се напред и улови устните му със своите.

Нещо в Зарек се пръсна на парчета при този допир, при усещането от влажните и сладки устни. От езика ѝ, докосващ неговия.

Това не беше сън. Беше истинско. И прекрасно. Колкото и прекрасен да беше вкусът и преди, сега той беше още по-невероятен.

Зарек я притисна до себе си, поемайки контрол над целувката. Искеше да я има. Да я направи своя тук, на пода, докато ерекцията му бъдеше напълно изтощена и задоволена.

Само че, ако можеше да съди по сънищата си, щеше да отнеме повече от един сексуален акт, за да потуши огъня в слабините си. Можеше да люби тази жена цяла нощ и пак да се моли за още, когато настъпи сутринта.

На Астрид ѝ беше трудно да диша от поривистата му целувка. Горещината на тялото му разпали пожар в нейното. Той беше наистина необуздан, нейният воин.

Ръката му се плъзна под блузата и улови едната ѝ гърда. Тя потрепери, когато пръстите му отместиха дантелата на сутиена и настрани, за да може да прокара длан по набъбналото и зърно.

Никога не беше позволявала някой да прави нещо такова с нея. Но пък нали вече бе сторила цял куп неща, които не бе правила никога преди.

През целия си живот беше разумна и благоприлична. Жена, която спазваше правилата и никога не се опитваше да ги наруши или дори

мъничко да ги заобиколи.

Зарек бе освободил нещо в нея. Нещо диво и прекрасно.

Неочаквано.

Той се отдръпна от устните ѝ и ръката му се спусна надолу по корема и.

Астрид потрепери, когато разкопча панталона ѝ и дръпна ципа му. В съня имаше поне някаква защита от това, че не беше истина. Че всичко беше просто сън.

Ала сега тази бариера я нямаше. Докоснеше ли я веднъж в това царство, нямаше да има връщане назад.

Какво пък! За нея и така нямаше връщане назад. Никога вече нямаше да бъде същата.

— Ще ме оставиш ли да те изучукам на пода си, принцесо? — попита той, а гласът му бе нисък и дрезгав от глад.

— Не, Зарек — задъхано отвърна тя. — Но можеш да ме любиш, където поискаш.

След това взе ръката му в своята и я пъкна в памучното си бельо.

Дишането на Зарек стана накъсано, когато тя разтвори подканящо крака. Не можеше да откъсне поглед от нея, легнала на пода в къщата му. Смачканата ѝ риза беше вдигната нагоре, разкривайки окръгленото ѝ коремче, а неговата ръка изпъкваше на нежнорозовия фон на бельото ѝ. Мънички косъмчета надничаха изпод плата, докато той нежно масажираше хълмчето ѝ.

Астрид разкопча панталона му, освобождавайки ерекцията му. Зарек не бе в състояние да помръдне, когато тя го пое в топлите си ръце.

С тяло, в което бушуваше пожар, той прокара ръка през влажните ѝ къдрици там, където се срещаха бедрата ѝ, за да може да я докосва интимно, докато тя го милваше.

Вече беше толкова влажна, устните ѝ там долу — набъбнали, молеци се за още. Ръцете ѝ го масажираха, карайки го да се втвърди до болка.

Той плъзна пръсти по сърцевината ѝ, опивайки се от стоновете и на наслада.

Наведе глава над гърдите ѝ и се заигра с едното ѝ зърно. Засмукваше и гризваше лекичко, без да бърза, докато я вкухва.

Жадуващи за още, пръстите му потънаха в нея само за да докосне нещо, което го слиса. Нещо, което го нямаше в съня му.

Зарек се вледени.

Отдръпна се назад и се намръщи, почувствал химена и под търсещите си пръсти.

— Девствена ли си?

— Да.

Той изруга и се отдръпна от нея.

— Девствена си — повтори. — Как, по дяволите, е възможно да си девствена?

— Много лесно. Досега не съм била с мъж.

— Но в съня ми...

— Това беше просто сън, Зарек. Не беше истинското ми тяло.

Пред очите му притъмня. Обзе го нелогична ревност. Малката му нимфа беше открила страшна вратичка в правилата.

— Е, колко мъже си изчукала в сънищата им?

— Ти, копеле! — избухна тя и седна на пода. — Ако можех да откроя лицето ти, щях да те зашлевя!

Разгневена, тя си оправи дрехите и се отдръпна от него. Бузите ѝ бяха пламнали, ръцете ѝ трепереха и тя продължаваше да ругае тихичко под носа си.

И тогава той разбра. Обвинението му нямаше да я ядоса толкова, ако беше вярно.

Никога не е била с друг мъж.

Само с него.

Тази мисъл го вкамени.

Не можеше да си представи защо би предложила нему нещо, което не бе предлагала на никой друг. В неговия свят това нямаше никакъв смисъл.

— Защо искаш да бъдеш с мен?

Тя поспря, както се обличаше, и погледна свирепо към него.

— Нямам представа. Ти си сприхав. Груб. Отвратителен. Никога през живота си не съм срещала някой по-невъзпитан и вбесяващ. Не уважавах никого, даже себе си. Знаеш единствено как да се заяждаш, да се заяждаш, да се заяждаш. Не знаеш дори как да си щастлив.

Тя отвори уста, за да продължи, ала спря, осъзнала изведнъж с какъв тон беше изречен въпросът на Зарек.

Нежно питащ. Не обвинителен. И най-вече — дошъл бе дълбоко от него.

За това и тя отговори от дълбините на сърцето си:

— Искаш да знаеш истината, Зарек? Искам да бъда с теб, защото у теб има нещо, което запалва огън в мен и изпраща тръпки по тялото ми. Всеки път, когато те усетя близо до себе си, искам да протегна ръка и да те докосна. Да те плъзна в себе си, така че да мога да те прегърна и да ти кажа, че всичко е наред. Че няма да оставя никой да те нарани.

— Аз не съм дете — сърдито каза той.

Астрид посегна в мрака и откри ръката му на пода пред себе си. Взе я в своята и я стисна здраво.

— Не, не си дете. Никога не си бил. Децата трябва да бъдат защитавани и обгръщани с грижи. Ти никога не си имал някой, който да те прегърне, когато плачеш. Никой никога не те е утешавал. Никога не са ти разказвали приказки, нито са те разсмивали, когато си бил тъжен.

И в този миг трагедията на живота му се разкри напълно пред нея, проникна в сърцето ѝ и я изпълни с желание да зариде заради всички несправедливости, които бе трябвало да понесе.

Неща, които тя беше приемала за даденост като дете — той беше лишен от тях. Приятелство, щастие, семейство, подаръци. И най-вече — обич.

Животът му беше толкова несправедлив.

Астрид прокара пръсти по мускулестата му ръка и ги зарови в косата му, помилва го по главата.

— Люби ме, Зарек. Не мога да излича миналото ти, но мога да те прегърна сега. Искам да споделя тялото си с теб, дори и да е само за мъничко.

Той я придърпа към себе си и я целуна разгорещено. Астрид простена и гърбът ѝ се изви в дъга, докато той я полагаше обратно на пода.

Изрита обувките си, а после събу панталона и бельото си. Свали блузата и разкопча сутиена си.

Би трябвало да е смутена — никога досега не се бе събличала пред някого. Никога не бе оставала гола, докато някой друг е облечен.

И все пак не изпитваше срам.

С него се чувстваше силна. Женствена. Знаеше, че той я желае и искаше единствено да му достави наслада.

Отпусна се върху леденостудения под.

Запленен, Зарек не бе в състояние да помръдне, когато Астрид сви колене и разтвори крака в покана.

Зърната и бяха щръкнали от студа и от желанието ѝ. Косата ѝ беше пусната и падаше свободно над раменете, ръцете ѝ почиваха върху корема.

Ала онова, от което Зарек не можеше да откъсне очи, беше сърцевината ѝ. Вече беше влажна за него, тялото ѝ — набъбнало от желание, също както и неговото.

— Студено ми е, Зарек — прошепна тя. — Ще ме стоплиш ли?

Би трябвало да се изправи и да я остави така.

Ала не можеше.

Никой никога не му беше предлагал толкова скъпоценен дар.

Никой, освен Астрид.

Зарек сграбчи одеялата от сламеника и я покри с тях. След това свали дрехите си и се присъедини към нея. Разтвори бедрата ѝ още по-широко и погледът му се спря върху най-съкровената част на тялото ѝ.

Беше красива.

Прокара пръсти по твърдата от притока на кръв сърцевина, карайки я да потрепери още повече под топлината на кожените завивки. Разтвори я с помощта на палците си, а после се наведе, за да я поеме в устата си.

Астрид изохка, когато усети езика на Зарек да се плъзва по нея. Той я ближеше и дразнеше, а дъхът му я топлеше.

Горещите му ръце уловиха хълбоците ѝ, придърпвайки я още по-близо до устата му.

Той простена, сякаш вкусът ѝ беше божествен. Облизвайки устни, Астрид отпусна ръце и взе лицето му в шепите си, докато той я даряваше с наслада.

Сърцето ѝ затуптя учестено от усещането на челюстта му, напрягаща се под ръцете ѝ.

В сънищата ѝ докосването му беше невероятно, ала в реалността то бе далеч по-наситено.

Далеч по-задоволяващо.

Сърцето ѝ препускаше, светът се въртеше около нея. Необуздан екстаз затанцува в тялото ѝ и я накара да извика името му, докато се долепяше още по-плътно до устните му.

А когато свърши, изкрещя, притискайки главата му до себе си, докато цялото и тяло сякаш се разпадна на искри от наслада.

А той все така продължаваше да я ближе и дразни с език, докато тя не заскимтя от удоволствие.

Зарек се отдръпна, за да я погледне как диша тежко на пода. Горната част от тялото и беше покрита с кожата и одеялата му, ала долната беше гола и на слабата светлина от фенера проблясваше от смесицата на своята и неговата влага.

Лицето ѝ беше пламнало, очите ѝ грееха.

В къщата му никога досега не бе имало жена. И определено не и гола жена.

Дръпна завивките и тя ахна, когато те одраскаха натежалите и чувствителни гърди. Зарек се отдръпна от нея само толкова, колкото му трябваше да си свали дрехите.

Тя протегна ръце към него, когато той легна отгоре ѝ, и остави топлината си да го сгрее.

Той изръмжа, когато твърдите ѝ зърна се отъркаха в гърдите му. Върхът на члена му се притисна във влажните косъмчета между краката и.

Астрид зави и двама им с одеялата и го приюти с тялото си.

О, богове, колко прекрасно бе да я усеща под себе си по този начин. Лице в лице. Краката ѝ — обвити около кръста му. Ръцете ѝ — милващи голия му гръб.

Зарек наведе глава и я целуна, изучавайки устата ѝ с езика си.

Ала не в устата ѝ искаше да проникне.

Плъзна длан надолу по ръката ѝ, докато не сплете пръсти с нейните. Вдигна ръката ѝ над главата и продължи да я целува още по-дълбоко.

Астрид преглътна, когато усети как Зарек се раздвижи, притискайки прекрасното си мускулесто мъжко тяло до нейното.

Връхчето на члена му се докосваше до сърцевината ѝ и тя изви гръб, жадуваща той да я изпълни.

Той задълбочи целувката им и с един тласък потъна в нея.

Астрид потрепери и изскимтя от неочакваната болка, надделяла над удоволствието.

Зарек начаса се отдръпна.

— Господи, Астрид, нараних ли те? Съжалявам. Не знаех, че ще боли.

Разкаянието му беше толкова незабавно и искрено, че я порази повече, отколкото болката преди малко.

Извинения и Зарек си подхождаха толкова, колкото таралежи и балони.

Очевидно не знаеше онова, което тя знаеше.

— Всичко е наред — каза Астрид, целувайки го, докато той се отпусне. — Нормално е да боли първия път.

— Мен не ме боля, когато го направих за първи път. Вярвай ми.

Тя се засмя.

— Само при жените е така, принце от приказките. Няма нищо, наистина.

Тя плъзна ръка надолу по тялото му и установи, че все още е корав и туптящ. Гърлен стон се откъсна от гърдите му, когато тя го помилва.

Прехапала устни, Астрид го насочи обратно към себе си, ала той се напрегна, отказвайки да я последва.

— Не искам да те нараня.

Изпълни я радост.

— Няма да го направиш, Зарек. Искам те вътре в себе си.

Той се поколеба за миг, преди бавно да се плъзне в нея.

И двамата простенаха.

Гърбът на Астрид се изви в дъга от невероятното усещане да го почувства дълбоко в себе си. Корав. Изпълващ. Завладяващ. Тя прокара ръце по мускулестия му гръб и широките рамене.

Единственото по-съвършено нещо би било да може да го гледа в очите, докато я люби. Само това ѝ липсваше от сънищата ѝ. Въпреки че усещането сега бе много по-наситено, искаше ѝ се отново да може да го гледа.

Стенейки името ѝ, той зарови лице в шията ѝ и кучешките му зъби я одраскаха, докато я любеше бавно и мощно.

Сърцето на Зарек препускаше, докато се наслаждаваше на топлото и влажно усещане. Той остави мекотата на тялото и да го

приласкае.

Самият рай се съдържаше в нейното докосване. В звука на името му, откъснало се от устните и.

Никога не си бе представял, че да има жена по този начин, би могло да пробуди такова чувство.

Тя взе лицето му в ръце.

— Какво правиш? — прошепна той.

— Искам да те виждам.

Той сложи ръка върху нейните и извъртя лице, така че да може да целуне отворената и длан.

Астрид имаше чувството, че се разтапя от нежността му, докато той се движеше бавно, но мощно в нея. Небръснатата му брада драскаше ръцете ѝ, ала устните му бяха меки, ласкави.

Той беше като опитомена пантера. Все още дива по душа, но едновременно с това идваше при теб и се галеше в ръката ти, стига да се грижиш за нея и да не правиш резки движения.

Зарек се приведе над нея и отново долепи устни до шията ѝ. Тя потрепери и прокара ръце по силния му гръб и надолу към хълбоците му.

Колко ѝ харесваше да го докосва там. Да усеща тласъците на бедрата му върху нейните.

Астрид премести ръцете си между тях и ги плъзна надолу. Косъмчетата му я одраскаха, когато пръстите и обгърнаха влажния му член, така че да може да го усеща как влиза и излиза в нея.

Дъхът на Зарек секна, когато тя го докосна, докато я любеше. О, колко сладостно беше усещането на ръцете ѝ върху него...

Той я целуна, докато тя изследваше мястото, където бяха слети в едно, а когато стисна лекичко тестисите му, той изръмжа, стигнал опасно близо до оргазма.

— Полека, принцесо — каза задъхано и отмести ръцете ѝ от себе си. — Все още не искам да свърша. Искам да те чувствам още известно време.

Астрид се усмихна на дрезгавите му думи. Той вдигна ръцете ѝ над главата и се наведе, за да я ухапе лекичко по гърдата.

О, колко обичаше този мъж.

С недостатъците и раздразнителността му, и с всичко останало.

— Цялата съм твоя, скъпи — прошепна тя. — Няма защо да бързаш.

И той наистина не бързаше. Целуваше всеки сантиметър от тялото и, който можеше да достигне, без да излиза от нея.

Ефектът на нежните му милувки се усилваше от това, че Астрид напълно съзнаваше какъв рядък жест са те. Той не беше мъж, който се гушка с когото и да било. Не отиваше на драго сърце при всяка жена, която му се усмихнеше.

Той беше нейната лисица, която излизаше от леговището си единствено когато чуеше нейните стъпки.

Само тя бе успяла да го опитоми.

И той никога нямаше да принадлежи другиму така, както на нея.

Астрид свърши отново, викайки името му.

Зарек ускори тласъците си и се присъедини към нея в блаженство, от което светът се завъртя около него.

След това остана да лежи върху нея, задъхан и изтощен, заслушан в това, как сърцето и бие до гърдите му.

Нямаше друго място, където би предпочел да бъде, пред това, да е с нея и да оставя уханието на сладката и изпотена кожа да го приспива и успокоява.

Никога не се бе чувствал така стоплен. Така задоволен.

Толкова щастлив.

Всичко, което искаше, бе да си лежи така, гол, заедно с нея, и да забрави напълно за останалия свят.

За съжаление, това бе едничкото, което не можеше да направи.

Целуна я нежно и се отдръпна назад.

— Трябва да се облечем. Не знам дали Танатос ще дойде тук, но бих се обзаложил, че ще го стори.

Астрид кимна.

Зарек се сепна, когато видя кръвта по бедрата ѝ, от химена, който той беше разкъсал.

Стисна зъби и се извърна, засрамен от факта, че в крайна сметка я беше обладал на пода, като животно. Тя не заслужаваше това. Не заслужаваше него.

Какво беше направил?

Беше я съсипал.

Тя се надигна и го докосна по рамото. Усещането го преряза като нож. Беше така интимно.

Прекрасно.

— Зарек? Какво има?

— Нищо — излъга той, неспособен да й каже за какво мисли. Изобщо не би трябвало да бъде с някой като него. Той стоеше толкова по-долу от нея, че не заслужаваше добротата й.

Не заслужаваше нищо.

И все пак тя бе протегнала ръка и го бе докоснала. В това нямаше никакъв смисъл.

Астрид долепи буза до гърба му и го прегърна през кръста. Дъхът му секна, когато пръстите и се плъзнаха по гърдите му в успокояваща милувка.

— Аз не съжалявам, Зарек. Надявам се, че и ти изпитваш същото.

Той се опря на нея и се опита да не допусне болката в сърцето му да помрачи онова, което бяха споделили.

— Как бих могъл да съжалявам за най-хубавата нощ в живота си? — Той се засмя горчиво, спомнил си всичко, което се бе случило, откакто Джес го беше изтръгнал от съня. — Е, ако не се брой Терминаторът, който ни преследва, и богинята, която иска да ме види мъртъв, и...

— Схванах — прекъсна го тя през смях и зарови лице в шията му, изпращайки тръпки по тялото му. — Изглежда безнадеждно, нали?

Зарек помисли над думите и.

— „Безнадеждно“ предполага, че е имало момент, когато е съществувала някаква надежда. А това е още една дума, която не разбирам. Надежда съществува само за онези, които имат избор.

— А ти нямаш?

Пръстите му се заиграха с кичур от русата и коса.

— Аз съм роб, Астрид. За мен никога не е имало надежда. Върша това, което ми кажат.

— И все пак никога не си го правил.

Това не беше точно така. Като човек никога не се бе осмелявал да отвори уста, за да възрази за каквото и да било. Понасял беше побой след побой, унижение след унижение, без да стори абсолютно нищо. Едва като Нощен ловец се бе научил да се бие.

— Мислиш ли, че Саша е добре?

Внезапната смяна на темата го изненада.

— Да. Джес страшно го бива с животните. Дори ако са Катагария.

Астрид се изкиска.

— Я виж ти, Зарек. Май наистина си започнал да се научаваш как да успокоиш някого. Почти очаквах да кажеш, че се надяваш да лежи мъртъв в някоя канавка.

Зарек сведе очи към малката ѝ ръка върху кожата му, точно над сърцето. Вярно беше. Тя го опитомяваше.

Променяше го.

И това го плашеше повече от чудовището, което ги търсеше, за да ги убие. С Танатос можеше да се оправи, ала с тези чувства...

Пред нея беше безпомощен.

— Е, с малко повечко късмет, вече ще е късно да му се помогне.

Тя се засмя и го целуна лекичко по гърба, а после се отдръпна, за да се облече.

Зарек я гледаше, а сърцето му биеше лудешки. Какво бе това у нея, от което му се искаше да бъде нещо повече от онова, което бе? Заради нея искаше да се държи добре. Да бъде мил.

Човечен.

Както никога преди.

Насилвайки се да се изправи, той метна старите си дрехи в кош за боклук и извади нови от гардероба. Поне вече нямаше дупка на гърба на палтото си. След това отдели няколко минути, за да я облече в едно от старите си якета.

— Какво е това? — попита тя, докато той оправяше дрехата около раменете и.

— Ще ти пази по-топло от твоето палто.

Тя мушна ръце в прекалено дългите ръкави, докато той вадеше ръкавици, шапки и шалове за тях двамата.

— Къде отиваме? Няма ли да съмне скоро?

— Да. И ще видиш. Така да се каже.

След като я облече както трябва и нахлузи непропускливите си ботуши, Зарек премести печката с дърва настрани, за да стигне до капака на пода под нея.

Помогна на Астрид да се спусне в дупката, а после слезе след нея и затвори. С помощта на телекинеза върна печката обратно на мястото и.

— Къде сме?

— В тунелите.

Зарек запали фенерчето си. Тук беше по-тъмно, отколкото в гробница, и по-студено, отколкото в ада. Но пък щяха да са на сигурно място. Поне за известно време.

Ако Танатос се върнеше след изгрев-слънце, нямаше да знае за това място. Никой не знаеше.

— Какво представляват тунелите?

— Казано накратко — плодът на моето отегчение. След като издялах всички стени в колибата си, започнах да копая под нея. Реших, че така ще имам повече място да се движа през лятото, а и тук долу не е нито така студено през зимата, нито така горещо през лятото, както горе. Да не говорим, че открай време не мога да се отърва от мисълта, че един ден Ахерон ще дойде, за да ме убие. Исках път за бягство, за който той да не знае.

— Но земята е замръзнала. Как си успял?

— По-силен съм от обикновен смъртен, а и имах на разположение деветстотин години, за да го направя. Когато си хванат като в капан и умираш от скука, правиш откачени неща.

— Като например да се опиташ да прокопаеш тунел до Китай?

— Точно така.

Той я поведе надолу по тесния коридор в малка стаичка, където беше натрупал оръжия.

— През целия ден ли ще останем тук?

— Тъй като нямам желание да избухна в пламъци от слънцето, смятам, че това е най-безопасният ход, не си ли съгласна?

Астрид кимна.

След като взе със себе си колкото оръжия можеше да носи, той я отведе до края на най-дългия тунел. Вратата на тавана извеждаше в гъстата гора, заобикаляща колибата му. Щеше да бъде безопасно място, откъдето да си тръгнат след залез-слънце.

— Защо не поспиш? — предложи той и без да се замисли, свали палтото си от мускусен бик и й направи импровизирано легло на пода.

Астрид се опита да възрази, но после спря. Милите жестове бяха чужди на Зарек и тя нямаше да вземе да се оплаква от доброто му дело. Вместо това легна върху палтото.

Той обаче не понечи да се присъедини към нея. Вместо това започна да обикаля тясното пространство и като че ли я чакаше да заспи.

Любопитна какво ли е намислил да прави, тя затвори очи и се престори, че потъва в сън.

Зарек почака няколко минути, преди да извади телефона, който Споон му беше дал. Изкачи стълбите и отвори капака, отвеждащ в гората, за да улови сигнал, но така, че да не пропусне светлината, предшестваща зората.

Не знаеше дали ще се получи, или не, но трябваше да опита.

Набра номера на Аш и натисна копчето за разговор.

— Хайде, Ахерон — промърмори под нос. — Вдигни проклетия телефон.

Астрид лежеше тихичко, знаейки, че телефонът никога няма да позвъни там, където се намираще Ахерон. Артемида нямаше да го позволи.

Само че Артемида не контролиреше всичко.

Използвайки своите ограничени умения, Астрид „помогна“ на сигнала.

Аш се събуди в мига, в който телефонът му иззвъня. По навик се претърколи в леглото, за да вземе раницата си, само за да си спомни къде се намира и че не му беше разрешено да вдига телефона си, докато е в храма на Артемида.

Всъщност, като се замислеше, телефонът изобщо не би трябвало да звъни. Не беше като на Олимп да се издигаше антенна кула.

Което означаваше, че трябва да идваше от Астрид...

Само че ако Артемида го хванеше да говори с нимфата, щеше да побеснее и да развали уговорката им. Не че го беше грижа какво щеше да стори на него, но нямаше намерение да отприщи гнева и върху Астрид.

Скърцайки със зъби, Аш извади телефона си и остави гласовата поща да приеме обаждането, докато самият той слушаше съобщението.

Не беше Астрид. А Зарек.

— По дяволите, Ахерон, къде си? — изръмжа Ловецът, а после, след няколко секунди мълчание: — Аз... нуждая се от помощта ти.

Стомахът на Аш се сви при звука на шестте думи, които никога не бе очаквал да чуе от Зарек.

За бившия роб не можеше да е лесно да признае, че се нуждае от каквото и да било, от когото и да било. Особено пък от него.

— Виж, Ахерон. Наясно съм, че смъртната ми присъда е подписана, и не ме е грижа. Не съм сигурен точно колко знаеш за положението ми, но с мен има още някой. Името ѝ е Астрид и твърди, че е нимфа на правосъдието. Нещо, на име Танатос, ме преследва и тази нощ вече е убил един Нощен ловец. Знам, че ако се добере до Астрид, ще убие и нея. Трябва да я защитиш заради мен, Ахерон... моля те. Трябва да дойдеш и да я прибереш на сигурно място, докато аз се бия с Танатос. Ако не го направиш заради мен, направи го заради нея. Тя не заслужава да умре само защото се опита да ми помогне.

Аш седна в леглото. Стискаше телефона толкова здраво, че ръбовете се впиха в ръката му. Искеше да отговори. Ала не се осмеляваше. Ярост и гняв се надигнаха в него.

Как смееше Артемида да го предаде отново! Проклета да беше.

Трябваше да се досети, че няма да озапти Танатос, както му беше обещала. Какво беше още един угаснал живот за нея?

Нищо. Нищо нямаше значение, освен онова, което тя искаше.

Само че него го беше грижа. Грижа го беше по начин, който тя никога нямаше да разбере.

— Аз съм в колибата си с телефона на Споон. Обади ми се. Трябва да я изведем оттук възможно най-бързо.

Връзката прекъсна.

Аш отметна завивките и се облече с помощта на волята си. Побеснял от гняв, натъпка телефона в раницата си и рязко отвори вратата на спалнята.

Артемида седеше на трона си, а нейният близък, Аполон, стоеше пред нея.

И двамата подскочиха при появата му.

Нищо чудно, че според нея той се нуждаел от почивка.

Достатъчно бе умна, за да не допусне Ахерон и брат и да бъдат в една стая. Двамата се разбираха дори „по-добре“, отколкото тя и Сими.

Аполон се нахвърли върху него.

Аш протегна ръка и го запрати назад.

— Стой далеч от мен, Слънчице. Днес изобщо не съм в настроение.

Аш се отправи към вратата, ала Артемида отново му препречи пътя.

— Какво правиш?

— Тръгвам си.

— Не можеш.

— Махни се от пътя ми, Артемида. С настроението, в което съм, току-виж съм те наранил, ако продължаваш да ми се пречкаш.

— Закле се, че ще останеш тук в продължение на две седмици. Напуснеш ли Олимп, ще умреш. Много добре знаеш, че не можеш да нарушиш обещанието си.

Аш затвори очи и наруга тази мъничка подробност, която беше забравил в гнева си. За разлика от олимпийските богове, неговото обещание беше обвързващо. Веднъж дал дума, той не можеше да се отметне от нея, независимо колко го искаше.

— Какво прави той тук? — изръмжа Аполон. — Нали ми каза, че вече не идвал.

— Млъквай, Аполон — изрекоха Ахерон и Артемида в един глас.

Аш изгледа свирепо богинята, която направи крачка назад.

— Защо ме излъга за Танатос? Каза ми, че е бил задържан.

— Не съм те излъгала.

— Нима? Тогава защо миналата нощ е вилнял на свобода в Аляска, убивайки Нощните ми ловци, след като ти ми каза, че отново си го затворила?

— Зарек е мъртъв?

Аш изкриви устни.

— Изтрий си това обнадеждено изражение от лицето. Зарек е жив, но някой друг е бил убит.

Лицето на Артемида посърна.

— Кой?

— Откъде да знам? Нали съм затворен като в тъмница тук с теб.

Начинът, по който го каза, накара Артемида да настръхне.

— Казах на оракулите да го приберат, след като Дионисий го освободи. Предположих, че са го сторили.

— Тогава кой го е пуснал този път?

Те и двамата се обърнаха към Аполон.

— Не бях аз — сопна се той. — Дори не знам къде държиш това същество.

— Гледай наистина да не си бил ти — изръмжа Аш.

— Не ме е страх от теб, човеко. Веднъж те убих, мога да го направя и втори път.

Устните на Аш се извиха в бавна студена усмивка. Онова беше тогава, това беше сега. И дъската, на която играеха, и правилата, вече бяха различни и той би дал всичко, за да запознае бога с тях.

— О, моля те, само опитай.

Артемида застана между тях.

— Аполон, върви си.

— Ами той?

— Той не ти влиза в работата.

Аполон изглеждаше така, сякаш и двамата го отвращаваха.

— Не мога да повярвам, че допускаш нещо като него в храма си.

С пламнало лице, Артемида извърна поглед, прекалено сконфузена, за да каже каквото и да било на брат си.

Точно каквото Аш очакваше от нея.

Срамуваща се от него и от връзката им, тя открай време се опитваше да го държи настрана от останалите Олимпийци. От векове насам другите богове знаеха, че той идва да я вижда. Носеха се куп клюки за това, какво правят заедно двамата и колко дълго той остава при нея, но Артемида никога не беше потвърдила, че между тях съществува връзка. Никога не се бе принизила да го докосне в присъствието на друг.

Странно, как дори след единайсет хиляди години все още го дразнеше това, че е нейната мръсна малка тайна. Че след всичко, което бяха споделили и направили, тя едва понасяше да го погледне, когато не бяха сами.

И въпреки това го привързваше към себе си и отказваше да го остави да си върви.

Връзката им беше извратена и той го знаеше.

За съжаление, нямаше избор.

Но ако някога успееше да се освободи от нея, щеше да побегне колкото го държат краката. И тя го знаеше не по-зле от него.

Именно затова го държеше толкова здраво.

Аполон го изгледа с презрителна гримаса.

Цулос^[2].

Аш настръхна при тази древногръцка обида. Не за първи път го наричаха така. Като човешко същество, той я бе посрещал дръзко, с едно почти перверзно ликуване.

Единственото, което наистина болеше, бе, че след единайсет хиляди години, думата му прилягаше точно толкова добре, колкото и тогава.

Само че сега тя не му доставяше мрачно удоволствие.

А го прорязваше до дъното на душата.

Артемида сграбчи брат си за ухото и го задърпа към вратата.

— Махай се — изръмжа тя, докато го избутваше навън и затваряше след него.

После се обърна обратно към Ахерон.

Той не беше помръднал. Обидата все още тлееше дълбоко в него.

— Той е идиот.

Аш не си направи труда да ѝ възрази. Напълно беше съгласен с нея.

— Сими, приеми човешка форма.

Сими излезе от ръкава му и придоби очертания пред него.

— Да, акри?

— Защити Зарек и Астрид.

— Не! — изплющя гласът на Артемида. — Не можеш да пуснеш това нещо навън. То може да разкаже на Зарек какво се е случило.

— Нека го направи. Време е той да разбере.

— Да разбере какво? Наистина ли искаш да научи истината за теб?

Аш почувства как през него премина вълна и разбра, че от сребристи очите му бяха станали червени. Артемида отстъпи назад, потвърждавайки предположението му.

— Онова, което скрих от него, беше истината за теб — процеди той през стиснати зъби.

— Нима, Ахерон? Наистина ли беше заради мен, или изтри спомените му от онази нощ, защото се боеше какво ще си помисли за теб?

Вълната стана по-мощна.

Аш вдигна ръка, за да я накара да замълчи, преди да е станало твърде късно и силите му да го завладеят. Твърде много време бе минало, откакто се бе хранил за последно, и беше прекалено нестабилен, за да се контролира.

Никой не би могъл да каже какво ще направи, ако продължат да се карат.

Той погледна към Сими, която чакаше до него.

— Сими, недей да говориш със Зарек, но се погрижи Танатос да не убие никой от тях двамата.

— Кажи му да не убива Танатос.

Аш понечи да възрази, но после се отказа. Нямаха време, а и той не се владееше достатъчно. Ако Танатос убиеше Зарек или Астрид, животът на всички щеше да се усложни неимоверно.

— Не убивай Танатос, Сими. А сега върви.

— Окей, акри, ще ги защитя.

И Сими изчезна.

Артемида присви зелените си очи.

— Не мога да повярвам, че изпрати това нещо само навън. То е по-лошо от Зарек и Танатос, взети заедно.

— Нямам избор, Арти. Замисляла ли си се какво ще стане, ако Астрид умре? Как според теб ще реагират сестрите и?

— Тя не може да умре, освен ако те не го пожелаят.

— Не е вярно и ти го знаеш. Има неща, върху които дори мойрите нямат контрол. И те уверявам, че ако ненормалният ти домашен любимец унищожи обичната им малка сестричка, те ще поискат твоята глава.

Не беше нужно да казва нищо повече. Защото, ако Артемида изгубеше главата си, светът, такъв какъвто го познаваха всички, щеше да се промени и да се превърне в нещо наистина ужасяващо.

— Ще ида да говоря с оракулите.

— Да, направи го, Арти. И като си се заела, помисли дали сама да не се заемеш с Танатос и да го върнеш у дома.

Артемида сви устни.

— Аз съм богиня, не прислужница. Никого не ходя да прибирам.

Аш се приближи до нея, така че ги делеше само една длан разстояние. Въздухът между тях трептеше от воюващите им сили и от свирепостта на емоциите им.

— Рано или късно, на всички ни се налага да правим неща, които са под достойнството ни. Не го забравяй, Артемида.

Той се отдръпна от нея и ѝ обърна гръб.

— Само защото ти се продаде толкова евтино, Ахерон, не означава, че и аз трябва да го направя.

Той замръзна, както си беше с гръб към нея. Думите ѝ, сурови и жестоки, го порязаха като нож. На върха на езика му беше да я наругае заради тях.

Но не го направи и тя трябваше да се благодари за тази негова проява на самоконтрол.

Вместо това заговори спокойно, избирайки много внимателно всяка своя дума.

— Ако бях на твое място, Арти, щях да се моля никога да не получа онова, което наистина заслужавам. Само че ако Танатос убие Астрид, дори аз няма да съм в състояние да те спася.

---

[1] Чудовище от древногръцката митология, убито от Херкулес.
— Б.пр. ↑

[2] Мъжки род на гръцката дума за уличница, проститутка. —
Б.пр. ↑

12

Зарек метна телефона долу и се загледа в Астрид, заспала върху палтото му. Той също имаше нужда да си почине, но просто не бе в състояние. Беше твърде превъзбуден, за да заспи.

След като затвори капака, той се приближи до импровизираното и легло.

В ума му нахлуха спомени.

Видя се как вилнее. Видя лица и пламъци. Почувства как го изгаря изпепеляващ гняв. Беше убил хората, които трябваше да брани.

Беше убил...

Зъл смях отекна в главата му. Ярка светлина изпълни стаята.

И Аш.

Зарек се мъчеше да си спомни. Защо не можеше да си спомни какво се беше случило в Ню Орлиънс?

Какво се бе случило в селото му?

Всичко бе накъсано и нямаше никакъв смисъл. Сякаш хиляди парченца пъзел бяха разпилени по пода и той не знаеше къде да сложи всяко от тях.

Крочеше напред-назад, мъчейки се да си спомни, напрегнал слух, за да чуе и най-слабия звук, издаващ приближаването на Танатос.

Часовете се нижеха бавно. Някъде около обяд изтощението най-сетне го надви и той легна до Астрид.

Против волята си установи, че я взема в прегръдките си и вдъхва сладостното ухание на косата и.

Сгуши се до нея, затвори очи и се помоли за спокоен сън.

Зарек се препъна, когато го дръпнаха напред и го завързаха за позорния стълб в стария римски двор. Окъсаният, парцалив пеплос бе смъкнат от тялото му, оставяйки го напълно гол пред тримата души, събрали се, за да го накажат.

Беше на единайсет години.

Братята му Марий и Марк, стояха пред него с отегчени лица, докато баща му развиваше кожения си камшик.

Зарек вече се бе напрегнал, познавайки прекалено добре острата болка, която щеше да го пониже много скоро.

— Не ме е грижа колко удара ще му нанесеш, татко — каза Марий. — Не съжалявам, задето обидих Максимилий, и възнамерявам да го направя отново следващия път, когато го видя.

Баща му спря.

— Ами ако ти кажа, че този жалък роб ти е брат? Ще те е грижа ли тогава?

Двете момчета избухнаха в смях.

— Тази отрепка? В неговите вени няма римска кръв.

Баща му пристъпи напред. Зарови пръсти в косата на Зарек и дръпна главата му нагоре, така че братята му да видят белязаното му лице.

— Сигурни ли сте, че наистина нямате роднинска връзка?

Момчетата престанаха да се смеят.

Зарек не помръдваше, не можеше дори да диша. Самият той знаеше произхода си. Всеки ден му напомняха за него, когато другите роби плюеха в храната му, замеряха го с какво ли не или го удряха, защото не смееха да изкарат гнева и омразата си върху останалите от семейството му.

— Какво се опитваш да кажеш, татко? — попита Марий.

Баща му блъсна главата на Зарек в стълба и го пусна.

— Направих го на любимата курва на чичо ви. Защо мислите, че ми беше изпратен като дете?

Марий изкриви устни.

— Не ми е никакъв брат. По-скоро бих приел Валерий, отколкото това краставо псе.

Той се приближи до Зарек и се наведе, за да го накара да срещне погледа му.

Останал без друг избор, Зарек затвори очи. Много отдавна бе научил, че ако погледне братята си в очите, ще последва още по-жесток бой.

— Какво ще кажеш ти, робе? Има ли римска кръв във вените ти?

Зарек поклати глава.

— Брат ли си ми?

Зарек отново поклати глава.

— Значи, наричаш благородния ми баща лъжец?

Зарек замръзна, осъзнал, че отново го бяха изиграли. Обзет от паника, той опита да се отскубне от стълба. Да избяга от каквото и да го очакваше заради това.

— Така ли е? — настоя Марий.

Зарек поклати глава.

Ала беше твърде късно. Камшикът изсвистя във въздуха с ужасяващо съскане и се впи в гърба му, порязвайки дълбоко голата му плът.

Зарек се събуди, треперейки. Изправи се, като се бореше за въздух, и се огледа трескаво наоколо, полу очаквайки някой от братята му да е там.

— Зарек?

Той почувства топлината на нежна ръка върху гърба си.

— Добре ли си?

Не беше в състояние да говори, докато в него се разгаряха стари спомени. От мига, в който Марий и Марк научиха истината, до деня, в който баща му подкупи един търговец на роби, за да го вземе, братята му бяха правили всичко по силите си, за да го накарат да плати, задето между тях има роднинска връзка.

Не бе познал нито ден спокойствие.

Просяк, селянин или благородник — те всички го превъзхождаха.

И за всички тях той не беше нищо повече от презряно момче за бой.

Астрид се надигна и обви ръце около кръста му.

— Трепериш. Студено ли ти е?

Зарек все така не отговаряше. Знаеше, че трябва да я отблъсне от себе си, ала точно в този миг искаше утехата, която тя му предлагаше. Искаше някой да му каже, че не е жалък и презрян.

Някой да му каже, че не се срамува от него.

Затвори очи и като я привлече към себе си, облегна глава на рамото и.

Астрид беше слисана от тази необичайна за него постъпка. Тя го замилва по косата, като го люлееше бавно в прегръдките си. Просто го държеше в обятията си.

— Ще ми кажеш ли какво не е наред? — тихичко попита тя.

— Защо? То няма да промени нищо.

— Защото ме е грижа, Зарек. Искам да ти помогна. Ако ми позволиш.

Гласът му беше толкова нисък, че Астрид едва чу отговора му.

— Има болка, която нищо не може да излекува.

Тя сложи ръка върху небръснатата му буза.

— Например?

Той се поколеба в продължение на няколко удара на сърцето, преди отново да проговори.

— Знаеш ли как умрях?

— Не.

— На четири крака, като животно на земята, молещ се за милост.

Думите му я накараха да потръпне. Толкова много я болеше за него, че едва успяваше да диша, така стегнати бяха гърдите и.

— Защо?

Зарек настръхна и преглътна мъчително. За миг Астрид помисли, че ще се отдръпне, но той не помръдна. Остана си там, оставяйки я да го държи.

— Нали видя как баща ми се отърва от мен? Как плати на търговеца на роби, за да ме вземе?

— Да.

— Живях при този търговец на роби в продължение на пет години.

Ръцете му я стиснаха още по-силно, сякаш едва понасяше да й доверява всичко това.

— Не можеш да си представиш как се отнасяха с мен. Какво бях принуждаван да чистя. Всеки ден се събуждах с ругатня, че все още съм жив. Всяка нощ се молах да умра, докато спя. Нито веднъж не съм сънувал, че бягам от този живот. Идеята да избягаш дори не ти минава през главата, когато си роден като роб. Нито веднъж не ми хрумна мисълта, че не заслужавам онова, което ми причинявах. Това беше моята същност. Всичко, което познавах. Нямах и никаква надежда да ме купят и да се махна от онова място. Всеки път, щом някой купувач

се приближеше и ме видеше, чувах как си поема рязко въздух. Виждах неясните сенки на ужасените им гримаси.

Очите на Астрид се изпълниха със сълзи. Той бе толкова красив, че всяка жена би дала всичко, за да го има, и все пак външният му вид беше съсипан брутално. Без никаква друга причина, освен човешката жестокост.

Никой не заслужаваше да бъде осакатен и унижаван по този начин.

Никой.

Астрид допря устни до челото му, отмятайки косата от лицето му, докато той продължаваше да споделя с нея онова, което, сигурна бе тя, никога не бе доверявал на никое живо същество.

Гласът му беше лишен от всякаква емоция. Единствено напрежението в тялото му издаваше болката му.

Това, че все така не я пускаше.

— Един ден дойде красива дама — прошепна той. — Придружаваше я римски войник. Стоеше на прага, облечена в тъмосин пеплос. Косата ѝ беше тъмна като среднощно небе, кожата и — гладка и съвършена. Аз не можех да я видя много ясно, но чух останалите роби да си шепнат за нея, а те го правеха само когато някоя жена беше наистина изключителна.

Астрид усети как я жегва ревност.

Беше ли я обичал Зарек?

— Коя беше тя? — попита.

— Просто още една благородница, която си търсеше роб.

Дъхът на Зарек докосна шията и, докато задебелите му пръсти си играеха с кичур от косата и. Жест, чиято нежност не и убягна.

— Приблужи се до мястото, където почиствах нощните гърнета — продължи той. — Не се осмелявах да вдигна очи към нея, а после я чух да казва „Искам ето този“. Предположих, че има предвид един от другите. Ала когато дойдоха за мен, бях като поразен.

Астрид се усмихна тъжно.

— Разпознала е доброто, когато го е видяла.

— Не — рязко каза Зарек. — Трябваше ѝ прислужник, който да предупреждава нея и любовника и всеки път, когато мъжът и се прибереше неочаквано. Роб, който да ѝ бъде верен. Някой, който да ѝ дължи всичко. Аз бях най-окаяното същество там и тя никога не

пропускаше да ми го напомни. Една дума и щеше да ме изпрати обратно в моя ад.

Той се отдръпна от нея.

Астрид протегна ръка и откри, че седи до нея.

— И направи ли го?

— Не. Задържа ме, въпреки че съпругът ѝ беше бесен заради присъствието ми. Не можеше да ме гледа. Бях толкова отблъскващ. Сакат. Полусляп. Покрит с такива белези, че децата избухваха в плач, когато ме видеха. Жените ахваха и извъръщаха очи, а после бързаха да се отдръпнат от пътя ми, сякаш бях заразен.

Астрид потръпна при това, което той описваше.

— Колко дълго и служи?

— Шест години. Бях ѝ напълно верен. Бих сторил всичко, което поиска от мен.

— Беше ли добра с теб?

— Не. Не точно. Просто беше по-добра с мен. И тя, като останалите, не искаше да ме гледа. Затова ме държеше скрит в една малка килия и ме изваждаше оттам само когато любовникът и идваше да я посети. Аз стоях до портата и се ослушвах да чуя как стражите приветстват нейния господар. Всеки път, щом той си дойдеше, когато те двамата бяха заедно, аз изтичвах до стаята ѝ и потропвах на вратата, за да ги предупредя.

Това би обяснило доста неща около смъртта му.

— Така ли умря? Нейният господар те е заловил как ги предупреждаваш?

— Не. В онзи ден аз отидох да я предупредя, но когато стигнах до вратата и, я чух да вика от болка и да казва на любовника си да престане да я наранява. Втурнах се вътре и го видях да я бие. Опитах да го откъсна от нея и той се нахвърли върху мен. Най-сетне чу съпруга и откън и си тръгна. Тя ми каза и аз да си вървя и аз го направих.

Зарек замълча, пронизан наново от спомена за онзи ден. И досега виждаше малката килия, която му служеше за стая. Усещаше вонята ѝ и раненото си тяло. Болката в лицето и врата, където Аркус го беше удрял отново и отново, докато той се мъчеше да го отскубне от Карлия.

Войникът го беше пребил толкова лошо, че почти очакваше да умре. След това беше така изпотрошен и посинен, че едва се движеше,

едва дишаше, докато с куцукане се връщаше в дупката, където го държеше Карлия.

Приседнал на пода, той се взираше в стената и му се искаше тялото да престане да го боли.

И тогава вратата се беше отворила с трясък.

Вдигнал бе поглед и като в мъгла беше видял разкривеното от ярост лице на нейния съпруг, Теодосий, да се взира свирепо в него.

В първия миг Зарек наивно беше предположил, че старият сенатор е разбрал за изневярата на жена си и за неговото участие в аферата.

Само че не беше това.

— Как се осмеляваш!

Теодосий го бе сграбчил за косата и го бе извлякъл от килията. Беше го удрял и ритал през целия двор на вилата, чак до покоите на Карлия.

Зарек се бе свлякъл в стаята и, едва на няколко крачки от нея. Останал бе да лежи на пода, пребит, окървавен и треперещ, без никаква представа какво му се бе случило този път.

Безпомощен, бе зачакал тя да каже нещо.

С бяло като платно и смазано от бой лице, тя стоеше там като някоя опърпана кралица, притискайки разкъсаната си окървавена роба към съсипаното си тяло.

— Това ли е този, който те изнасили? — попитал бе Теодосий жена си.

Начаса устата на Зарек беше пресъхнала. Не, невъзможно бе да е чул правилно.

Карлия ридаше несдържано, докато една от прислужничките и се опитваше да я успокои.

— Да. Той ми причини това.

В този миг Зарек се бе осмелил да я погледне, неспособен да повярва лъжата и. След всичко, което беше сторил за нея...

След побоя, който беше понесъл от любовника ѝ, за да я защити. Как можеше да му причини това?

— Господарке.

Теодосий го беше изритал яростно в главата, слагайки край на думите му.

— Млъквай, презряно псе. — След това се бе обърнал към жена си. — Казах ти, че трябваше да го оставиш в помийната му яма. Виждаш ли какво става, когато се смилиш над същества като това?

А после беше повикал стражите.

Без никакво бавене Зарек беше извлечен от стаята и отведен пред властите. Опитал се бе да ги убеди, че е невинен, ала римското право почиваше върху един основен принцип — виновен до доказване на противното.

Думата му на роб не струваше нищо пред тази на Карлия.

Само за седмица римските съдии бяха успели да изтръгнат от него пълни самопризнания.

Той би казал всичко, само и само да ги накара да престанат с жестоките изтезания.

Никога през живота си не бе познал повече болка от тази, която бе изпитал тази седмица. Дори жестокостта на баща му не можеше да се сравнява с инструментите на римската власт.

И ето че беше осъден. Той, девственият роб, който никога не бе докосвал женска плът по какъвто и да било начин, щеше да бъде екзекутиран за изнасилване на господарката си.

— Измъкнаха ме от килията и ме преведоха през града, където всички се бяха събрали, за да ме заплуют — прошепна той глухо на Астрид. — Крещяха обиди и ме замеряха с развалена храна, наричайки ме с всякакви имена, за каквито би могла да се сетиш. Войниците ме развързаха от каруцата и ме завлякоха наскре тълпата. Опитаха се да ме изправят, ала и двата ми крака бяха счупени. В крайна сметка ме оставиха така, на четири крака, за да може тълпата да ме убие с камъни. Знаеш ли, все още ги усещам как се сипят върху тялото ми. Чувам как тълпата ми казва да умра.

Астрид се бореше за въздух, докато той довършваше разказа си.

— Толкова съжалявам, Зарек — прошепна тя, разкъсвана от болка за него.

— Не искам снизхождението ти — изръмжа той.

Астрид се облегна на него и долепи устни до бузата му.

— Вярвай ми, не е това. Никога не бих могла да изпитвам снизхождение към някого с твоята сила.

— Аз не съм силен.

— Напротив. Не знам как си понесъл болката на живота си. Аз винаги съм се чувствала сама, но не и по този начин.

Зарек се поотпусна мъничко, докато тя все така се притискаше в него. Щеше ѝ се да можеше да го види в този миг. Да прочете чувствата в тъмните му очи.

— Знаеш ли, аз не съм луд наистина.

Астрид се усмихна.

— Знам, че не си.

От гърдите му се откъсна дълга уморена въздишка.

— Защо не тръгна с Джес, когато имаше възможност? Сега можеше да си в безопасност.

— Ако те оставя, преди присъдата да е била изречена, мойрите ще те убият.

— Е, и?

— Не искам да умреш, Зарек.

— Все това повтаряш, а аз още не знам защо.

Защото те обичам. Думите заседнаха в гърлото ѝ. Отчаяно ѝ се искаше да има смелостта да ги изрече на глас, ала знаеше, че той няма да го приеме.

Не и нейният принц от приказките.

Щеше да изръмжи и да я отблъсне, защото в неговия ум подобно нещо не съществуваше.

Той не го разбираше. И Астрид не бе сигурна дали някога ще го разбере. Така искаше да го прегърне. Да го утеши.

А най-вече искаше да го обича. По начин, който я изпълваше едновременно с болка и с усещането, че лети.

Дали Зарек някога щеше да позволи тя, или който и да било, да го обича?

— Какво бих могла да ти кажа, за да ми повярваш? — попита тя в отговор. — Ще се изсмееш, ако ти кажа, че ме е грижа за теб. Ще си тръгнеш ядосан, ако ти кажа, че те обичам. Така че ти ми кажи защо не искам да умреш.

Тя усети как мускулите на челюстта му се раздвижиха под ръката и.

— Искан ми се да можеш да те изведе оттук, принцесо. Не е нужно да бъдеш с мен.

— Не, Зарек, не е. Ала аз искам да бъда с теб.

Зарек потръпна, докато тя изричаше най-красивите думи, които беше чувал в живота си.

Тя го удивяваше. Между тях вече не се издигаха никакви стени. Никакви тайни. Тя го познаваше така, както никой друг.

И не беше отвратена от него.

Зарек не я разбираше.

— Дори аз не искам да бъда със себе си през повечето време. Защо ти искаш?

Тя го смушка лекичко.

— Кълна се, ти си като тригодишно дете. Защо? Защо? Защо? Защо небето е синьо? Защо сме тук? Защо кучето ми има козина? Някои неща просто са такива каквито са, Зарек. Не е нужно да виждаш смисъла в тях. Просто ги приеми.

— А ако не мога?

— Тогава имаш по-големи проблеми от това, че Танатос иска смъртта ти.

Зарек помисли над думите и. Можеше ли да приеме онова, което тя му предлагаше?

Осмеляваше ли се?

Не знаеше как да бъде приятел. Не знаеше как да се смее от удоволствие или да бъде мил.

За някой, който беше на повече от две хиляди години, той наистина знаеше съвсем малко за живота.

— Каж ми, принцесо. Откровено. Каква ще бъде присъдата ти?

Тя отговори без никакво колебание:

— Ще те оправдая, ако мога.

Думите ѝ го накараха да се изсмее горчиво.

— Бях осъден за нещо, което не бях извършил, и оправдан, за онова, което бях. В това има нещо нередно.

— Зарек...

— А и дали ще приемат присъдата ти сега? — прекъсна я той. — Едва ли можеш да бъдеш наречена безпристрастна, нали?

— Аз. — Астрид се замисли над думите му. — Ще я приемат. Просто трябва да открием начин да им докажем, че е безопасно да бъдеш край други хора.

— Ти самата не звучиш особено сигурна в това, принцесо.

Не беше. Нито веднъж през вечността не беше нарушавала обещанието си за безпристрастност.

А ето че със Зарек го беше сторила.

— Легни, Зарек — каза тя, подръпвайки го за рамото. — И двамата трябва да си починем.

Зарек го стори. За негово огорчение и удоволствие, тя сложи глава на гърдите му и се сгуши в него.

Никога досега не беше държал жена по този начин и се улови, че прокарва пръсти през дългата ѝ руса коса. Наклони глава, за да може да я погледне.

Беше затворила очи и разсеяно описваше кръгчета около зърното му, което беше кораво и набъбнало под черната му тениска.

Близостта, която чувстваше, не можеше да бъде описана с думи. Ако знаеше как, би поискал да останат така завинаги. Ала мечтите и надеждите му бяха също така чужди, както и любовта и нежността.

За разлика от нея, той не виждаше бъдеще.

Единственото, което виждаше съвсем ясно, беше собствената си смърт.

Дори ако Танатос не го убиеше, нямаше смисъл да си мечтае, че би могъл да остане с Астрид.

Тя беше богиня, той — роб.

Той имаше място в света и толкова, колкото и в света на смъртните.

Сам. Открай време беше сам. И такъв щеше да си остане.

Нямаше значение дали ще се спаси от Танатос. Живееше единствено за да се увери, че тя е в безопасност.

Зарек въздъхна и като затвори очи, се насили отново да заспи.

Астрид слушаше как Зарек спи. Ръката му беше заровена в косата ѝ и дори насън, той я държеше толкова здраво, сякаш го беше страх да я пусне.

Искаше ѝ се отново да може да проникне в главата му. Поне за миг отново да се взре в очите му с цвят на нощ и да види красотата на своя тъмен воин.

Ала не лицето и тялото му я караха да гори за него.

А мъжът, който той бе в смазаното си наранено сърце. Онзи, който можеше да твори поезия и изкуство. Онзи, който криеше уязвимостта си зад язвителност и хапливи забележки.

И тя го обичаше. Дори когато беше гаден и неприязнен. Дори когато беше гневен.

Но нали това беше част от него, която тя разбираше.

Как би могъл който и да било да изтърпи толкова болка, без да бъде белязан от нея?

Какво ли щеше да стане с него сега?

Дори ако тя успееше да наложи присъдата си, съмняваше се, че Артемида някога ще му позволи да напусне Аляска.

Той винаги щеше да остане пленник в това място.

Астрид потрепери при мисълта за неговата изолация.

Ами тя?

Как би могла да се върне към живота си без него? Харесваше и да бъде с него. Той беше забавен по един някак пикантен начин.

— Астрид?

Тя повдигна глава, изумена да чуе името си от неговата уста. За първи път го използваше извън сънищата и. Дори не си бе дала сметка, че е буден.

— Да?

— Прави любов с мен.

Астрид затвори очи и се наслади на тези думи така, както и на името си преди малко.

Едната и вежда подскочи дяволито нагоре.

— И защо?

— Защото точно сега имам нужда да бъда в теб. Искам да се почувствам свързан с теб.

Гърлото на Астрид се сви при тези думи. Как би могла да му откаже нещо толкова простичко.

Изправи се на колене и обкрачи бедрата му. Зарек взе лицето и в ръце и я притегли към себе си за изпепеляваща целувка.

Никога не си бе представяла, че един мъж би могъл да бъде такъв. Толкова корав и въпреки това — така нежен.

Тя го ухапа лекичко по устните и брадичката.

— Трябва да си починеш.

— Не искам да си почивам. И без това рядко спя.

Астрид знаеше, че е вярно. Единственият път, когато беше спал повече от два-три часа наведнъж, бе, когато тя го упои. Ако се съдеше по онова, което беше видяла от сънищата му и което М'Адок и беше казал, тя разбираше защо.

И тя с цялото си сърце искаше да го утеша.

Съблече блузата си през главата и Зарек преглътна при вида на кожата и голите и гърди. Бяха минали само няколко часа, откакто се бяха чукали.

Не, тя не го беше чукала.

И именно заради това се нуждаеше да я почувства сега. Отчаяно жадуваше ръцете ѝ върху плътта си. Голото ѝ тяло — до своето.

Защото те не се чукаха. Това, което споделяха, беше много повече. То беше първично и изначално, и сублимно.

Какво му беше сторила тя?

Ала всъщност той знаеше.

Направила бе невъзможното. Проникнала бе в мъртвото му сърце.

Единствена тя го бе накарала да жадува. До болка.

Направила го бе човешко същество.

В нейните прегръдки той беше открил човешката си природа. Дори липсващата си душа.

Тя означаваше нещо за него и той можеше поне да се преструва, че и той означава нещо за нея.

Посегна надолу, за да разкопчае панталона ѝ, да пхне ръка в розовите ѝ памучни гащички и да зарови пръсти във влажната ѝ топлина. Все още го учудваше, че тя му позволява да я докосва по този начин.

Вярно, като Нощен ловец жените го бяха приемали далеч по-добре, отколкото като обикновен смъртен, но това не го беше променило. Беше ги избягвал, защото знаеше, че единствената причина да го искат бе, че Ахерон беше поправил тялото му. Така че той ръмжеше на онези, които му се предлагаха, и беше имал само няколко от тях, когато му беше омръзнало да се обслужва сам.

Ала в крайна сметка те не бяха означавали нищо за него. Дори не помнеше лицата на всичките.

Астрид простена, когато той я докосна.

— Зарек — прошепна тя и дъхът и помилва бузата му. — Обожавам начина, по който ръцете ти докосват тялото ми.

— Въпреки че аз съм роб, а ти — богиня?

— Аз съм толкова малко богиня, колкото ти — роб.

Зарек понечи да ѝ възрази, но спря. Не искаше нищо да развали този момент. Възможно бе това да са последните им мигове заедно.

Танатос като нищо можеше да нахлуе през вратата в следващата секунда, за да го убие, и ако щеше да умре, Зарек искаше един миг на щастие.

А тя го караше да се чувства щастлив. По начин, който не бе предполагал, че е възможно. Когато беше с Астрид, имаше чувството, че нещо у него иска да полети. Да се смее. Изпълваше го топлина.

— Знаеш ли — прошепна тя. — Мисля, че по-рано не бях права. Мисля, че си ме направил нимфоманка.

Зарек се усмихна и извади ръката си, колкото да си свали ципа и да събуе панталоните си. Смъкна ги надолу, до коленете си, но не искаше да се откъсва от нея, за да се освободи напълно от тях.

Вдигна я и я сложи върху себе си. И двамата простенаха едновременно. Беше толкова еротично да я гледа гола над себе си, докато самият той все още беше почти напълно облечен. Повдигна хълбоци от пода и потъна дълбоко в топлината ѝ, докато прокарваше ръце около голите ѝ гърди.

Астрид ахна, когато почувства твърдостта на Зарек вътре в себе си. Беше вдигнала ризата му нагоре, така че коравият му мускулест корем беше гол, но иначе той беше напълно облечен. Кожените му панталони се отъркваха в бедрата и при всяко негово движение. Ръцете му я оставиха. Няколко секунди по-късно Астрид усети как той увива мекото си кожено палто около нея.

— Не искам да ти е студено — обясни тихичко.

Тя му се усмихна, трогната от загрижеността му.

— Как би могло да ми е студено, когато ти си в мен?

И тогава той се надигна и обви ръце около нея. Устните му завладяха нейните с огнена страст, която я остави омаломощена и без дъх.

Астрид изкрещя, свършвайки в ръцете му.

Зарек изчака, докато беше сигурен, че е изтръгнал и последната тръпка на оргазма от тялото и, преди да се надигне, все така в нея, и

облегна гърба и в пода.

Целуна я отново и засили тласъците си, търсейки своя ритъм. А когато го откри, не затвори очи. Вместо това погледна надолу към жената, която му го беше дала.

Дишайки накъсано, тя лежеше под него, очите и — невиждащи, допирът и — омагьосващ.

И в този миг Зарек разбра, че няма нищо, което не би сторил за нея. Ако го помолеше, би минал през огньовете на ада просто за да я види да се усмихва.

И това го накара да изругае.

— Зарек?

Той стисна зъби и се отдръпна от нея.

— Какво?

Тя улови брадичката му и като завъртя лицето му към своето, го целуна пламенно.

— Никога не се извъръщай от мен.

Зарек не можеше да диша, усещайки я с всяка нишка на съществуването си. Голото ѝ дупе беше влажно до слабините му, кожата ѝ, долепена до неговата — влажна.

Ала онова, което го възпламеняваше, беше топлината на устните и дъха ѝ. Огънят на неустрашимата и воля. Той го изгаряше, изпепелявайки векове на болка и самота.

— „Знаеш ли... моето цветче... — прошепна Зарек. — Аз съм отговорен за него! — Той я целуна нежно. — То няма дори четири нищожни бодли, за да го закрилят срещу целия свят.“

Астрид го слушаше как цитира „Малкият принц“.

— Защо толкова обичаш тази книга? — попита тя.

— Защото искам да чуя звънчетата, когато вдигна очи към небето. Искам да се смея, но не знам как.

Устните на Астрид потръпнаха от тъга. Това беше поуката на книгата. Да напомни на хората, че е добре да те е грижа и че когато допуснеш някого в сърцето си, никога не си наистина сам. Даже най-простичкото нещо като това, да вдигнеш очи към небето, може да ти донесе утеха, дори ако онзи, когото обичаш, е далеч от теб.

— Ами ако аз те науча да се смееш?

— Ще бъда опитомен.

— Наистина ли? Или ще бъдеш овцата с намордник без кожено ремъче, която яде розата, макар да не трябва? Някак ми се струва, че дори опитомен, ти пак няма да можеш да бъдеш контролиран.

И тогава Астрид почувства най-невероятното нещо. Устните на Зарек помръднаха под дланта и.

— Усмиваш ли се?

— Усмивам се, принцесо. Но не широко. Не се виждат никакви зъби.

— Нито дори кучешки?

— Нито дори кучешки.

Тя се приведе напред и отново го целуна.

— Обзалагам се, че изглеждаш страхотно, когато се усмиваш.

Той изсумтя при тези думи и ѝ помогна да се облече.

След това Астрид отново се сгуши в него и се заслуша в ритъма на сърцето му. Харесваше и този звук, усещането от силата му под нея.

Въпреки че животът им беше в опасност, тя се чувстваше странно сигурна тук.

С него.

Или поне така си мислеше.

Някъде над тях в тишината изведнъж се разнесе особен дращещ звук.

Зарек рязко вдигна глава.

— Какво има? — прошепна тя.

— Горе в колибата ми има някой.

Астрид усети, че я обзема ужас.

— Мислиш ли, че е Танатос?

— Да.

Той я отмести нежно от себе си и я изправи до стената. Ужасена, Астрид остана съвършено неподвижна, заслушана в неговите движения и тези отгоре.

Зарек взе една граната, но после размисли. Последното, което искаше, бе двамата да бъдат хванати като в капан под земята. Извади резервния си комплект сребърни нокти, които покриваха всеки от пръстите на лявата му ръка, след което пое по коридора, отвеждащ към капака под печката.

Над главата му се разнесоха леки стъпки.

Проклятие.

А после се възцари тишина. Зарек се напрегна, мъчещ се отчаяно да чуе кой е там горе и какво прави.

Изведнъж въздухът зад него се раздвижи и по гърба му полази странна тръпка. Той се обърна, очаквайки да види Астрид.

Ала не беше тя.

13

Зад него стоеше странна жена демон с дълга руса коса, заострени уши и големи прилепови крила. Беше сладка по един адски странен начин.

Взираше се в него, без да помръдне.

Зарек нападна, ала вместо да се бие, тя изписка и се втурна към дъното на пещерата.

Зарек я последва с намерението да я спре, преди да е стигнала до Астрид, но не можа.

Демонът се втурна право към нея и за учудване на Зарек, се скри зад Астрид, поставяйки я между тях двамата, обвила крила около тялото си, сякаш за да се защити.

Демонът сложи ръка върху рамото на Астрид, гледайки го предпазливо.

— Кажи му да ме остави на мира, Астрид. Иначе ще трябва да го направя на барбекю и акри страшно ще ми се разсърди. А аз не искам акри да ми се сърди.

Астрид сложи ръка върху тази на демона.

— Сими? Ти ли си?

— Да. C'est moi.^[1] Малкият демон с рогцата.

— Вие двете се познавате?

Астрид се намръщи, обръщайки се отново към него.

— Не знаеш ли коя е?

— Тя е демон. Защо ще знам?

— Защото е спътницата на Ахерон.

Напълно слисан, Зарек зяпна малкото създание, чиито причудливи очи наистина доста приличаха на тези на Ахерон. Бледи и искрящи, само че нейните бяха обрамчени с ален ореол.

— Аш има спътница?

Демонът изсумтя. След това се изправи и прошепна силно в ухото на Астрид.

— Нощните ловци са сладки, но много глупави.

Зарек я погледна подразнено, а Астрид преглътна смеха си.

— Какво правиш тук, Сими? — попита Астрид.

Демонът се огледа из тунела, нацупила устни като малко дете.

— Гладувам. Има ли нещо за ядене? Нещо не много тежко. Може би една-две крави?

— Не, Сими — отвърна Астрид. — Няма храна.

Демонът издаде груб звук и се отдръпна от Астрид.

— „Не, Сими. Няма храна“ — изимитира я тя. — Звучиш като акри. „Не яж това, Сими, ще причини екологична катастрофа.“ Какво е екологична катастрофа, ето какво искам да знам. Акри казва, че това съм аз, когато се разям, но не мисля, че е точно така, обаче той не иска да каже друго.

Без да им обръща внимание, демонът започна да ровичка из оръжията на Зарек. Взе една граната и се опита да я захапее.

Зарек я изтръгна от ръцете ѝ.

— Това не е храна.

Демонът отвори уста, сякаш да каже нещо, но после я затвори.

— Защо си в такава мрачна дупка, Астрид? Падна ли?

— Крием се, Сими.

— Криете се? — Тя отново изсумтя. — От какво?

— От Танатос.

— Пфу... — Демонът извъртя очи и махна пренебрежително с ръка. — Защо се криете от този загубеняк? От него дори няма да излезе хубаво барбекю. Едва ще успее да залъже най-острия ми глад. Хммм. Как така тука няма никаква храна? — Тя погледна Астрид укоризнено.

Зарек пристъпи между тях.

Демонът му се изплези, след което продължи да претърсва запасите му.

— Защо си тук? — попита Зарек.

Демонът не му обърна внимание.

— Къде е Саша, Астрид? От него би излязло хубаво барбекю. Има нещо във вълчето месо. Страшно е вкусно, след като му махнеш козината. Печена на скара козина не е много апетитно, но става, ако няма нищо друго.

— За щастие, Саша го няма. Но какво правиш ти тук без Ахерон?

— Акри ми каза да дойда.

— Кой е акри? — попита Зарек.

Сими не му обърна внимание.

— Ахерон — обясни Астрид. — „Акри“ е атлантска дума за „господар и повелител“.

Зарек изсумтя презрително.

— Ами да! Нищо чудно, че е толкова надут, след като си има демон за домашен любимец, който да го следва и да го нарича „господар и повелител“.

Астрид го погледна разтревожено.

— Не е такъв, Зарек, и най-добре не го обиждай, когато Сими е наблизо. Тя приема подобни неща много лично и когато Ахерон го няма, за да я обуздава, е по-смъртоносна от атомна бомба.

Зарек погледна малкия демон с новопоявил се респект.

— Наистина ли?

Астрид кимна.

— Някога расата ѝ властвала над цялата земя. Дори олимпийските богове изпитвали ужас от демоните Шаронте и единствено атлантите били в състояние да ги надвият и обуздаят.

Сими вдигна поглед и го дари с широка зъбата усмивка, разкриваща зловещо кучешките и зъби. Тя облиза устни, сякаш вкушваше особено апетитен зальк.

— Как ми се иска да си направя барбекю от олимпийските богове. Те са много вкусни. Един ден ще изям и червенокосата богиня.

— Никак не харесва Артемида — обясни Астрид.

Е, това и Зарек беше схванал.

— Сими я мрази, но акри казва: „Не, Сими, не може да убиеш Артемида. Дръж се прилично, Сими, не изстрелвай огън по нея, не и опърляй косата, Сими“. Не, не, не. Само това чувам. — Тя изглежда Зарек многозначително. — Не харесвам тази дума. „Не.“ Даже звучи гадно. Сими обикновено си прави барбекю от всеки, който е достатъчно тъп, за да ѝ я каже. Но не и акри. На него му е разрешено да ми казва „не“; просто не ми е приятно, когато го прави.

Зарек се намръщи, докато гледаше как Сими прехвърча от кутия на кутия като пеперуда. Възторжено възклицание се откъсна от устните ѝ, когато се натъкна на запаса му от злато и скъпоценни камъни, с които Артемида му плащаше всеки месец.

— Я виж ти! — каза Сими, загребвайки цяла шепа диаманти. — И тук има лъскави камъчета като при акри. Той ми ги дава всичките. — Тя поднесе една изумрудена огърлица към шията си. — Казва, че изглеждам красива с тях, особено с онези червените, дето са в тон с очите ми. Ето, Астрид. — При тези думи тя донесе една огърлица и я закопча около врата на Астрид. — Знаем, че не можеш да я видиш, но е прелестна, също като теб. Трябва да я носиш и тогава ти също ще имаш лъскави камъчета. — Тя вдигна очи към главата на Астрид. — Но все още никакви рогца. Трябва да ти уредим рогца един ден, така че и ти да можеш да бъдеш демон. Забавно е да си демон... освен когато хората се опитват да те екзор... Ох, забравих как беше думата, но ти се сещаш какво имам предвид.

У нея имаше нещо странно очарователно, но едновременно с това не изглеждаше съвсем наред... и то не само в едно отношение.

— Тя добре ли е? — попита Зарек Астрид. — Имам предвид, не искам да обиждам никого, но тя звучи, като да е по-луда и от мен.

Астрид се разсмя.

— Не бива да забравяш, че Ахерон, така да се каже, й угажда много, а и тя все още не е напълно пораснала.

— Напротив, съм — заяви Сими с тон, който напомни на Зарек за петгодишно дете. Говореше с особено напевно произношение, което не приличаше на никое, което той беше чувал някога. — Сими има нужди — продължи тя нехайно. — Страшно много нужди. Например пластмасовата карта на акри. Получавам цял куп неща от хората, когато им я дам. О, ужасно ми харесва новата пластмасова карта, която ми даде, с моето собствено име върху нея. Тя е синя и лъскава и на нея пише „Сими Партеноей“.

Тя вдигна очи и ги погледна възторжено, досущ като малко дете.

— Не звучи ли направо прекрасно? Просто трябва да го кажа отново. Сими Партеноей. Ужасно ми харесва. В единия ъгъл дори има снимката ми, а аз съм страшно привлекателен демон, макар да го казвам сама. Ама и акри казва същото. „Сими, ти си красива.“ Харесва ми, когато ми го казва.

— Тя винаги ли дърдори така? — прошепна Зарек в ухото на Астрид.

Астрид кимна.

— Вярвай ми, най-добре е да я оставим да си бърбори. Никак не ѝ харесва, когато някой ѝ каже да замълчи. Веднъж изяде един понисш бог, който го направи.

Сими наклони глава на една страна, сякаш в размътения и мозък се беше появила нова мисъл.

— И изведнъж особено харесвам мъжете. — Тя погледна към Зарек, който неволно потръпна. — Но не и този. Той е много тъмен. Аз ги харесвам синеоки, защото ми напомнят за картата ми. Хора като онзи модел на „Келвин Клайн“, Травис Фимел, дето беше на един голям билборд последния път, когато акри ме заведе в Ню Йорк. Той е направо разкошен и ми се иска да му направя други неща, които не включват барбекю. От него ми става едно горещо и ме полазват тръпки.

— Добре, Сими. Става ти горещо и те полазват тръпки. Мисля, че трябва да сменим темата — каза Астрид.

Зарек не беше сигурен дали би трябвало да е облекчен, или засегнат от коментарите ѝ по негов адрес. Ала определено беше съгласен, че няма да е лошо да сменят темата.

Астрид се обърна натам, където мислеше, че се намира Сими, но тя вече се беше преместила.

Отново.

Като че ли не понасяше да стои на едно място.

— Сими, защо Ахерон те изпрати тук?

Сими извади от някаква кутия една кама в ножница и я разгледа с ловкост, която накара Зарек да повдигне вежди. Колкото и детинско да изглеждаше държанието и, в начина, по който действаше с оръжията му, нямаше нищо детско.

Тя опита баланса на камата като истински професионалист.

— За да те защитя от Танатос, така че сестрите ти да не се развилнеят и да унищожат света. Или нещо такова. Не ми е ясно защо всички толкова се страхувате от края на света. Няма да е толкова лошо, честно. Поне тогава майката на акри ще бъде свободна. И няма непрекъснато да е толкова сърдита на Сими.

Зарек я зяпна.

— Майката на Аш е още жива?

Сими захлупи устата си с ръка, изпускайки камата.

— О, акри така се ядосва винаги когато го кажа. Лоша Сими. Вече няма да говоря. Трябва ми храна.

Зарек потърка глава, а Сими отново се залови да отваря кутии. О, това беше страхотно. Имаше нимфа, която да защитава, някакъв психар, който искаше да ги убие, а сега и шантав демон, с който да си съперничи.

О, да, положението определено ставаше все по-прекрасно.

Той погледна към Астрид, която бе сбърчила чело, сякаш мислеше върху разкритията на Сими.

— И кои точно са сестрите ти, Астрид, че могат да унищожат света? — попита Зарек.

Астрид трепна и се размърда неловко.

Нещата бяха на път да се влошат още повече, разбра Зарек.

Потръпвайки отново, тя прошепна:

— Мойрите.

Зарек се вледени. О, да, животът му, който и преди това беше отвратителен, се носеше надолу с все по-главоломна скорост и дъното на помийната яма, в която затъваше, изобщо не се виждаше.

— Мойрите са ти сестри? — Той изрече всяка дума бавно и отчетливо, така че да няма никаква възможност нещо да бъде разбрано погрешно. Астрид кимна.

Зарек усети, че го залива гняв.

— Разбирам. Сестрите ти са мойрите, трите богини на съдбата, които отговарят за всичко. Жени, които не познават милост. Жени, от които дори боговете се страхуват.

Астрид прехапа устни.

— Те наистина не са чак толкова лоши. Могат да бъдат почти мили, ако ги хванеш в подходящо настроение.

— О, за бога! — Зарек зарови пръсти в косата си, мъчейки се да не избухне. Нищо чудно, че Аш беше изпратил Сими. Ако нещо се случеше с Астрид, никой не би могъл да каже какво ще последва. — Моля те, кажи ми, че е имало семейна разпра и че със сестрите ти не си говорите. Че не могат да търпят дори някой да спомене името ти.

— Не, не, ние сме в прекрасни отношения. Аз съм най-малката в семейството и те са ми по-скоро като майки.

Зарек буквално изскимтя при тези думи.

— Значи, искаш да ми кажеш, че в момента отговарям за домашния любимец на Ахерон и обичната сестричка на мойрите?

Очите на Сими се разшириха.

— Кажи на Зъблото, че не съм никакъв домашен любимец. Ако не започне да ми говори с по-мил тон, адски ще съжалява.

Астрид не и обърна внимание.

— Не всичко е чак толкова мрачно.

— Нима? Е, моля те, кажи ми какво му е хубавото, Астрид.

— Вероятно те ще застанат на моя страна, когато отсъдя, че си невинен.

— Вероятно?

Тя кимна неубедително.

Зарек изръмжа. Съвсем типично — винаги когато нещо го прецакаше, то беше по впечатляващ начин.

Астрид отново се обърна към демона.

— Сими, защо не говориш със Зарек?

— Защото акри ми забрани. Обаче не каза, че не мога да говоря с теб.

— Всичко, което ти казва, ли правиш? — попита я Зарек.

Сими не му обърна внимание.

— Да — отвърна Астрид. — Ала добрата новина е, че Сими не може да лъже. Нали, Сими?

— Е, че защо ми е да го правя? Лъжите са толкова обърквачи.

О, да, за разлика от нея самата. Зарек никога досега не беше срещал нещо по-обърквачо от този демон.

— Защо Ахерон ти каза да не говориш със Зарек?

— Не знам. Онази червенокоса кучка богиня страшно се вбеси, когато той ми нареди да дойда да те защитя. Стана ето така...

И демонът смени очертанията си с тези на Ахерон.

— Защити Зарек и Астрид. Сега.

След това се преобрази в Артемида.

— Не! Не можеш да я пуснеш навън, тя ще разкаже на Зарек всичко.

Все така приела вида на Артемида, Сими сложи ръка на бузата си и прошепна силно на Астрид:

— И тук червенокосата богиня взе да говори надълго и нашироко за онова, дето се случило в селото на Зарек, и акри страшно и се ядоса.

Не знам защо не иска да ми позволи да я убия и всичко да приключи, но най-сетне той каза.

Тя отново прие очертанятията на Аш.

— Сими, недей да говориш със Зарек, но се погрижи Танатос да не убие никой от тях двамата.

Сими си възвърна собствената дребничка демонична фигурка.

— Така че аз рекох окей и ето ме тук, без изобщо да говоря със Зарек.

— Леле — каза Зарек, когато тя приключи солото си представление. — Тя била и видеокамера. Страшно удобно.

Сими прикова убийствен поглед в него, но думите и бяха отправени към Астрид.

— Липсват ми дните, когато Сими можеше да си задига Нощни ловци и никой не забелязваше.

Астрид пристъпи напред, търсейки Сими, която улови ръката ѝ и се обърна към нея с дружелюбно, мило изражение. Очевидно бе, че я харесва.

— Какво се е случило в селото му, за което Артемида не иска той да научи?

Сими сви рамене.

— Не знам. Нея бездруго все я гони параноя. Бои се, че акри ще си тръгне и няма да се върне, което аз все му повтарям да направи. Обаче той слуша ли ме? Не. — Следващите и думи бяха изречени с гласа на Аш: — Тя не е твой проблем, Сими. Ти не разбираш, Сими. — Тя издаде още един груб звук. — О, разбирам аз, и още как. Разбирам, че кучката богиня има нужда Сими да я попече на барбекюто, докато се научи да бъде мила с хората. Мисля, че ще стои много добре в огъня. Бих могла да я направя да изглежда като някоя стара вещица или нещо такова.

— Сими! — Астрид натърти името ѝ и я улови за ръцете, сякаш за да я накара да говори по същество. — Моля те, кажи ми какво се е случило в селото на Зарек.

— О, това ли? Е, ами Танатос, не този, който ви преследва сега, ами онзи преди него, съвсем подивял и избил всички. Горките хорица нямали никакъв шанс. Акри така побесня, че искаше да изтръгне сърцето на кучката богиня, само дето аз казвам, че тя изобщо няма сърце.

Зарек имаше чувството, че някой го е цапардосал с всичка сила.

— Какво искаш да кажеш? Че не съм ги убил аз?

В главата на Астрид запрепусаха безброй мисли. Ако Зарек беше невинен за клането в селото му, защо тогава беше изпратен в изгнание.

— Зарек не ги е убил? — попита тя.

— Разбира се, че не. Никой Нощен ловец не би убил поверените му хора. Акри ще ги изяде, ако го направят. Зарек уби онези аполити... от което всички побесняха.

Зарек се намръщи. Не помнеше нищо за каквито и да било аполити. В селото му никога не се бе появявал някой от тях.

— Какви аполити?

Астрид повтори въпроса му.

Сими заговори бавно и отчетливо, сякаш те бяха онези, които не можеха да се придържат към разговора.

— Онези, които Танатос събра, за да използва като пушечно месо. Ама вие нищичко ли не знаете за деймоните и аполитите? Танатос може да ги призовава и да ги кара да вършат разни неща за него. Понякога може да го прави и с хората. Беше изпратен от Артемида да убие някакъв Нощен ловец в Шотландия, а след като го направи, се зае с останалите Нощни ловци, за да ги унищожи до един и аполитите да могат да живеят в мир и да се хранят от хората, без да се тревожат за вас.

Астрид потрепери при думите на Сими, спомнила си къде се намираще тя преди деветстотин години.

— Танатос е онзи, който е убил Майлс в Шотландия?

— Да — потвърди Сими.

— А после е тръгнал след Зарек?

Сими издаде възбуден звук.

— Е, той е Нощен ловец, нали така? Вие двамата да не страдате от някаква странна човешка болест, дето ви пречи да следите какво ви говорят?

Астрид потупа ръката на Сими с надеждата да я поуспокои мъничко.

— Извинявай, Сими. Просто ни разказваш неща, за които нямахме представа.

Сими наклони глава на една страна и погледна към Зарек.

— Е, тогава е окей, предполагам. И все пак... би трябвало да знаете нещо за Танатос. При положение че е в състояние да ви убие.

Астрид усети, че Зарек се кани да каже нещо и като му даде знак да не го прави, продължи да разпитва Сими.

— Сими, защо Зарек не си спомня, че първият Танатос се е опитал да го убие?

— Защото не трябва да си спомня. Акри беше принуден да убие Танатос пред него и направи така, че Зарек да не си спомня нищо за онази бъркотия.

Зарек изпусна бавно дъха си, докато думите на демона проникваха в съзнанието му. Аш беше направил така, че да не си спомня.

— Ахерон е разбъркал мозъка ми?

По лицето на Астрид се разля облекчение.

— Ти си невинен, Зарек.

Завладя го ярост.

— Значи, бях прокуден в тази забравена от бога дупка, защото Ахерон е убил Танатос? Що за гадост е това? — Той zakрачи ядосано напред-назад. — Ще убия това копеле.

Сими начаса прие формата на „малък“ дракон. Дракон, който заемаше целия им тунел. С пламнали от гняв очи тя изсъска:

— Да не би току-що да обиди моя акри?

Готов за битка, Зарек отвори уста, за да й каже, че точно това е направил, и установи, че Астрид е застанала пред него като щит. Тя стоеше между тях двамата, скривайки го зад гърба си.

— Не, Сими. Зарек има право да е ядосан. Бил е изпратен в изгнание заради нещо, което не е направил.

Сими отново си върна човекоподобната форма.

— Не, не е. Беше изпратен в изгнание, защото уби аполитите.

Сими прие очертанията на Артемида.

— Виждаш ли, Ахерон? Нали ти казах, че е луд. Знаеше, че не трябва да ги убива.

След това стана Ахерон.

— А какво друго да стори? Те се нахвърлили отгоре му, мъчейки се да го убият. Било е самозащита.

— Било е убийство.

— Кълна се, Артемида, убиеш ли Зарек заради това, ще си тръгна и никога вече няма да се върна.

Сими отново се превърна в себе си.

— Видя ли? Ето защо е бил заточен. Кучката богиня не искаше акри да я напусне, затова се съгласи да остави Зарек да живее тук, стига около него да няма други хора.

Сими огледа потискащия тунел.

— Честно казано, лично аз бих предпочела да съм мъртва. Това място е по-скучно от Катотерос, а досега не знаех, че е възможно да съществува място, по-скучно от Катотерос. Но ето че съм грешала. Следващия път, когато акри ми каже, че вкъщи не било чак толкова зле, може и да му повярвам. Та тук нямате дори сносна храна. Нито пък телевизор.

Зарек отстъпи назад, вперил празен поглед в стената, мъчейки се да си спомни миналото, докато Сими продължаваше да бърбри безспир.

И до днес чуваше писъците на селяните, ала сега се зачуди...

Чии писъци чуваше в действителност?

Астрид се приближи пипнешком. Топлината на присъствието и се просмука в тялото му. Нещо в допира и винаги го разтърсваше и го изпълваше с желание да потърси опора в нея.

Да я докосне.

— Добре ли си? — попита тя.

— Не, всъщност не съм. Искам да знам какво се е случило с мен в онази нощ.

Астрид кимна, сякаш го разбираше.

— Сими, може ли да се направи нещо, което да развали стореното от Ахерон с паметта на Зарек?

— Не. Акри е непогрешим. Е, с изключение на едно-две неща, ама за тях не говорим, защото това дразни акри. Харесва ми тази дума — „непогрешим“. Също като мен. Непогрешима.

— Тогава, значи, е безнадеждно — промълви Зарек тихичко. — Нямам никакво доказателство, че съм невинен, и никога няма да разбера какво се е случило там.

— Аз не бих била толкова сигурна — усмихна му се Астрид. — Недей да се предаваш все още, Зарек. Ако открием доказателство за думите й, решението ми ще бъде прието. Ти си невинен. Никой няма

да може да възрази. Сестрите ми няма да допуснат да бъдеш осъден несправедливо.

Зарек издаде презрителен звук.

— Бях невинен и когато ме убиха с камъни, принцесо. Ще ме извиниш, ако нямам кой знае каква вяра в правосъдието на сестрите ти.

Астрид преглътна. Вярно бе — нередко невинните също страдаха. Майка ѝ и сестрите ѝ омаловажаваха този факт, като твърдяха, че така било във Вселената, макар че майка и действително се опитваше да въздаде справедливост на всички.

Ала понякога наистина се случваха несправедливи неща. Нямаше как да си затвори очите за това.

Зарек беше съвършеният пример.

Все пак той трябваше да знае истината за случилото се с него. Заслужаваше поне това.

— Сими? Има ли начин да покажеш на Зарек какво се е разиграло през онази нощ?

Сими се замисли, опряла показалец в бузата си.

— Ами предполагам. Акри не спомена, че не бива да му „показвам“ нищо, каза само, че не бива да говоря с него.

Астрид се усмихна. Сими открай време тълкуваше нарежданията на Ахерон изключително буквално.

— Ще го направиш ли? Моля те!

Сими се приближи до Зарек и улови брадичката му в шепа.

Зарек понечи да възрази, но в този миг нещо сякаш преля в него от ръката ѝ и го задържа като вкаменен.

Сими наклони лицето му, така че той да се взре в очите и, които сега бяха жълто-червени, и там Зарек видя миналото.

Всичко около него избледня, останаха единствено очите на Сими. Образите проблясваха в зениците ѝ и оттам — направо в ума му. Не си спомняше нищо от това да се е случило. Беше, като да гледа филм, направен от собствения му живот.

Видя пламъците, които изпепеляваха селото му. Пръснатите навсякъде тела. Картини, които го преследваха от векове. Ала това не беше всичко, което видя този път.

Имаше още...

Забравени образи, които му бяха отнети.

Видя как открива случилото се в селото му. Объркан. Разгневен. Злото вече беше сторено; той не беше отговорен за него.

Някой друг беше идвал тук преди него.

Видя старата жена и как я взема в ръцете си, както всеки път. Само че този път тя каза много повече от обичайното си обвинение. „Смъртта дойде да те търси. Уби всички, защото искаше да му кажем къде живееш. Ние не знаехме и това го ядоса.“ Старческите ѝ очи горяха с омраза и укор. „Защо не дойде? Ти си виновен. Трябваше да ни защитиш, а ти ни уби. Ти уби дъщеря ми.“

Зарек видя лицето на старата жена. Отново почувства яростта си заради онова, което деймоните бяха направили...

Сърцето му заби лудешки, когато изведнъж осъзна истината.

Не беше отговорен за гибелта на поверените му хора.

Нищо от това не беше по негова вина. Той беше на обичайната си обиколка, когато бе забелязал огъня и се бе втурнал към тях, но беше вече твърде късно.

Танатос бе дошъл в селото през деня и го беше унищожил. Не бе имало никакъв начин Зарек да ги спаси.

Докато той се взираше в очите и, Сими го преведе през забравеното петнощно пътуване пеша до селото на аполитите, където бе отишъл, за да открие виновниците за загиналите в Табърли.

Бил се бе с деймони Спати почти на всяка крачка и един от тях му беше казал за Дневния палач, който щял да обедини расата им и да унищожи Нощните ловци. Деймонът бе умрял, като се смееше, казвайки на Зарек, че с царството на Нощните ловци е свършено.

Дневния палач щеше да си възвърне света на човеците, а после те щяха да сразят Олимпийците.

Спатите ставаха все по-многобройни с всяка изминала нощ и постепенно Зарек бе започнал да си дава сметка срещу какво точно беше изправен светът. Всяко човешко поселище, покрай което минаваше, беше разрушено. Жителите му — мъртви. Избити. Душите им — погълнати от деймони, които искаха да живеят.

Никога досега не беше виждал подобно опустошение. Такава гибел.

Ако имаше свой скуайър, щеше да го изпрати да предупреди другите Ловци или да намери Ахерон и да го доведе, за да му помогне

да се бие. Ала както стояха нещата, той беше сам и искаше да спре унищожението, преди да е пострадал още някой.

Зъзнец и гладен, Зарек си беше проправил с бой път до селото на аполитите, които бранеха загадъчното създаване, избило неговите хора.

Пристигнал бе едва час след залез-слънце. Типично за тях, аполитите си бяха направили дом под земята. Катакомбите бяха мрачни, вледеняващо студени и напълно лишени от каквито и да било души. По онова време аполитите често се разполагаха близо до мъртвите, за да могат да се възползват от безтелесните души, когато се нуждаеха от нещичко, което набързо да им даде сили. Освен това подобни места им осигуряваха защита. Тъй като редиците на Нощните ловци се състояха от тела без души, онези души, които се нуждаеха от тела, имаха гадната склонност да се опитват да ги обсебят. Така че за аполитите и деймоните нямаше по-добро скривалище от катакомбите и криптите.

Тъй като всички души бяха погълнати преди пристигането му, Зарек с лекота си проправи път през катакомбите.

Докато претърсваше коридорите и стаите на подземното свърталище, не намери и следа от аполитски или деймонски семейства, само признаци, че се бяха изнесли набързо.

В една от стаите откри жена с дете, което плачеше.

Тя вдигна очи към него и ахна.

— Няма да те нараня — увери я Зарек.

Тя запищя за помощ.

Зарек излезе заднешком от дома и ѝ затвори вратата. Мислите му бяха съсредоточени само върху едного. Танатос.

Създанието, което според деймона Спати било изпратено от Артемида, за да избие всички Нощни ловци. Собствената им създателка ги беше предала и бе сътворила неузвимо чудовище.

Освен ако той не го спреше преди това. Тогава беше възненавидял Артемида. Не само защото беше създала Танатос, но задето беше пуснала нещо подобно на свобода, без да предупреди никого.

Докато вървеше през катакомбите, деймони и аполити се нахвърляха отгоре му. Той се биеше с тях, убивайки всеки, който го

нападнеше с меч в ръка, без да го е грижа дали е деймон, или аполит. Това вече нямаше значение.

Единственото, което имаше значение, беше отмъщението му.

Беше открил Танатос в един от по-дългите коридори — заедно с дузина от хората си, в помещение, където аполитите съхраняваха платове.

Зарек беше преброил пет аполити и осем деймони.

Ала онова, което го беше накарало да се поколебае, беше жената аполит, която стоеше до Танатос. Беше облечена като Спати и готова за бой.

Танатос му беше отправил зла усмивка.

— Виждате ли — казал бе той на аполитите и деймоните в стаята. — Той е един, а ние сме много. Нощните ловци не са толкова страшни. Не могат да обединят сили, без това да ги отслаби. Ние можем да ги убием така лесно, както те нас. Пронижете знака му и той ще умре точно като вас.

Те се бяха нахвърлили върху него.

Зарек бе опитал да се справи с тях, ала те се биеха с повече сила, отколкото бе срещал преди. Сякаш черпеха енергия от Танатос.

Бяха го надвили и го бяха хвърлили на земята, след което бяха разкъсали дрехите му, мъчейки се да открият знака му.

Той вече беше ранен в предишните битки. Отслабен от глад.

Ала това не му беше попречило да се съпротивлява с всички сили.

— Не носи знака на Артемида! — извикал беше един от тях.

— Разбира се, че го носи. — Танатос се беше приближил, за да погледне. Зарек се бе възползвал от тази възможност, за да се отскубне, и бе замахнал с меч си към главата на Танатос.

Танатос се бе дръпнал назад, блъсвайки жената пред себе си, за да се защити.

Неспособен да реагира толкова бързо, Зарек безпомощно беше видял как мечът му я пронизва.

А когато тя не се бе превърнала в прах, беше разбрал, че в крайна сметка не беше деймон. А аполит.

Ужасен, Зарек беше срещнал очите ѝ и бе видял сълзите в тях. Искал бе да ѝ помогне. Да я утеши.

Последното, което бе искал, беше да я нарани. Никога досега не беше наранявал жена... нито дори онази, която бе излъгала, че я е изнасилил.

В този миг мразеше себе си дори повече, отколкото Артемида; мразеше се, задето не беше по-бърз. Че вместо това не беше убил Танатос.

Един от аполитите проплака.

Мъж. Втурна се напред и взе жената в прегръдките си, докато тя издъхваше.

Мъжът бе вдигнал към него очи, пълни с омраза и ярост.

Това беше лицето на новия Танатос.

Зарек опита да се отскубне от Сими, когато видя това, но тя го държеше твърде здраво, принуждавайки го да изгледа миналото си докрай.

Танатос го сграбчи за гърлото и го блъсна в стената.

— Със или без знак, все още можеш да умреш, ако те разчленя.

Раздиран от вина заради смъртта на жената, Зарек дори не бе опитал да се съпротивлява. Искаше просто всичко да свърши.

Ала тъкмо когато Танатос бе вдигнал ръка, Ахерон се бе появил сякаш от нищото.

— Пусни го.

Другите деймони и аполити се бяха пръснали уплашени. Останал бе само мъжът, държащ вече мъртвата си жена.

Танатос бавно се беше обърнал към Аш.

— А ако не го направя?

От ръката на Аш изскочи мълния и Танатос начаса пусна Зарек, който се свлече на земята, борейки се за глътка въздух.

— Не казах, че имаш право на избор.

Танатос се беше хвърлил в атака.

Изведнъж очите на Аш бяха придобили наситен тъмночервен цвят. Потъмни от кръв и пълни с бушуващи пламъци.

В мига, в който Танатос трябваше да го нападне, неуязвимият убиец бе станал на прах.

Без никой да го докосне.

Аш просто си стоеше там, без да помръдне. Без да трепне.

Последният останал аполит се бе нахвърлил върху него. Аш го беше завъртял, приклепвайки го в ръцете си, с гръб към себе си.

Аполитът бе опитал да се освободи, ала Аш го бе задържал без никакво усилие.

— Шшт, Каликс — прошепнал бе той в ухото му. — Заспи...

Аполитът се бе свлякъл безчувствено и Аш го беше пуснал на пода.

Потресен, Зарек не помръдваше, докато Аш се приближаваше към него. Нямаше представа откъде Аш знае името на аполита, нито как бе успял да убие Танатос с такава лекота.

Нищо от това нямаше смисъл.

Аш дори не опита да го докосне. Просто приклепна до него и наклони глава на една страна.

— Добре ли си?

Зарек не обърна внимание на въпроса му.

— Защо Артемида иска смъртта ни?

Аш се свъси насреща му.

— За какво говориш?

— Спатите ми казаха. Създава армия, за да ни изтреби. Аз бях...

Аш вдигна ръка и Зарек изпита чувството, че нещо парализира гласните му струни.

Нерешителност се четеше по лицето на Аш, докато се взираше в него. Зарек можеше да се закълне, че усеща атланта в ума си, търсец нещо.

Най-сетне Ахерон въздъхна.

— Видял си твърде много. Погледни ме, Зарек.

Зарек нямаше друг избор, освен да се подчини.

Очите на Аш отново си бяха възвърнали особения сребърен цвят, в който сякаш се вихреха мъгли. А после всичко стана неясно, тъмно. Зарек се съпротивляваше на задушавашата горещина.

Последното, което чу, бе гласът на Аш.

— Отведи го у дома, Сими. Нуждае се от почивка.

И тогава Сими най-сетне го освободи.

Зарек остана съвършено неподвижен, докато събитията, които тя беше възпроизвела за него, попълваха огромните дупки в паметта му.

Беше потресен от видяното. От наученото.

— Как ми показва всичко това? — попита той.

Демонът сви рамене.

Това започваше да става дразнещо. Дяволите да го вземат Аш, задето и беше наредил да не говори с него.

— Астрид, моля те, задай и въпроса ми.

Астрид го стори.

Сими го погледна така, сякаш беше тъп.

— Нищо никога не се губи в човешкия ум. Просто отива на погрешното място, глупаче — каза тя на Астрид, прокарвайки пръсти през косата си. — Аз просто извадих късчетата, така че да ги видя, а после той също ги видя, когато надникна в очите ми. Лесно.

Вцепенен от това, което беше открил, Зарек погледна към Астрид, която търпеливо ги чакаше да свършат.

— Какъв всъщност е Ахерон? — попита я Зарек.

— Не знам — отвърна тя.

Зарек отстъпи настрана, а в главата му запрепусаха безброй мисли, докато се мъчеше да си спомни Ню Орлиънс.

— Направил е нещо с ума ми и в Ню Орлиънс, нали?

Сими взе да си подсвирква и се заоглежда из стаята.

— Сими, така ли е? — попита Астрид.

— Акри прави само това, което се налага. В Ню Орлиънс имаше разни лоши неща. Неща, за които Нощните ловци и олимпийските богове нямаше нужда да научават.

Зарек стисна зъби.

— Като например?

Астрид повтори въпроса му.

— Казах, че никой от вас няма нужда да научава.

На Зарек му се прииска да удуши демона, но след като току-що беше видял на какво е способен Аш, предпочете да се въздържи.

— Защо Ахерон се крие?

Сими изсъска насреща му и в гнева си забрави заповедта на Аш.

— Акри не се крие от никого. Не е нужно да го прави. Ако някой посмее да нарани акри, аз ще го изям.

Зарек не и обърна внимание.

— Човешко същество ли е изобщо? — попита той Астрид.

Тя изпусна дъха си.

— Наистина не знам. Всеки път, щом спомена името му пред сестрите ми, те започват да увъртат или направо млъкват. Той като че

ли е единственият, който ги плаши. Винаги съм се чудила защо, но никой на Олимп не говори много за него. Наистина е ужасно странно.

Астрид се обърна към демона със замислено изражение.

— Сими, разкажи ми за Ахерон.

— Той е велик и прекрасен, и се държи с мен като с богиня.

Богиня Сими. Това съм аз.

Астрид потръпна лекичко при тези думи.

— Имам предвид, разкажи ми за раждането му.

— О, това ли. Ахерон е роден през 9548 г. пр.Хр. на гръцкия остров Дидимос.

— Кой са били родителите му?

— Крал Икарион и кралица Аара от Дидимос и Лигос.

Зарек видя, че отговорът учуди Астрид, но не и него. Открай време подозираше, че Аш има благородническо потекло. У него имаше нещо царствено. Нещо, което сякаш казваше: „Аз съм господарят, а ти — робът. Поклони се и ми целуни задника“. И именно заради това Зарек никога не го беше харесвал особено.

— Аш не е полубог? — попита Астрид.

Сими избухна в гръмогласен смях.

— Акри — полубог? Я стига!

Зарек се намръщи, дал си сметка какво беше разкрила Сими току-що.

— Я чакай, аз мислех, че той е атлант?

Астрид поклати глава.

— Според изключително редките слухове, които съм чувала, е роден в Гърция, но е отгледан в Атлантида. Говори се, че е един от синовете на Зевс. Но както ти казах, повечето хора предпочитат да не приказват много за него.

Сими отново се разсмя.

— Да ви прилича на дъртия гръмотевичен задник? Не. Син на Зевс? Колко обиди може да понесе моят акри?

Зарек помисли за миг над това, а после му хрумна нещо друго.

— Може ли Сими да се свърже с него сега?

— Да.

— Тогава му кажи да си донесе задника тук и да те защити.

Очите на Сими припламнаха и тя плесна с крила.

— Сими — побърза да се намеси Астрид. — Той нямаше предвид нищо лошо. Може ли Аш да дойде тук?

Сими се поуспокои мъничко.

— Не. Обеща на онази зла телица, че ще остане на Олимп в продължение на две седмици. Не може да наруши клетвата си.

— Как тогава да убия Танатос? Предполагам, че няма да сгреша, ако предположа, че Аш единствен от нас може да го погледне и да го направи на пух и прах.

— Сими може да го убие.

— Не, не мога. Акри каза така.

— Как тогава да го спрем? — попита Астрид.

Сими сви рамене.

— Ако акри ми позволи, мога да го направя на барбекю, но тъй като ти нямаш огнен дъх, ще ти бъде трудничко.

— Имам огнехвъргачка.

Астрид рязко обърна глава към Зарек.

— Какво имаш? — попита тя невярващо.

Сега беше ред на Зарек да свие рамене.

— Добре е да си подготвен.

— Е — каза Сими. — Те не са лоши, ако искаш да си опечеш маршмелоус, но Танатос само ще подразнят. Обикновен огън не може да го нарани. Виж, с моя огън излиза и това страшно готино пихтиесто нещо, което полепва по жертвите ми, така че да не могат да се отърват от него. Искате ли да видите?

— Не! — отвърнаха Зарек и Астрид в един глас.

Сими настръхна.

— Не? Хич не харесвам тази дума.

— Ние те обичаме, Сими — побърза да каже Астрид. — Просто се боим от твоето пихтиесто вещество.

Зарек понечи да възрази за това с обичането и Астрид го смушка в корема.

— О — каза Сими. — Разбирам. Е, добре, спасихте си живота.

След като се увери, че наоколо наистина няма никаква храна, тя седна по турски на пода и си затананика, навивайки кичур коса около кутрето си.

— Е, имате ли QVC?

— Боя се, че не, миличка — отвърна Астрид.

— Соуп Нет?^[2]

Зарек поклати глава.

— Имате ли изобщо някаква телевизия? — Сими звучеше като нацупено малко дете.

— Съжалявам.

— Шегуваш ли се? — Сими облегна брадичка на ръката си и вдигна очи към него. — Ама че скучни хора. Един демон се нуждае от кабелна телевизия. Акри ми изигра номер. Не ми каза, че ще трябва да карам без кабелна. Нямате ли поне някое от онези мънички телевизорчета, дето работят на батерии?

Да, и като стана дума за това, Зарек дръпна Астрид настрана от Сими.

— Няма да се получи — прошепна тя.

— Кое?

— Да ме дръпнеш настрана, така че тя да не чуе. Сими чува всичко.

Зарек се сепна.

— Е, значи, добре ще се наслуша.

Той просто си стоеше там, без да откъсва очи от нея. Опитвайки се да запомни всяка линия на лицето и, всяка извивка на тялото и.

Не знаеше какво да стори, за да я защити. Джес не можеше да дойде да я вземе посред бял ден, а нямаше доверие и на скуайърите да я отведат на безопасно място.

Още повече че да им разкрие тайното си скривалище, при положение че самите те се опитваха да го убият, не изглеждаше най-блестящият ход.

Нямаше доверие на никого и единственият начин да я защити, за който се сещаше, беше да повика Танатос и да сложи край на всичко това.

Тази нощ той щеше да открие Танатос и един от двама им щеше да умре.

Беше нещо, което не искаше да казва на Астрид. Тя нямаше да го пусне, ако знаеше.

— Виж, трябва да намерим храна. Тази нощ вие със Сими ще останете на безопасно място тук, а аз ще ида да потърся нещичко.

— Защо не изпратиш Сими? Нея нищо не може да я нарани.

Зарек плъзна поглед към Сими, която си играеше с босите пръсти на краката си.

— Да, но не смятам, че трябва да бъде пускана на свобода сама, не мислиш ли?

Астрид се поколеба.

— Може и да си прав.

Зарек се отпусна на пода и я придърпа надолу със себе си. Погледна си часовника и видя, че до залез-слънце остават по-малко от два часа.

По-малко от два часа, в които да бъде с жената, която означаваше толкова много за него.

Легна на пода и затвори очи, когато тя положи глава върху гърдите му и започна да описва кръгове върху тях.

— Каж ми нещо хубаво, принцесо. Каж ми какво ще правиш, когато всичко това свърши.

Астрид спря движенията на ръката си и се замисли. Онова, което искаше, бе да остане със Зарек. Ала как?

Щеше да се наложи Артемида да го освободи, а тя познаваше братовчедка си достатъчно добре, за да е наясно, че Артемида не дели играчките си.

— Ще ми липсваш, принце от приказките.

Усети как той се напрегна при тези думи.

— Наистина ли?

— Да. Ами ти?

— Аз ще оцелея. Винаги го правя.

Да, така беше. И то по начин, който я изумяваше.

Тя проследи очертанията на челюстта му.

— Трябва да си починеш.

— Не искам да си почивам. Просто искам да те усещам още известно време.

Тя се усмихна.

— Ще се целувате ли? — попита Сими. — Може би ще е най-добре да се кача горе или нещо такова.

Астрид се засмя.

— Всичко е наред, Сими. Няма да се целуваме пред теб.

— Тя спи ли изобщо? — попита Зарек.

— Не знам. Сими, ти спиш ли?

— Да. Имам си и прекрасно легло. С гравирани дракони и огромен балдахин с цвят на слонова кост отгоре. Акри поръча да го изработят специално за мен преди много време и на таблата в горната част има една танцьорка, която се навива. Когато бях още бебе демон, акри я навиваше, след като ме завиеше в леглото, и аз я гледах как се върти, докато заспя. Понякога ми пееше и люлчени песни. Акри е добър татко. Добре се грижи за своята Сими.

— Ами ти, принцесо? — попита Зарек. — Майка ти завиваше ли те в леглото като дете?

— Всяка вечер, освен ако не съдеше някого. Тогава го правеше сестра ми Ати.

Астрид не го попита кой го е завивал като малък. Защото вече знаеше отговора.

Никой.

Тя още повече се сгуши в него.

Зарек се загледа в неравния таван на тунела. Странно, как преди повече от петдесет години беше изкопал тази част, без да подозира, че един ден ще лежи тук, с любимата си.

Астрид.

Въобщо не биваше да е с нея. Нямахте право да я докосва.

Тя беше толкова близо до рая, колкото някой като него изобщо би могъл да стигне някога.

И все пак не искаше да се откаже от нея. Нито сега.

Нито когато и да било.

Единствено за нея в целия си живот би умрял.

И без съмнение тази нощ щеше да го стори.

---

[1] Аз съм. (фр.) — Б.пр. ↑

[2] Американски телевизионни канали. — Б.пр. ↑

Танатос лежеше в топло, удобно легло в къщата на един деймон Спати. И той, и семейството му, както деймони, така и аполити, спяха по стаите си, в очакване на залез-слънце, когато щеше да е безопасно да излязат навън.

След като предишната нощ беше изгубил следата на Зарек, Танатос беше претърсвал навсякъде, докато изтощението не го беше надвило.

Деймоните го бяха пренесли тук, за да си почине, и макар че все още беше изморен, не можеше да спи повече. Не и докато кошмарите го измъчваха.

Усещаше повика на оракулите, мъчещи се да го призоват обратно в клетката му в Тартар.

Ала той отказваше да се подчини.

В продължение на деветстотин години бе чакал този миг. Часът на разплатата.

В деня, в който го беше създала, Артемида му беше обещала, че ще може да убие Зарек от Мизия. А после, по някаква неизвестна причина, беше променила споразумението им.

Нищо не бе станало така, както тя му беше казала.

Вместо да живее в богатство и разкош, той беше затворен в тясна килия, забравен и сам.

— Никой никога не бива да узнае, че си жив — казала му бе тя. — Поне докато не се нуждая от теб.

И ето че той бе зачакал. Година след година, век след век, крещейки на богинята да го освободи или да го убие.

Ала тя никога не му бе отговорила и той беше научил, че има неща по-страшни и от краткия живот, който така ужасяваше неговите събрата, аполитите.

Безсмъртие в черна дупка беше далеч по-страшно.

Нямаше да се върне. Нямаше да позволи отново да го затворят в плен. Би сринал Олимп из основи, преди да го допусне.

Артемида толкова се боеше Нощните ловци да не излязат извън контрол, че се беше погрижила за това. Него нямаше кой да спре.

Нещо пробяга през ума му. Късче от спомен.

Видя себе си като аполит... видя...

Образът се превърна в този на Зарек, убиващ жена му.

Танатос изрева от ярост.

Не, да убие Зарек, би било твърде малко.

Искаше Зарек да страда така, както бе страдал той.

Страдание.

Болка...

За първи път от деветстотин години насам Танатос се усмихна. Да. Миналата нощ Зарек беше защитил една жена. Беше я подкрепял до себе си на снегохода.

Неговата жена.

Танатос се изправи на крака и си наметна палтото. Въпреки че беше изтощен, нямаше повече да се мъчи да заспи. Облече се бързо и тихо.

Щеше да открие Нощния ловец. Да намери неговата жена.

Тя щеше да умре, ала Зарек... Зарек щеше да остане жив. Точно както самия него. Във вечно страдание, раздиран от болка по изгубената си любов.

Зарек поспря, загледан в Астрид, която беше заспала, докато двамата си говореха.

Говореха си.

Никога не бе подозирал, че може да го направи с когото и да било. Но пък вече бе направил доста неща, които не бе вярвал, че ще му се случат някога.

Дори и заспала, тя изглеждаше уморена. Под милите и очи имаше тъмни кръгове.

Зарек положи целувка върху устните ѝ и се отдалечи тихичко, така че да не я събуди.

Демонът лежеше на пода, където по-рано беше седяла. Тя също беше потънала в сън. Едната и ръка беше сгъната под главата, а другата — мушната под брадичката и. Приличаше на малко момиченце. Нищо чудно, че Аш я харесваше.

Той отново погледна към Астрид. Неговата сила.

Неговата слабост.

Сими беше тази на Аш.

И той имаше отговорност и към двете.

Усещайки върху плещите си цялата тежест на този товар, Зарек взе едно одеяло и зави демона.

Тя се усмихна в съня си и каза съвсем тихичко:

— Благодаря, акри.

Зарек хвърли изпълнен с копнеж поглед към палтото си, което все още беше под Астрид.

Взе друго одеяло и отиде да завие и нея. След това бръкна в джоба си и извади дреболиите, които беше взел със себе си, когато малко по-рано се бе качил в колибата, за да донесе храна за Сими.

Остави ги до Астрид и сложи ръката и върху тях, така че да може да ги „види“, когато се събуди.

Ръката му се задържа върху лицето и.

— Ще ми липсваш — прошепна, знаейки, че дори след като се превърне в Сянка, тя ще го измъчва.

В крайна сметка нуждаеше се от нея повече, отколкото се нуждаеше от храна и въздух.

Тя беше неговият живот.

Пое си дълбоко дъх и прокара пръсти през косата и, оставяйки я да го сгрее. Представи си я пламенна и мека в ръцете му. Начинът, по който бе изглеждала, когато свърши за него.

Начина, по който звучеше гласът и винаги когато изричаше името му.

О, да, наистина щеше да му липсва.

И точно заради това трябваше да се погрижи тя да е в безопасност.

Заповядвайки си да се откъсне от утехата, която тя му предлагаше, Зарек остави двете жени и отиде в края на тунела, извеждащ в гората.

Нарамил колкото оръжия можеше да носи, той отвори вратата на тавана, потрепери, когато го блъсна струя студен въздух, и отиде да намери Танатос.

Странен звук нахлу в съня на Астрид и я изтръгна от него.

— Този Зарек ми харесва. Той е свестен тип.

Астрид примига няколко пъти и отвори очи, разпознала гласа на Сими. Понечи да стане и почувства нещо под ръката си.

Няколко от фигурките на Зарек лежаха там и когато прокара пръсти по тях, осъзна какво изобразяват.

Всяка една от тях представляваше герой от „Малкият принц“. Бяха общо шест: самият Малък принц, Овцата, Слонът, Розата, Лисицата и Змията.

Бяха прекрасни произведения, изработени с повече грижа към детайла, отколкото всички останали, които тя беше „видяла“.

— Оставил ми е дори отварачка за консерви, та да не се налага да използвам зъбите си. Харесва ми. Металът не е хубав за зъбите. — Сими млясна с устни. — Свинско с боб на клечка. Ммм. Любимото ми.

— Сими? — Астрид се надигна и седна. — Къде е Зарек?

— Не знам. Събудих се преди няколко минути и открих тази вкусна храна, която ми е оставил.

— Зарек? — повика Астрид.

Той не отговори.

Разбира се, това беше съвсем в негов стил.

— Сими, той в колибата ли е?

— Не знам.

— Би ли проверила, моля те?

— Зарек! — изкрещя Сими.

— Сими, това и сама можеш да направя.

От гърдите на демона се откъсна тежка, подразнена въздишка.

— Окей, но не позволявай бобът ми да се разтопи. — Тя поспря, а после добави: — Акри каза да те пазя, Астрид, не да ходя да ти изпълнявам задачи. Зарек е голям Нощен ловец и може да се разхожда наоколо сам.

Астрид усети как Сими изчезва и се връща след няколко минути.

— Не, и там го няма.

Сърцето на Астрид задумка в гърдите и.

Може би просто беше излязъл за още храна.

— Оставил ли е бележка, Сими?

— Не.

Зарек отвори с ритник вратата на първата аполитска къща, на която се натъкна. Малката общност аполити от няколко десетилетия живееха в покрайнините на Феърбанкс, ала той никога не ги беше закачал.

Кодексът на Нощните ловци им забраняваше да нараняват който и да било аполит, преди да се е превърнал в деймон, който се храни от хората. Стига да не се месеха никому, да не причиняваха зло на хората и да живееха живота си, докато не умрат, когато навършеха двайсет и седем години, те получаваха съвсем същата защита, която и всяко човешко същество.

Именно заради това, поне според Сими, Зарек беше прокуден в изгнание. За Артемида и останалите богове убийството на аполит бе също толкова сериозно престъпление, както и това на човек.

Само че в този миг Зарек на драго сърце би престъпил и този, и който и да било закон, за да опази Астрид.

В мига, в който изкърти вратата, жените в къщата изпищяха и хукнаха да се скрият, а мъжете се нахвърлиха върху него.

С помощта на телекинеза Зарек ги прикова към стените.

— Дори не си го и помисляйте — изръмжа той. — Изобщо не съм в настроение да се занимавам с вас. Дошъл съм за Танатос.

— Не е тук — каза един от мъжете.

— Вече се досетих. Досетих се също така, че можете да се свържете с него. Така ли е?

— Не.

— Той ще ни убие — писна детско гласче от задната част на къщата.

Страхът в детския глас го поуспокои. Ала само малко.

Той пусна аполитите, които беше притиснал до стените.

— Кажете на Танатос, че ако ме търси, ще го чакам извън града, в Мечата падина.

Той се обърна и прекрачи прага, а след това спря.

Аполитите залостиха вратата зад него и зашушукаха, докато не решиха кого да изпратят при Танатос.

Доволен, че ще доставят съобщението му, Зарек се подсмихна и се отпрати към снегохода си.

Качи се и подкара към мястото на срещата. Когато стигна, извади телефона на Споон и се обади на Джес.

Каубоят вдигна на третото позвъняване.

— Хей, ескимосе, ти ли си?

— Да, аз съм. Слушай, оставих Астрид в колибата си.

— Какво си направил? Ти да не си...

— Да, луд съм. Само че те са в безопасност там, където се намират. Искам да изчакаш около три часа и да отидеш да я вземеш. Това би трябвало да ми осигури достатъчно време.

— Достатъчно време за какво?

— Не го мисли. Влез в колибата ми и кажи на Астрид кой си. Тя ще се появи от едно скривалище заедно с друга жена. Бъди мил с малката — тя принадлежи на Аш.

— Каква малка?

— Ще видиш.

— След три часа? — повтори Джес.

— Да.

Джес помълча няколко секунди.

— Ами ти, ескимосе?

— Какво аз?

— Няма да направиш нещо глупаво, нали?

— Не, ще направя нещо умно. — С тези думи Зарек затвори.

Метна телефона в раницата и извади цигарите си. Запали една и зачака в студа, съжалявайки, че е без палто.

Ала от съжалението за липсващото палто мислите му се насочиха към Астрид и това бързо го стопли.

Как му се искаше да я беше любил още веднъж.

Да усети кожата ѝ до своята. Дъха ѝ върху лицето си. Ръцете ѝ — плъзващи се по тялото му.

Никога не бе познавал нищо и никой като нея. Но разбира се, тя беше нимфа. Напълно различна от всеки друг във Вселената.

Той все още не можеше да повярва какво изпитва към нея.

Как тя успява да уталожил болката, която си бе мислил, че никога няма да го напусне.

Странно как успяваше да откъсне мислите му от миналото. От всичко.

Нищо чудно, че Талон беше готов да умре за Съншайн.

Сега го разбираше прекрасно.

Само че Зарек не искаше да умре за Астрид. Искаше да живее за нея. Искаше да прекара остатъка от безсмъртието си до нея.

Ала не можеше.

Вдигна очи към планините наоколо и се замисли за Олимп. Домът на Астрид.

Смъртните не можеха да обитават там, а боговете не живееха на земята.

Нещата между тях бяха безнадеждни.

А той беше достатъчно прагматичен, за да го знае. Той нямаше наивна страна, която да го подлъже да повярва дори за миг, че нещо би могло да ги обедини. Всеки помен от оптимизъм беше пропъден с ритници от него, преди да беше станал достатъчно голям, че да се бръсне.

И все пак не можеше да заглуши онази част от себе си, която бе раздирана от болка заради тази загуба. Онази част, която крещеше с вик, извиращ от дъното на душата му, Астрид да остане с него.

— Проклети да сте, мойри. Проклети да сте всичките!

Ала те всъщност бяха. Много, много отдавна.

До ушите му достигна звук от мотора на снегоход, който приближаваше.

Зарек не помръдна, докато машината не дойде съвсем близо и спря. Той седеше на една страна, опънал крака пред себе си и кръстосал глезени. Сложил ръце на гърдите си, търпеливо чакаше неговият противник да слезе.

Танатос свали каската си и го погледна така, сякаш не можеше да повярва на очите си.

— Наистина си тук.

Зарек наклони глава на една страна и го дари със студена, зла усмивка.

— Клин клин избива, сладурче. Рано или късно, всички танцуваме с дявола. Тази вечер дойде твоят ред.

Танатос присви очи.

— Ти си арогантно копеле.

Зарек пусна цигарата на земята и я стъпка с подметката на ботуша си.

След това се надигна от снегохода с горчив смях.

— Не, не съм арогантно копеле. Не съм нищо, освен боклук, докоснал се до една звезда. — Той извади двата пистолета „Глок“ от раменните си кобури. — А сега съм копелето, което ще те избави от мъките ти.

И той откри огън.

Не очакваше да има ефект и беше прав.

Единственото, което изстрелите постигнаха, бе да накарат Танатос да залитне назад. А Зарек да се почувства малко по-добре.

Той изхвърли пълнителите в снега, презареди и отново стреля.

Танатос се изсмя.

— Не можеш да ме убиеш с пистолет.

— Знам. Обаче е страшно забавно просто да стрелям по теб.

А с малко повече късмет, навярно би могло да го отслаби достатъчно, че Зарек да има поне някакъв шанс да го убие.

Това бе всичко, с което разполагаше.

Когато изстреля и последния пълнител, той запрати оръжията си по Танатос, а след тях метна и две гранати.

Никакъв резултат.

Танатос дори не трепна.

Ръмжейки, Зарек се нахвърли върху него.

Вкопчени един в друг, двамата се сгромолясаха на земята. Зарек раздаваше юмруци и ритници с всичка сила.

Кръв започна да облива Танатос, ала същото можеше да се каже и за Зарек.

— Не можеш да ме убиеш, Нощни ловецо.

— Ако може да ти тече кръв, значи, може и да умреш.

Танатос поклати глава.

— Това е просто мит, който човеците си повтарят, за да се почувстват по-добре.

Зарек отново го изрита и извади сгъваемия си меч. Натисна копчето на дръжката и дългото метър и половина острие изскочи навън.

— Нощните ловци също са мит, ала ако ни отсечете главата, умираме. Ами ти? Можеш ли да си закачиш главата наново?

В очите на деймона проблесна паника.

— Така си и мислех.

Зарек замахна.

Танатос се наведе и се извъртя на една страна, като в същото време извади от колана си дълга, богато украсена кама.

Умението на Зарек да върти меча беше позакърняло, но докато се биеха, спомените започнаха да се завръщат.

О, да, не беше забравил как да намушква разни неща.

Острието му поряза Танатос през гърдите и той политна назад, съскайки.

— Струваш ми се уплашен, Танатос.

Деймонът изви устни.

— Не се боя от нищо, най-малко пък — от теб.

И се нахвърли отгоре му, преди той да успее да се дръпне. Улови ръката, с която Зарек държеше меча, и я изви. Зарек изсъска, пронизан от болка.

Ала това беше нищо в сравнение с раната, която камата на Танатос нанесе на лявата му ръка.

Той изруга.

Вдървената му ръка не можеше да удържа меча.

С един ритник Танатос го събори на земята.

След това натисна гръбнака му с коляно и го дръпна за косата, оголвайки шията му.

Зарек опита да го отхвърли от себе си, ала беше безсилен да направи каквото и да било, освен да чака Танатос да му отсече главата.

Острието на камата се впи във врата му и Зарек затаи дъх, боейки се да помръдне, да не би сам да помогне на оръжието да пререже гърлото му.

В мига, в който металът потъна в плътта му, през снега проблесна мълния и запрати Танатос назад.

Зарек се свлече по очи в снега.

— Не, не, не — заяви Сими, появявайки се в човешка форма до Зарек. — Акри каза, че не може да убиеш Зарек. Лош Танатос.

Зарек се претърколи по гръб, тялото му — раздирано от невъобразима болка.

— Какво си ти? — попита Танатос, изправяйки се на крака.

— Това не те вълнува. — Коленичила до Зарек, Сими докосна порязването на челото му и погледна ръката и шията му, които кървяха. — О, не, ранен си лошо, Нощни ловецо. Сими много съжالياва. Мислехме, че ще се върнеш, но после Астрид се разтревожи и ме

накара да изляза да те потърся. Обаче не изглеждаш никак добре. Преди беше много по-привлекателен.

Танатос тръгна към тях.

Зарек се изправи с усилие и ѝ помогна да стане.

— Сими, върви си, преди да си пострадала.

Тя изпръхтя като кон.

— Той не може да ме нарани. Никой не може.

Танатос атакува с камата си.

— Ето, виж.

Сими се обърна и го остави да я прониге в гърдите.

Танатос заби острието до дръжката, а после го издърпа рязко.

Очите на демона се разшириха и тя ахна от болка.

За миг Зарек си помисли, че се преструва, ала после тя залитна назад. Очите ѝ, когато ги вдигна към Зарек в агонизиращо неверие, бяха пълни със сълзи.

— Не трябваше да боли — проплака тя като малко дете. — Аз съм неуязвима. Акри каза така.

Сърцето на Зарек заби като чук.

От крайчеца на устните и се процеди кръв.

С един ритник Зарек запрати Танатос назад и вдигна Сими. Въпреки че ранената му ръка трепереше от мъчителното усилие, той затича към снегохода.

Танатос остана на мястото си, чакайки.

Гледаше ги как си тръгват, а върху устните му играеше усмивка.

— Точно така, Зарек. Бягай при своята жена. Покажи ми къде си я скрил.

Артемидата почувства как взривната вълна премина през храма и като земетресение. Нещо нададе яростен, гибелен рев.

Прислужниците и вдигнаха глави с пребелели лица.

Артемидата се изправи в трона си. Ако не знаеше, че не може да бъде, би си помислила...

Вратата на личните ѝ покои стана на парчета, които полетяха в стаята, сякаш понесени от мощно торнадо.

Жените изпищяха и се втурнаха към вратата, която извеждаше навън, за да се скрият от неочакваната вихрушка. Артемидата също

искаше да побегне, ала страхът я прикова на мястото и.

Твърде рядко виждаше тази страна на Ахерон.

Прекалено много се боеше от него, за да го тласне дотам.

Той излезе от спалнята и. Дългата му черна коса се развяваше около лицето; очите му бяха станали кървавочервени и в тях бушуваха пламъци, докато свръхестествените му сили се надигаха в него. Кучешките му зъби се бяха издължили.

Той бе именно това, от което Артемида се боеше най-много в цялата Вселена. В това си състояние можеше да я убие само с мисъл.

Обзе я паника. Ако не успееше да го успокои, останалите богове щяха да усетят присъствието му и тогава тежко и горко на всички.

А най-вече — на нея.

Използва силите си, за да прикрие неговите, надявайки се, че ще успее да ги замаскира като свои. С малко повече късмет, другите богове щяха да си помислят, че тя се е развилняла.

— Ахерон?

Той изруга на атлантски и я задържа с невидима стена. Артемида усети неговата агония. Раздираше го мъчителна болка, ала тя не знаеше защо.

Всичко в храма и се носеше във вихъра на неговите сили и яростта му. Единствените неща, които все още стояха на земята, бяха те двамата.

— Артемида? Имам проблем.

Богинята потръпна при звука на Астрид в главата си.

— Не сега, Астрид. В момента съм заета.

— Нека да отгатна. Ахерон е разгневен?

— Това е много повече от гняв, Астрид. — Гласът му беше нисък, дълбок и опасен. Кървавият поглед на Ахерон прониза Артемида. — Как така Сими е била ранена?

Страхът на богинята се утрои.

— Демонът е ранен?

— Сими умира — изрекоха Астрид и Ахерон в един глас.

Артемида закри устата си с ръка. Почувства как и прилошава. Как я обземат ужас и невъобразим страх.

Ако нещо се случеше с демона му...

Той щеше да я убие.

С помощта на силите си Ахерон я придърпа грубо към себе си.

— Откъде Танатос се е сдобил с една от моите ками, Артемида?

Тръпка на вина премина през тялото и при този въпрос. Когато преди седем хиляди години беше създала първия Танатос, тя му беше дала оръжия, с които да може да убива Нощни ловци. По онова време и се беше сторило божествена справедливост той да използва една от атлантските ками на Ахерон, за да ги убива.

В мига, в който разбра, че една от камите му липсва, Ахерон беше събрал всичките си оръжия и ги бе унищожил.

А сега Артемида знаеше защо.

Направил го бе, за да защити своя демон.

— Не знаех, че камата ти ще го нарани.

— Проклетата да си, Артемида. Ти ми отне всичко. Всичко!

Артемида почувства болката му, скръбта му. Мразеше го за това. Ако тя умреше утре, него изобщо нямаше да го е грижа.

Ала за демона — той ридаеше.

Защо не можеше и нея да обича и брани така?

— Аз ще ида да го доведа, Ахерон.

Ахерон не й позволи да помръдне.

— Да не си направила каквото и да било, Артемида. Познавам те. Няма да й помагаш, нито да се опитваш да я лекуваш по какъвто и да било начин. Просто я вдигни и я донеси тук при мен. Закълни ми се в реката Стикс.

— Заклевам се.

Той я освободи.

Артемида се пренесе само за миг от храма си в подземното скривалище на Астрид, Сими и Зарек. Демонът лежеше на пода, а Зарек и Астрид бяха коленичили до нея.

— Искам при Акри! — Сими пищеше и хлипаше истерично.

— Шшш — мъчеше се да я успокои Зарек. Той беше стегнал раната и с турникет — и турникетът, и ръката му бяха облени с кръв. — Трябва да се успокоиш, Сими. Така още повече влошаваш нещата.

— Искам при татко! Заведи ме вкъщи, Астрид. Трябва да си вървя вкъщи.

— Не мога, Сими. Тази сила ми е отнета, докато не произнеса присъдата си пред майка ми.

— Искам при акри — проплака тя отново. — Не искам да умра без него. Страх ме е. Моля ви, моля ви, отведете ме вкъщи. Искам при

татко.

Зарек вдигна очи, усетил как над тях пада сянка, и видя лице, което не беше виждал от деня, в който бе станал Нощен ловец.

Артемида.

Дългата и кестенява коса падаше на къдрици около стройното и красиво тяло. Носеше дълга бяла рокля и зелените и очи проблясваха зловещо в мъждивата светлина на тунела.

Зарек затаи дъх, полу очаквайки тя да го убие. Никой Нощен ловец нямаше право да се намира в присъствието на бог.

Сими я видя и нададе ужасен писък.

— Не и тя! Тази крава ще ме убие!

— Млъквай! — сопна се Артемида. — Повярвай ми, ужасно би ми харесало да умреш, но ако това стане, ще има да ми натяква до безкрай.

И тя вдигна Сими на ръце, въпреки протестите ѝ.

След това погледна към Астрид и Зарек.

— Осъди ли го вече?

Преди Астрид да успее да отговори, капакът на тавана зад гърба и се отвори с трясък.

Зарек изруга, виждайки Танатос да влиза през нея.

Обърна се, за да заповяда на Артемида да вземе и Астрид заедно със Сими, но богинята вече беше изчезнала.

Той трябваше да защити Астрид съвсем сам.

Проклетата да беше Артемида заради това!

— Бягай! — изкрещя той на Астрид и я побутна към вратата, която водеше в колибата му.

— Какво става?

— Танатос е тук, така че, освен ако не притежаваш някаква божествена сила, която е в състояние да го убие, бягай!

— Къде е Артемида?

— Изпари се.

Астрид изкриви лице в отвратена гримаса, а после направи каквото ѝ беше казал.

Докато Зарек я повдигаше, за да излезе през дупката на тавана, Танатос стигна до тях.

Зарек го изрита назад.

— Няма да ми се изплъзнеш, Нощни ловецо. Само че не за теб съм дошъл.

Кръвта на Зарек се вледени при тези думи. Той се обърна и видя, че погледът на Танатос е прикован в Астрид.

Деймонът облиза устни.

— Отмъщението е ястие, което се сервира най-добре студено.

След като Астрид излезе от подземието, Зарек скочи от стълбата и започна да налага Танатос с всичка сила.

— Намираш се в Аляска, тъп задник. Тук всичко е студено.

Запрати го в стената и се втурна към вратата.

Щом се озова в колибата, той затвори и за ключ и след себе си. Плъзна печката върху капака, а след това бръкна, за да извади норката и малките и. Майката здравата го нахапа, но той не трепна.

Възможно най-внимателно ги прибра в раницата си и се втурна навън.

Астрид беше точно до вратата.

— Зарек, ти ли си?

Той я целуна.

— Определено се надявам да си ти.

Той изсумтя.

Време за губене нямаше, затова Зарек се втурна към снегохода на Танатос и откъсна един маркуч от него. След това отведе Астрид до своята машина.

— Трябва да се махнеш оттук, принцесо. Силите ми не могат да го удържат много дълго.

— Как ще карам, без да виждам.

Зарек се взираше в нея, мъчейки се да запомни лицето ѝ. Начинът, по който изглеждаше под лунната светлина, която пробиваше облаците.

Беше красива, неговата звезда.

Единствена в цялата Вселена.

Чу как Танатос се освобождава.

И тогава направи нещо, което не беше правил никога преди. Беше сила, която Аш му беше показал преди векове, ала никога не бе имал случай да я използва.

До тази вечер.

Целуна я страстно.

Астрид почувства топлината на устните му и докато езикът му танцуваше с нейния, очите ѝ запариха.

Тя се отдръпна задъхана от него и тогава си даде сметка, че вижда всичко наоколо.

Сърцето ѝ спря да бие.

Зарек стоеше пред нея, а очите му имаха същия бледосин цвят, който придобиваха нейните, щом изгубеше зрението си. Устните му бяха подути и ожулени, едното му око — посинено.

Около носа и ухото му имаше засъхнала кръв, по разкъсаните му дрехи — също.

Беше жестоко пребит, а не бе казал и дума.

Астрид усети как нещо я задавя при вида на кръвта, която все още шуртеше от раната в ръката, където Танатос го беше пронизал.

Той ѝ подаде раницата и заопипва снегохода, докато запали двигателя.

— Върви, Астрид. Феърбанкс е право натам. — Той посочи към една пътека, навлизаща между дърветата. — Не спирай, докато не стигнеш.

— Ами ти?

— Не се тревожи за мен.

— Зарек! — сопна се тя. — Няма да те оставя тук, за да умреш.

Той се усмихна тъжно и взе лицето и в шепите си.

— Всичко е наред, принцесо. Нямам нищо против да умра за теб.

Той я целуна лекичко по устните.

Танатос изскочи през вратата на колибата.

— Качвай се на снегохода, Зарек. Сега!

Той поклати глава.

— Така е най-добре, Астрид. Ако съм мъртъв, той няма да има причина да те нарани.

Сърцето ѝ сякаш се пръсна на хиляди късчета при тези думи. При саможертвата, която бе готов да направи за нея.

Понечи да възрази, ала снегоходът потегли. Опита се да задейства спирачките, но Зарек очевидно използваше силите си, за да поддържа машината на скорост.

Последното, което Астрид видя, бе как слепият Зарек се обръща, за да посрещне Танатос.

Аш грабна Сими от ръцете на Артемида в мига, в който тя се материализира пред него.

Приютил своето „детенце“ в обятията си, той я отнесе до леглото на Артемида.

— Акри! — проплака Сими, заровила лице в гърдите му. — Сими е ранена. Ти ми каза, че не може да бъда ранена.

— Знам, Сим, знам.

Той я притискаше към себе си, боейки се да махне импровизираната превръзка и да види колко сериозно е пострадала.

По бузите и се стичаха сълзи и от това неговите очи също овлажняха. По навик, той започна да ѝ пее — прастара люлчена песен, с която я приспиваше, когато беше съвсем мъничка.

Сими се поуспокои малко.

Аш избърса сълзите от студените ѝ бузи и дръпна плата настрани.

Камата му бе потънала дълбоко в нея, минавайки съвсем близо до сърцето и, ала раната беше чиста и вече не кървеше толкова много. Несъмнено благодарение на Зарек.

Дължеше му много повече, отколкото би могъл да му върне някога.

Призовавайки на помощ силите си, Аш сложи ръка върху раната и я излекува.

Сими се огледа наоколо, а после вдигна очи към него.

— Сими по-добре ли е?

Той кимна и се усмихна.

— Сими е съвсем добре.

Тя погледна към гърдите си. Вдигна ризата си и надникна отдолу, сякаш за да се увери с очите си, че наистина е добре.

След това избухна в смях и се хвърли в ръцете му.

Аш я притисна до себе си толкова силно, че накрая тя проплака да я пусне.

Той я целуна по челото и го стори.

— Върни се в мен, Сими.

Като никога, тя не започна да спори, а начаса прие формата си на дракон и легна върху сърцето му.

Там, където беше нейното място.

Аш бавно се обърна към Артемида.

Адски подразнена, тя стоеше с ръце на хълбоците и напрегнато тяло.

— О, хайде де, не може още да си ядосан. Постъпих както трябва. Върнах ти го.

— Нея! — Резкият му вик я накара да подскочи. — Сими не е „то“, Артемида. А „тя“ и искам веднъж да те чуя как казваш нейното име.

Артемида вирна предизвикателно брадичка и като присви зелените си очи, се насили да каже:

— Сими.

Аш наклони одобрително глава.

— Що се отнася до това, че си постъпила както трябва... не, Арти. Правилно би било да не крадеш от мен. Правилно би било да ме послушаш, когато ти казах да не създаваш друг Танатос. Днес постъпи умно и затова аз на свой ред ще постъпя по същия начин и няма да те убия. Виж, с Танатос нещата стоят другояче.

— Не можеш да се махнеш оттук, за да го убиеш.

— Не е нужно да се махна, за да го убия.

— Ти, копеле! — изрева Танатос и блъсна Зарек настрани.

Зарек опита да се изправи, но тялото вече отказваше да му се подчинява.

Нямаше част от него, която да не го боли.

Все още използваше силите си, за да е сигурен, че снегоходът се движи в правилната посока.

Беше напълно изтощен, не му беше останало нищо, с което да се бие. Да не говорим, че така или иначе, не можеше да види Танатос.

Ударите сякаш се сипеха от всички страни.

Точно както когато беше човек.

Той се разсмя.

— Какво е толкова смешно?

Зарек лежеше в снега, вледенен и облян в кръв, ала не спираше да се смее.

— Ти. Аз. Животът. И това, че както обикновено, задникът ми замръзва.

Танатос го изрита свирепо.

— Ти си умопобъркан.

Да, така беше. Ала повече от всичко беше уморен. Твърде изтощен, за да стане, да помръдне, да се бие повече.

Помисли си за Астрид.

Да се бие за нея...

За първи път имаше нещо, за което да живее. Причина да си вдигне слепия задник от земята и да се бие.

Затвори очи и се опита да повика на помощ отслабващите си сили.

До ушите му достигна звук на кама, напускаща ножницата си.

— Зарек — прошепна гласът на Аш в ума му.

Зарек потръпна, когато зрението му се завърна изведнъж.

— Какво, по дяволите.

Пет лъскави нокътя се появиха на лявата му ръка.

Зарек се усмихна при вида им и когато сви ръката си в юмрук, почувства как острите ръбове се забиват в дланта му.

Аш открай време го познаваше твърде добре.

— Между лопатките на Танатос има полумесец — прошепна гласът на Аш. — Пронижи го и той ще умре. Артемида никога не създава нещо, което не може да бъде унищожено.

Зарек скочи на крака.

Веждите на Танатос се извиха изненадано.

— Значи, все пак не си напълно свършен.

— Ами изглежда, че дяволът току-що си домъкна задника чак в Аляска, за да види снега. Хайде, копеле, да потанцуваме.

Той го удари и Танатос отхвърча назад.

Изглежда, че Аш му беше дал не само ноктите си. Сила, каквато не бе познавал никога преди, изпълваше тялото му. Пое си дълбоко дъх и цялата болка, която изпитваше допреди малко, се изпари.

Танатос го цапардоса през лицето.

Зарек се разсмя, когато болката дойде за миг и се изпари. Не можа дори да го замае.

Танатос пребледня.

— О, да, с основание се страхуваш. — Зарек го запрати назад. — Кофти е, когато не си най-голямото страшилище, нали?

Зарек го вдигна и го метна във въздуха.

Танатос се преметна в снега. Опитва да се изправи, ала падна.

Зарек се приближаваше бавно.

Време бе да сложи край на всичко това.

Стъпи върху гърба на Танатос, за да го задържи на място, и разкъса палтото и ризата му, разкривайки знака с формата на полумесец.

Значи, Аш не го беше излъгал.

— Можеш да ме убиеш, Нощни ловецо, но това няма да промени факта, че заслужаваш да умреш, задето уби Дирцея. Тя беше невинна, а ти и отне живота.

Зарек се поколеба.

— Дирцея?

— Дори не си я спомняш? — Танатос настръхна от ярост и се извъртя, за да го погледне обвинително. — Тя беше едва на двайсет години, когато ти я покоси.

Мислите на Зарек се върнаха към онова, което бе видял в очите на Сими...

Русокосата жена, която Танатос беше нанизал на меча му.

— Тя бе твоя?

— Съпругата ми, копеле такова.

Зарек се взираше в знака на Танатос.

Трябваше да го убие.

Ала не можеше.

И двамата бяха жертви на една и съща ръка. Тази на Артемида.

И не беше справедливо да убие Танатос за това, че иска отмъщение.

Жаждата за разплата бе нещо, което Зарек разбираше отлично. По дяволите, та той бе продал живота си за нея. Как би могъл да вини Танатос, задето бе постъпил по същия начин?

До ушите на Зарек достигна звук от снегоход, идващ насам.

И без да поглежда, знаеше, че е Астрид. Несъмнено беше обърнала машината в мига, в който вниманието му беше отвлечено от битката.

С помощта на силите, получени от Аш, той завърза Танатос за земята.

Деймонът закрещя да го пуснат.

Да го убият.

Зарек познаваше и двата отчаяни вика. Безброй ноци бе лежал буден, правейки съвсем същото.

Проява на милост би било да го убие. Ала това не беше негова работа.

Той беше Нощен ловец, а Танатос...

Щеше да остави Ахерон да се оправи с него.

Астрид спря снегохода и се втурна към него.

Сега, когато виждаше, очите и имаха по-тъмносин цвят.

— Безопасен ли е?

Зарек кимна.

Тя се хвърли в обятията му и Зарек залитна назад.

— Полека, принцесо. Държа се на крака единствено със силата на волята си.

Астрид погледна покрай него и видя Танатос на земята, сипец ругатни по тях двамата.

— Защо не го уби?

— Не съм аз този, който трябва да го стори. Дотук бях с това, да играя по свирката на Артемида. Време е да кажа на „кравата богиня“ да се разкара.

Астрид пребледня.

— Не можеш просто да си тръгнеш, Зарек. Тя ще те убие.

Мрачна усмивка изви устните му.

— Нека само опита. Тъкмо съм в настроение за битка. — Той изсумтя. — Е, аз винаги съм в настроение за битка.

Астрид затаи дъх при тези думи. Те и дадоха надежда.

— Ами ние? — попита тя.

За първи път виждаше болката върху лицето му, когато я гледаше, страданието в очите му с цвят на среднощно небе.

— Няма „ние“, принцесо. Никога не е имало.

Астрид отвори уста, за да възрази, но преди да успее, се появиха майка ѝ и Саша, в човешката си форма.

Астрид я погледна развеселено.

— Мъничко закъсня, мамо.

— Вината е на сестрите ти. Ати ми каза да не идвам. Дойдох веднага щом тя ме пусна.

Изкривил устни, Саша впи очи в Зарек, който отвърна на свирепия му поглед.

— Извинявай, Скуби. Не ми остана нито една кучешка бисквитка.

Саша оголи зъби.

— Наистина те мразя.

Зарек го гледаше с не по-малко неприязън.

— Чувствата са взаимни.

Без да им обръща внимание, Темида продължи да говори на Астрид.

— Имаш ли присъда, дъще?

— Невинен е. — Тя посочи към Танатос, който все още ги проклинаше. — Ето го доказателството за милосърдието и човечността му.

Пронизителен писък процепи въздуха, последван от пълна тишина.

— Какво, по дяволите, беше това? — попита Зарек.

— Артемида — отвърнаха в един глас Астрид, майка ѝ и Саша.

Темида въздъхна.

— Не бих искала да съм на мястото на Ахерон тази нощ.

— Защо? — попита Зарек.

Отговори му Саша:

— Никога не ядосвай една богиня. Никой не би могъл да каже какво ще му стори, задето те отърва.

На Зарек му стана зле, когато си спомни някои от нещата, които Ахерон му беше казал в миналото и които намекваха, че Артемида си изкарва гнева върху него.

— Не го наказва действително, нали?

Израженията на другите трима бяха предостатъчен отговор.

Зарек потрепери, когато си спомни колко пъти Аш го беше молил да не влошава нещата за него. Колко пъти той му беше отвърщал да се продъни в ада.

Саша отиде при Танатос.

— Какво ще стане с него? — попита Зарек.

Темида сви рамене.

— Зависи от Артемида. Той ѝ принадлежи.

Зарек въздъхна.

— Може би щеше да е по-добре да го бях убил.

Астрид избърса кръвта по лицето му с ръкава си.

— Не — каза майка и. — Това, което стори за Сими и за дъщеря ми, заедно с милостта, която си проявил към Танатос, са причината да приема присъдата на дъщеря ми, въпреки че тя наруши клетвата си за безпристрастност.

Астрид му се усмихна, ала Зарек изобщо не беше доволен от това, как се бяха развили нещата.

— Хайде, Астрид — каза майка и. — Да си вървим у дома.

Думите се забиха като нож в сърцето на Зарек, който не бе в състояние да откъсне очи от Астрид.

Да я пусне да си отиде...

Трябваше да го направи.

И въпреки това всяка молекула на тялото му крещеше да я задържи. Да се пресегне и да улови ръката и в своята.

— Имаш ли да кажеш нещо, Нощни ловецо? — попита майка и.

Имаше, ала думите не идваха.

През целия си живот беше силен. Щеше да бъде силен и тази нощ. Никога нямаше да я прикове към себе си. Не би било правилно.

Понякога звездите падат на земята.

Думите на Ахерон прозвучаха в ума му. Вярно беше. Падаха и ставаха също така обикновени, както и останалата пръст на планетата.

Неговата звезда беше единствена по рода си.

И той никога нямаше да позволи да бъде като всички останали. Да стане обикновена или омърсена.

Не. Мястото и беше на небето. Заедно с нейното семейство.

Със смрадливия и вълк.

Но не и с него.

— Нека животът ти бъде хубав, принцесо.

Устните на Астрид потръпнаха. Очите и бяха пълни с неизплакани сълзи.

— И на теб, принце от приказките.

Майка и я улови за ръката, Саша взе Танатос и те изчезнаха само след миг.

Всичко беше точно както преди нейната поява.

И все пак — нищо не беше същото.

Зарек стоеше на сред двора си сам. Нямаше вятър. Нищо не помръдваше.

Умиротворено. Спокойно.

Всичко, освен сърцето му, което се късаше.

Астрид си беше отишла.

Беше за нейно добро.

Защо тогава сърцето му беше разбито?

Отпусна глава и тогава забеляза кръвта, която капеше от ръката му.

Най-добре да се погрижи за раната възможно най-бързо, преди мечки или вълци да надушат миризмата му. Въздъхна и влезе в празната си колиба. Затвори вратата и я залости, след което отиде до шкафа и го отвори.

Тук наистина беше невъзможно да се погрижи за раната си. Тъй като така и не му бяха доставили генератора, водата беше замръзнала и нямаше никаква топлина, с която да стопи каквото и да било.

Дори кислородната вода беше станала на камък.

Ругаейки, Зарек прибра кислородната вода обратно в шкафа и вместо нея взе бутилка водка. Алкохолът вътре се беше сгъстил, но все още беше течен.

Някъде отвън долетя тихо звънене. Зарек излезе на двора и прибра раницата, която Астрид беше оставила. Норката и малките и все още бяха вътре и все още — в кисело настроение.

Без да им обръща внимание, Зарек извади телефона.

— Да?

— Джес е. Обади ми се Ахерон, за да ми нареди да се прибера у дома заедно с Анди. Обаче исках първо да те чуя, да се уверя, че все още си жив.

Зарек взе норката и малките и в колибата и отново ги прибра на сигурно място в печката.

— След като вдигнах телефона, предполагам, че да, все още съм жив.

— Ама че отворко. Искаш ли все още да дойда да взема Астрид?

— Не, тя... — Думата го задави. Прокашля се и се насили да я изрече: — Тя си тръгна.

— Съжалявам.

— За какво?

Между тях се възцари тишина.

След няколко секунди Джес проговори отново:

— Между другото, някой каза ли ти за Шарън? В цялата тази бъркотия аз нямах време.

Зарек замръзна с ръка върху печката.

— Какво за нея?

— Пострада от Танатос, докато той се мъчеше да те открие, но ще се оправи. Ото ще остане тук още няколко дни, за да се увери, че ще си намери нова къща и че ще има кой да се погрижи за нея, когато излезе от болницата. Просто сметнах, че ще искаш да знаеш. Аз... тъъ... изпратих и цветя от твое име.

Зарек изпусна бавно дъха си. Болеше го, че тя е пострадала, а той дори не знаеше. Той съсипваше всичко, до което се докоснеше.

— Благодаря ти, Джес. Мило беше това, което направи за мен. Оценявам го.

Нещо изтрака в слушалката. Толкова силно, че ухото на Зарек писна.

— Моля? — Джес сякаш не вярваше на ушите си. — Нали говоря с Ледения Зарек? Не с някакво копие, изпратено на негово място от извънземните или нещо такова?

Зарек поклати глава.

— Аз съм, задник.

— Е, ти го каза.

Зарек се усмихна вяло.

— О, я млъквай.

— Е, добре тогава. Аз се изнасям. Майк ще ми откара задника оттук, преди да е замръзнал напълно. А между другото, Споон си тръгна по-рано. Каза да ти предам да не се тревожиш да му връщаш телефона. Знаеш ли, като за аполит, съвсем не е толкова лош. Пък и живеее наблизо. Може би трябва да му се обадиш някой път.

— Ти на сватовник ли се правиш?

— Ъ, не! Определено не. И този поток на мисли доста ме плаши. Чувал съм немалко истории за вас, гърците, и всичко това. Всъщност знаеш ли какво, забрави, че изобщо споменах Споон. Е, аз да се измитам. Грижи се за себе си, Зи. Ще се видим онлайн.

Зарек затвори телефона и го изключи. И защо не? Така или иначе, Джес беше единственият, който му се обаждаше.

Стоеше насред колибата си, раздиран от толкова жестока болка, че му беше трудно да диша.

Останал сам, той се нуждаеше от Астрид по начин, който умът му не бе в състояние да обхване. Искаше нещо нейно.

Не, нуждаеше се от него.

Бутна печката настрани и се върна в тунела, където можеше да си спомни как я прегръща. Тук, в мрака, можеше да се преструва, че тя все още е с него.

Ако затвореше очи, можеше дори да си представи, че тя е в сънищата му.

Ала не беше тя. Не и наистина.

Дрезгава въздишка се откъсна от гърдите на Зарек, докато се навеждаше да вдигне палтото си от земята. Понечи да го облече и долови дъх на рози.

Астрид.

Той притисна палтото до себе си и зарови лице дълбоко в кожата, така че да улови уханието и.

Държеше го с разтреперани ръце, докато чувства и спомени се разбиваха в него като вълни и го разтърсваха.

Нуждаеше се от нея.

О, богове, обичаше я. Обичаше я повече, отколкото си беше представял, че е възможно. Помнеше всяко нейно докосване. Всеки нейн смях, когато беше край него.

Начина, по който го беше превърнала в човек.

И не искаше да живее без нея. Дори за миг. Дори за един-единствен миг.

Зарек се свлече на колене, неспособен да понесе мисълта, че никога вече няма да я види.

Стиснал палтото, което ухаеше на нея, той заридя.

Аш се отдръпна от Зарек, за да може да остане сам със скръбта си.

Артемида стоеше в двора на храма и пицеше, изпаднала в един от пристъпите си заради присъдата, така че Аш беше сам в тронната и зала, със Сими — на сигурно място върху гърдите му.

— Какви глупаци са тези смъртни — промълви той.

Ала някога любовта и него беше превърнала в глупак. Тя го правеше с всички. И хора, и богове.

И все пак не можеше да повярва, че Зарек я бе пуснал да си отиде, така както не можеше да повярва, че тя си бе тръгнала.

— Och mensch!^[1]

Артемида се материализира пред него.

— Как е възможно! — беснееше тя. — Никога през живота си не е отсъждала, че някой е невинен!

Аш я погледна спокойно.

— Просто защото досега не е съдила невинен човек.

— Мразя те!

Той се изсмя горчиво.

— О, моля те, недей да ми вдъхваш напразни надежди. Почти получих ерекция от тази мисъл. Кажи ми поне, че този път омразата ти ще трае повече от пет минути.

Артемида понечи да го зашлеви, но той улови ръката и, така че вместо това тя го целуна, а после се откъсна от устните му с писък и изчезна.

Аш поклати глава. С времето щеше да се успокои. Винаги ставаше така. Само че в момента той си имаше други неща, за които да се тревожи. Затвори очи и прекоси разстоянието между Олимп и света на хората. И там откри онова, което търсеше.

Зарек рязко вдигна глава и видя, че се намира наред златно-бяла стая. Беше огромна, със златен куполовиден покрив, украсен с релефни изображения на диви животни. Бели мраморни колони обкръжаваха помещението, в центъра на което се намираше голяма отоманка с цвят на слонова кост.

Най-много обаче го изненада това, че пред отоманката стоеше Ахерон и се вираше в него със странните си сребърни очи, в които се вихреха мъгли.

Атлантът имаше дълга златно-руса коса и изглеждаше странно уязвим... което за него беше напълно невъзможно. Облечен бе в тесни черни кожени панталони и черна копринена риза с дълги ръкави, която не беше закопчана.

— Благодаря ти за Сими — каза той, накланяйки глава към него. — Оценявам онова, което стори за нея, когато беше ранена.

Зарек се прокашля, изправи се на крака и впи гневен поглед в него.

— Защо си бърникал в главата ми?

— Налагаше се. Има неща, които е по-добре човек да не знае.

— Остави ме да мисля, че съм убил собствените си хора.

— Нима щеше да ти е по-лесно да приемеш истината? Вместо от лицето на старицата, щеше да бъдеш преследван от лицето на млада жена и нейния съпруг. Да не говорим, че би притежавал знанието как да убиеш всеки Нощен ловец, който се изпречи на пътя ти, включително и Валерий, а ако го беше направил, дори аз нямаше да съм в състояние да те спася.

Зарек потръпна при споменаването на брат му. Колкото и да не му се искаше да го признае, Аш беше прав. Като нищо можеше да използва знанието си, за да убие Валерий.

— Нямах право да си играеш с умовете на хората.

Съгласието на Ахерон го порази.

— Не, нямам. И ако щещ, вярвай, много рядко го правя. Но не заради това си ядосан наистина, нали?

Зарек настръхна.

— Не знам за какво говориш.

— О, да, знаеш. — Аш затвори очи и наклони глава на една страна, сякаш се опитваше да чуе нещо. — Знам всяка твоя мисъл. Също както и в нощта, когато погуби аполитите и деймоните след случилото се в Табърли. Опитах се да ти дам душевен покой, като премахнах спомените ти, но ти отказваше. Не можех да спра сънищата ти, а М'Адок не искаше да помогне. И за това те моля за прошка. Ала в момента имаш много по-голям проблем от това, което ти причиних в опита си да ти помогна.

— Нима? И какъв е той?

Ахерон протегна ръка и върху дланта му се появи образ, от който дъхът на Зарек спря.

Астрид ридаеше. Седеше в малка стая заедно с три други жени, които я прегръщаха, докато тя плачеше.

Зарек се приближи до образа само за да си спомни, че не може да го докосне.

— Толкова боли — хлипаше тя.

— Ати, направи нещо! — каза една руса жена, поглеждайки към червенокосата, която като че ли беше най-голяма от трите. — Върви да го убиеш, задето я е наранил.

— Не! — извика Астрид през плач. — Да не сте посмели. Никога няма да ви простя, ако му направите нещо.

— Кои са жените с нея? — попита Зарек.

— Трите мойри. Червенокосата е Ати или Атропос. Клото е онази с русата коса, която държи Астрид, а тъмнокосата е Лахезис или Лахи.

Зарек се взираше в тях, а сърцето му се късаше от болката, която беше причинил на Астрид. Последното, което някога бе искал, беше да я нарани.

— Защо ми показваш всичко това?

Ахерон отвърна на въпроса му с въпрос:

— Спомняш ли си какво ти казах в Ню Орлиънс?

Зарек го погледна накриво.

— Тогава ми наговори цял куп глупости.

Така че Ахерон повтори:

— „Миналото е мъртво, Зи. А бъдещето ще бъде такова, каквото го направиш тук, през тази седмица.“ — Аш впи изгарящ поглед в него. — С помощта на Дионисий, ти пропиля шанса си в онази нощ, като нападна ченгетата, ала си спечели нов шанс, когато спаси Съншайн. — Той посочи към Астрид. — Сега си изправен пред друг решаващ избор, Зи. Какъв ще бъде той? — Ахерон сви дланта си и образът на Астрид и сестрите и изчезна. — Всеки заслужава да бъде обичан, Зарек. Дори ти.

— Млъкни! — изръмжа Зарек. — Не знаеш какви ги говориш, Ваше Височество. — Той буквално изплю титлата. До гуша му беше дошло другите да му изнасят лекции, когато си нямаха представа какво е преживял.

Лесно му беше на някой като Ахерон да говори за любов. Какво знаеше един принц за усещането от това, всички да те мразят? Да те презират?

Нима някой някога го беше заплювал?

Ала Ахерон не отговори.

Не и с думи.

Вместо това в ума на Зарек изникна образ. Древногръцки дом, а наред него — русокос младеж, окован във вериги и облян в кръв, докато го биеха.

Момчето молеше онези, които го бяха наобиколили, за милост.

Дъхът на Зарек секна, когато разпозна лицето му...

— Разбирам те по начин, по който никой друг не би могъл — тихо каза Ахерон. — Удава ти се рядка възможност, Зи. Не я пропилявай.

За първи път в живота си Зарек се вслуша в Ахерон. И го погледна с новооткрито уважение.

Двамата си приличаха много повече, отколкото той би могъл да предположи, и неволно се запита как ли Ахерон бе открил човечността, която самият той бе изгубил толкова отдавна.

— Ами ако я нараня? — попита Зарек.

— Възнамеряваш ли да я нараниш?

— Не, но аз не мога да живея тук, а тя...

— Защо не я попиташ, Зи?

— Ами майка и?

— Какво за майка и? Беше готов да се противопоставиш на Артемида заради Танатос. Нима Астрид не заслужава поне толкова?

— Повече. — Зарек срещна погледа на Аш с огнена решителност. — Къде е тя?

Преди да успее да мигне, той се озова в атриума, който Ахерон му беше показал.

Ати вдигна глава и ахна.

— На никой мъж не е позволено да влиза тук!

Онази, която Ахерон беше нарекъл Клото, понечи да се нахвърли отгоре му, но спря рязко, когато самият Ахерон изникна до Зарек.

Ала Зарек не виждаше нищо друго, освен Астрид, която си седеше там, със сълзи в очите, и се взираше в него, сякаш бе призрак.

С разтуптяно сърце той се приближи до нея и коленичи пред стола и.

— Звездите не бива да плачат — прошепна той, така че единствено тя да го чуе. — А само да се смеят.

— Как бих могла да се смея, когато нямам сърце?

Зарек взе ръката и в своята и целуна връхчето на всеки от пръстите и.

— Имаш сърце. — Той сложи ръката и върху гърдите си. — Сърце, което бие само за теб, принцесо.

Несигурна усмивка пробяга по устните и.

— Защо си тук, Зарек?

Той избърса сълзите от бузите и.

— Тук съм, за да взема своята роза, стига тя да иска да дойде у дома с мен.

— Изобщо не си прави труда! — извика Ати. — Астрид, моля те, кажи ми, че не вярваш на тези дрънканици!

— Той е мъж, сестричке — намеси се и Лахи. — Ако устните му се движат, значи, лъже.

— Вие трите не се бъркайте! — обади се Ахерон.

Ати настръхна.

— Моля? Ние сме мойрите и.

Един кос поглед на Ахерон я пресече по средата на изречението.

— Защо не ги оставим сами? — каза Атина на сестрите си и трите излязоха забързано покрай Ахерон, който гледаше Зарек и Астрид, скръстил ръце на гърдите си.

Зарек все така не откъсваше очи от Астрид.

— На воайор ли ще се правиш, Аш?

— Зависи. Ще ми предложиш ли нещо за гледане?

— Ако продължиш да стоиш там — определено. — При тези думи той погледна през рамо.

Ахерон наклони глава на една страна и се обърна, за да си тръгне. В този миг вятърът улови част от ризата му и я отвя назад, оголвайки едното му рамо. Зарек зяпна при вида на червените резки, които се показаха под дрехата. Резки, които той от опит знаеше, че са оставени от камшик.

— Почакай! — обади се Астрид. — Ами душата на Зарек?

Ахерон настръхна едва забележимо, преди да повиши глас:

— Артемида?

Богинята изникна до него.

— Какво? — изръмжа тя.

Ахерон кимна към Астрид и Зарек.

— Астрид иска душата на Зарек.

— О, сякаш ме е грижа. И какво изобщо прави той тук? — Артемида присви очи срещу Астрид. — Би трябвало да знаеш, че не

можеш да го водиш тук.

Аш се прокашля.

— Аз го доведох.

— О! — Артемида начаса се успокои. — И защо го направи?

— Защото мястото им е заедно. — По устните му пробяга иронична усмивка. — Предначертано е от съдбата.

Артемида извъртя очи.

— Моля ти се!

Астрид се изправи.

— Искам душата на Зарек, Артемида. Върни му я.

— Не е у мен.

Всички бяха поразени от думите и.

— Как така не е у теб? — Гласът на Ахерон беше остър и гневен.

— Не ми казвай, че си я изгубила.

— Естествено, че не. — Артемида погледна към Зарек и Астрид и ако не знаеше, че е невъзможно, Зарек би си помислил, че е смутена.

— Никога не съм му я отнемала.

Тримата я зяпнаха невярващо.

— Какво? — каза Аш.

Изкривила устни, Артемида гледаше Зарек.

— Не можах да я взема. Това би предполагало да го докосна, а тогава той беше отблъскващ. — Тя потрепери. — За нищо на света не бих сложила ръка върху него. Той миришеше.

Ахерон се обърна към Зарек с широко отворена уста.

— Ти, късметлийско копеле. — После отново се обърна към Артемида. — След като не си го докоснала, как така е бил безсмъртен Нощен ловец през всичкото това време?

Артемида го изгледа високомерно.

— Е, май все пак не знаеш абсолютно всичко, а, Ахерон?

Аш направи крачка към нея и тя изписка и бързо се отдръпна.

— Инжектирах му ихор — бързо каза тя.

Зарек беше поразен. Ихорът беше минерал, който се съдържаше в кръвта на боговете и се говореше, че ги прави безсмъртни.

— Ами силите на Нощен ловец? — попита Ахерон.

— Тях му ги дадох отделно, заедно със зъбите и всичко останало, за да не разбереш, че не е като другите.

Ахерон и отпрати уморен, пълен с отвращение поглед.

— Сигурен съм, че отговорът на този въпрос изобщо няма да ми хареса, но трябва да знам. Ами слънчевата светлина, Артемида? След като душата му си е у него, предполагам, че никога не е бил прокуден от дневната светлина, нали?

Изражението ѝ беше предостатъчно.

— Ти, кучко! — изръмжа Зарек и се втурна към Артемида.

За негова изненада, Ахерон бе този, който го спря, преди да е стигнал до нея.

— Пусни ме. Искам да ѝ изтръгна гръкляна!

Астрид го дръпна назад.

— Остави я, Зарек. Тя си има своите проблеми.

Зарек изсъска на Артемида, оголвайки вампирските си зъби.

Който в миг изчезнаха.

Зарек прокара език по човешките си зъби.

— Подарък — каза Ахерон.

Зарек се поуспокои мъничко, а после — още повече, когато си даде сметка, че Астрид е обвинила ръце около кръста му. Тялото ѝ беше долепено до гърба му и гърдите ѝ опираха в гръбнака му.

Зарек затвори очи и се опи от това, да я усеща.

— Свободен си от Артемида, Зарек — каза тя в ухото му. — Беше признат за невинен и си безсмъртен. Каж ми какво искаш да направиш с остатъка от вечността?

— Искам да лежа на плажа на някой топъл остров.

Дъхът на Астрид секна при думите му. Тя глупаво бе очаквала да каже нещо за нея.

— Разбирам.

— Ала най-вече — продължи той и се обърна в прегръдките и, така че да е с лице към нея — искам да вбеся всички.

— Всички?

— Да — отвърна той, дарявайки я с рядка усмивка. — Както аз виждам нещата, ако те напусна, ще страдаме нещастно само аз и ти. Ако те взема със себе си, това ще вбеси всички, освен нас двамата. Особено онова краставице нещо, което наричаш вълк. Тази идея определено ми се струва страшно привлекателна.

Астрид повдигна вежди.

— Ако по този начин се опитваш да ме ухажваш, принце от приказките, не...

Той я прекъсна с целувка толкова властна, че тя настръхна. Сърцето ѝ заби лудешки.

Зарек я ухапа лекичко по устните, а после се отдръпна, за да я погледне.

— Ела с мен, Астрид.

— И защо да го правя?

Той впи изгарящ поглед в нея.

— Защото те обичам и дори да лежа на самото слънце, пак ще замръзвам от студ, ако ти не си до мен. Нуждая се от своята звезда, за да чувам смях.

Астрид се разсмя от вълнение и го целуна по ескимоски.

— Бора Бора, пригответи се да ни посрещнеш!

Зарек запечата думите и с истинска целувка.

Ужасно д-ъ-л-г-а целувка.

---

[1] О, човече! (Нем.) — Б.пр. ↑

Аш отвори вратата на малката тясна килия, в която държаха Танатос.

Част от него искаше кръвта му заради живота на Бьорн, който Танатос беше отнел, и заради хората, които беше наранил. А най-вече искаше кръвта му заради Сими и новооткрития ѝ страх.

Ала друга част от него разбираше защо Танатос бе полудял.

У самия него също се криеше известна доза лудост. Именно тя го беше поддържала жив през последните единайсет хиляди години.

Танатос вдигна очи, когато го чу да влиза; лицето му беше бледо и измъчено.

— Кой си ти?

Аш направи крачка встрани, така че светлината, идваща отвън, да огрее горкия мъж на пода.

— Наричай ме просто последната ти орис. Дошъл съм, за да ти даря покой, малки братко.

— Ще ме убиеш ли?

Аш поклати глава и се протегна, за да извади камата си от ножницата на кръста му. Вдигна я и погледа древните знаци, които покриваха острието. Като всички атлантски ками, и тази беше извита от основата до върха. Дръжката беше от чисто злато, а в средата ѝ имаше голям рубин.

Това беше камата на отдавна измрял народ, повече митичен, отколкото — реален. Подобно съкровище нямаше цена.

В погрешните ръце то можеше да направи повече от това, да рани Сими. Можеше да унищожи света.

Заля го вълна на ярост. Понякога му беше почти невъзможно да не убие Артемида.

Ала това не беше негова работа. Независимо дали му харесваше, или не, той беше тук, за да я защитава, дори и от собствената ѝ глупост.

Аш призова атлантските си сили и ги използва, за да стопи камата и да я превърне в нищо.

Никой нямаше да нарани неговата Сими отново.

И никой нямаше да унищожи света. Не и докато той беше тук, за да го защитава.

Той протегна ръка на Танатос.

— Изправи се, Каликс. Предлагам ти избор.

— Откъде знаеш името ми?

Аш почака, докато другият мъж улови ръката му, и го издърпа на крака, и едва след това отговори:

— Знам всичко за теб и дълбоко съжалявам за онова, което си изгубил. Още повече съжалявам, че не можах да го предотвратя.

— Бяха силите на Танатос, нали? — тихичко каза той. — Не Зарек, а другият Танатос уби жена ми.

Аш кимна. Тогава се бе опитал да изтрие спомените на Каликс, ала Артемида му ги беше възвърнала, за да може да го превърне в свой слуга.

— Хората имат един отколешен израз. Абсолютната власт съсипва абсолютно.

— Не — прошепна Каликс. — Абсолютното отмъщение прави това.

Аш с радост видя, че аполитът си бе възвърнал част от ясното мислене, докато беше заточен в този подземен ад.

— Каза, че ще ми предложиш избор? — колебливо рече Каликс.

— Споразумях се да бъдеш изпратен за вечния си покой в Елисейските поля^[1] или пък да те пусна жив, на сегашната ти възраст, в Синсинати, Охайо.

Каликс се намръщи.

— Какво е Синсинати, Охайо?

— Хубав град в страна, на име Америка.

— И защо бих искал да отида там?

— Защото в Щатския университет на Охайо има една второкурсничка, която следва танцово изкуство и с която си мисля, че би искал да се запознаеш.

Аш разтвори ръка и му показа образа на момичето. Тя беше прелестна, с дълга руса коса и големи сини очи, и стоеше, заобиколена от приятелите си след края на урока си.

— Дирцея — ахна Каликс и гласът му се прекърши, докато изричаше името.

— Всъщност сега е Алисън Грант. Човешка жена.

Каликс вдигна измъчен поглед към Аш.

— Но аз ще бъда аполит, прокълнат да умре само след няколко години.

Аш поклати бавно глава.

— Ако избереш да останеш с нея, ти също ще бъдеш човек. Няма да си спомняш нищо за това, че си бил Каликс или Танатос. В света ти няма да има неща като деймони и аполити. Никакви Нощни ловци или древни богове. Няма да знаеш нищо за това.

— Тогава как ще я открия, ако не помня кой съм?

Аш затвори ръка, скривайки образа на Дирцея.

— Аз ще се погрижа да я намериш. Заклевам се. Самият ти също ще учиш там.

— Ами семейство?

— Ще бъдеш сирак, чийто богат чичо Аш е умрял и те е направил единствен наследник на цялото си имущество. На никого от вас няма да му липсва нищо, докато сте живи.

Устните на Каликс потръпнаха.

— Ще направиш всичко това за мен, въпреки че убих един от мъжете ти?

Челюстта на Аш се напрегна при споменаването на Бьорн.

— Прощката е най-съществената част от храбростта.

— Винаги съм си мислел, че е благоразумието.

Аш поклати глава.

— Благоразумието е лесно. Трудно е да намериш смелостта да простиш на себе си и на другите.

В продължение на няколко минути Каликс мислеше над думите му в мълчание.

— Ти си мъдър мъж.

От устните на Аш се откъсна някакво подобие на смях.

— Ни най-малко. Е, реши ли?

Каликс впи пламнал поглед в него, преди да изрече отговора, който Аш вече знаеше.

— Нямам избор. Нима бих могъл да позная рая без Дирцея? Искам да отида в Синсинати.

— Предположих, че ще мислиш така.

И като отстъпи назад, Аш изпълни желанието на Каликс.

Останал сам в килията на Танатос, той огледа усойните влажни стени и потисна собствените си демони. Артемида нямаше право да го обрича на това.

Един ден и тя щеше да си получи заслуженото.

Ала първо трябваше да се погрижи за Дионисий. Следващия път, когато на бога на виното му хрумнеше да насъска един от питомците на Артемида срещу неговите мъже, щеше сериозно да си помисли, преди да го стори.

Трябваше да свърши и още няколко неща. Като например да изтрие от спомените на Джес, Сайра и скуайърите информацията за знака с лъка и стрелата.

Несъмнено би трябвало да го изличи и от ума на Зарек, но вече му беше навредил достатъчно.

Зарек нямаше да каже никому, пък и имаше далеч по-важни неща, с които да се занимава.

Освен това, ако всичко се наредеше така, както Аш знаеше, че ще стане, Зарек щеше да научи и за него, и за Нощните ловци далеч по-интересни неща от тайната на знака им.

Артемида седеше сама на трона и си играеше с възглавниците. Ахерон го нямаше от доста време и тя започваше да се тревожи.

Той не можеше да се махне от Олимп, но можеше да стори други неща...

Неща, които да й докарат сериозни неприятности, ако Зевс някога научеше за тях.

Май беше сглупила, като му беше отпуснала цял следобед свобода в планината и.

Тъкмо когато се канеше да тръгне да го търси, вратата на храма се отвори и тя се усмихна, видяла Ахерон да прекрачва прага.

Нейният Ахерон беше великолепен.

Дългата му руса коса падаше около раменете му, а черните кожени панталони обгръщаха тяло, което бе създадено да съблазнява. Да дарява наслада на другите.

Вратата се затвори зад гърба му.

С пламнало тяло, тя се надигна, обзета от сладостно очакване, познала хищния поглед в очите му.

Суровия, неподправен глад в тях.

Желание се разля във вените и, гъсто и плътно, и тя усети влагата, събрала се изведнъж между краката и.

Това беше онзи Ахерон, когото обичаше най-много.

Хищникът. Онзи, който вземаше това, което иска, без да търпи възражения.

Дрехите се стопиха върху тялото му, докато се приближаваше към нея.

Също като нейните.

Артемида потръпна пред размерите на могъществото му. Могъщество, пред което нейното бледнееше.

Твърде дълго не се беше хранил. И двамата го знаеха. Рано или късно, винаги идваше един момент, когато състраданието му умираше и той ставаше аморален и безчувствен.

И ето че го беше достигнал.

Артемида простена, когато той я сграбчи и я притегли към коравото си мускуесто тяло. Ерекцията му изгаряше бедрата ѝ.

— Какво искаш, Ахерон? — попита тя, ала задъханият ѝ глас издаваше колко престорено беше нехайството ѝ.

Горещият му поглед се плъзна по голото ѝ тяло, разпалвайки в него още по-голям пожар.

— Знаеш какво искам — дрезгаво отвърна той на атлантски. — В края на краищата аз съм на върха на хранителната верига, а ти... ти си храната.

И с пламнали в червено очи, той разтвори краката ѝ.

Артемида простена и свърши в мига, в който той проникна умело в нея. Със замаяна глава, тя го притискаше до себе си, прокарвайки ръце по гладкия му, мускулест гръб, докато той потъваше в нея, отново и отново, с мощен ритъм, от който и се завиваше свят.

Да, ето какво искаше. Това бе онзи Ахерон, в когото се беше влюбила. Мъжът, заради когото би се разбунтувала и срещу боговете, само и само да го задържи.

Мъжът, заради когото беше нарушила всички правила, само и само да го привърже завинаги към себе си.

Той я любеше необузвано и гладът му подклаждаше и усилваше нейния.

Артемида наклони глава на една страна, в очакване на онова, което знаеше, че предстои.

Очите на Ахерон се завихриха като червен огън миг преди той да се наведе и да впие зъби в шията ѝ, за да се нахрани от нея.

Артемида изкрещя, когато и двамата свършиха едновременно. Силата му нахлуваше в тялото ѝ на вълни, заслепявайки я за всичко друго, освен за могъщото усещане от Ахерон вътре в нея.

Можеше да се преструва колкото си иска, че тя властва над него, ала всъщност знаеше каква е истината.

Той властваше над нея.

И тя го ненавиждаше за това.

---

[1] В древногръцката митология — място, където живеят в блаженство душите на мъртвите герои. — Б.пр. ↑

ЕПИЛОГ

Бора Бора

Зарек лежеше на плажа и оставяше слънцето и жаркия вятър да обгарят кожата му. О, колко бе прекрасно!

Бяха тук от близо месец и той все още не можеше да се насити на това, да се излежава на плажа.

Да бъде с Астрид, денем и нощем.

Почувства как нещо студено тупна върху гърдите му.

Отвори очи и видя Астрид над себе си. Тя му се усмихваше, стиснала малка купа в едната си ръка и чаша — в другата.

— Внимателно, принцесо. Нали знаеш как мразя да ме докосват студени неща.

Тя коленичи до него и остави купата настрана, преди да избърше капката вода от гърдите му, допирът и — по-изгарящ и от слънцето.

Погледът и се плъзна по тялото му, надолу към банските, които сега бяха доста издути.

Тя се усмихна закачливо при вида им.

— Знаеш ли, веднъж гледах един филм...

Пламъчето в очите и го изпълни с подозрение.

— И?

Тя извади ледено кубче от чашата и го сложи в устата си.

Зарек гледаше като омагьосан как го ближе.

След това го извади и го сложи върху кожата му.

— Астрид.

— Шшш. — Тя започна да описва кръгчета около едното му зърно, докато то се втвърди и щръкна. — Нали знаеш кое му е най-хубавото да ти е студено?

— Кое?

— Да се разтопиш.

Зарек простена, когато тя се наведе над него и езикът и започна да си играе със зърното му.

А после се отдръпна и той изскимтя недоволено.

Без да обръща внимание на неговите протести, Астрид избегна ръцете му.

— Преди да съм забравила... — каза тя, избутвайки шеговито ръцете му настрани, — а ако продължаваш да го правиш, наистина ще забравя, че имам нещо за теб.

Зарек се привдигна на лакти.

— Моля те, не ми казвай, че Скуби ще ни идва на гости.

Астрид извъртя очи.

— Не. Засега Саша си е в Убежището в Ню Орлиънс. Откакто сме тук, той отказва да дойде и да „види голия ти задник“, да не би да ослепее.

На Зарек това изобщо не му се стори смешно.

— Е, какво е тогава?

Тя му подаде купата.

Зарек надникна вътре. Съдържанието и му напомняше мъничко на лимоново желе.

— Какво е това?

— Амброзия. Една хапка и мога да те отведа със себе си у дома на Олимп. В противен случай, след няколко дни трябва да те оставя тук и да се прибера сама.

— Защо?

Тя изглади бръчката, легнала върху челото му, с върха на пръстите си.

— Знаеш, че не мога да живея на земята. Мога да остана само за кратко. Ако искаш, ти можеш да останеш тук, а аз ще се върна, когато е възможно, но...

Зарек прекъсна думите и с целувка.

След това се отдръпна.

— Какво ще кажат останалите, когато се появиш с един роб до себе си?

— Ти не си роб, Зарек, и не ме е грижа какво ще кажат. Ами теб?

Той изсумтя презрително.

— Ни най-малко.

Астрид поднесе купичката към устните му.

Зарек я целуна лекичко, а после изяде амброзията и изпи нектара и. Очакваше да боли или да пари, ала вкусът беше като на захарния памук, който тя му беше дала веднъж, и начаса се стопи в устата му.

— Това ли беше? — попита той подозрително.

Астрид кимна.

— Това е. Какво? Ти да не очакваше фейерверки или нещо такова?

— Не, тях ги очаквам само когато правим любов.

— О! — ахна тя и потърка нос в неговия. — Обожавам, когато ми говориш мило.

Зарек целуна ръката ѝ, а после се разсмя, мислейки си за всичко, което се беше случило, откакто я бе срещнал.

— Какво е толкова смешно? — попита Астрид.

— Просто си мислех, че, ето ме мен — роб, докоснал една звезда, която го превърна в полубог. Трябва да съм най-щастливото копеле, живяло някога.

Сините ѝ очи се впиха изпепеляващо в неговите.

— Да, така е, принце от приказките. И никога не го забравяй.

— Вярвай ми, принцесо, няма.

БЛАГОДАРНОСТИ

На всичките ми читатели — благодаря ви за имейлите и за прекрасната подкрепа към мен и към поредицата, и особено на дамите от RBL, Светилище и „Hunter Legends“.

На Ло, Ник, Таша и Брина, които ми помагат да не загубя разсъдъка си и да се оправям със сайта за „Нощните ловци“.

На Джанет — за огромната подкрепа, която ми оказваш, и работата, която вършиш.

На съпруга и синовете ми, които са най-хубавата част от всеки мой ден и които ми напомнят, че „и те живели щастливо до края на дните си“ е възможно и в живота.

И особено на Ким и Нанси, които не само ми позволяват да изследвам и най-далечните кътчета на света на „Нощните ловци“, но и да го споделя с всички вас. Бог да благослови и да пази всички ви! Прегръщам ви!

Издание:

Автор: Шерилин Кениън

Заглавие: Танц с дявола

Преводач: Вера Паунова

Година на превод: 2014

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: Ибис

Град на издателя: София

Година на издаване: 2014

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: „Симолини“

Излязла от печат: 03.06.2014

Редактор: Стефана Моллова

Технически редактор: Симеон Айтов

Художник: egorrr/shutterstock

Коректор: Соня Илиева

ISBN: 978-619-157-074-4

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/12220>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.